ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Λαχεία

«Ἡ ὥρα ἐπλησίασε!
Πᾶρτε φτωχοὶ λαχεῖα

μπορεῖ νὰ βρῆτε αὐθωρεὶ μ' αὐτὰ τὴν εὐτυχία».
Ἔτσι ἡ Τύχη μᾶς μιλᾷ στ' αὐτὶ τοῦ κοσμένου μας
καὶ ὅλοι μας ἐλπίζουμε νὰ πέσῃ ὁ λαχνός μας.
Καὶ μ' ἀνειρα φορτώνουμε μιὰ... ἀμπεξοστοιχία
ὥσπου νὰ ἔλθῃ ἡ στιγμὴ νὰ ἐγοῦνε τὰ λαχεῖα...

×××

Παίρνει λαχείου τέταρτον καὶ μιὰ γεροντοκόρη
καὶ εὔχεται νὰ κέρδιζε ἕνα... ὡραῖο ἀγόρι.
—Σὰν θάχω προῖκα, σκέφτεται ὡς ἑκατὸ χιλιάδες
κλάφτε μανοῦλες γιὰ παιδιὰ καὶ βρέφη γιὰ μανά-
(δες.

Θὰ γίνω νύφη ζηλευτὴ μὲ νειᾶτα κι' ἀπὸ σόι
κι' ἂν θέλω παίρνω ἄντρα μου τὸν Ταίηλορ τὸν γόη.
Ὅταν θὰ ἔχω χρήματα, ὁλ' οἱ γαμπροὶ ἐν Ἀθήναις
τὰ τριανταέξι χρόνια μου θὲ νὰ τὰ βλέπουν... μῆνες».
Μὲ τέτοια ὡραῖα ὄνειρα γεμίζει... ἐφτὰ δοχεῖα
ὥσπου νὰ ἔλθῃ ἡ στιγμὴ νὰ ἐγοῦνε τὸ λαχεῖα.

×××

Κι' ἕνας φτωχὸς ὅπου περνᾷ μία μεγάλη κρίσι
καὶ ποὺ κατὰ ἐννιὰ παιδιὰ ἔχει τὸν κόσμο αὐξήσει
παίρνει λαχεῖο «τυχερὸ» γιατ' ἔχει ἕνα μεράκι
νὰ κέρδιζε, γιὰ νἀπαιρνε ἕνα μικρὸ σπιτάκι.
Ἔτσι κι' αὐτὸς ὁ φουκαρᾶς θὰ γλύτωνε τὸ νοῖκι
ποὺ κάθε τέλος τοῦ μηνὸς τοῦνται τρανὸ μανίκι.
Καὶ περιμένει ὁ φτωχὸς τῶν πόθων του ἐκπλήρω-
Ὅμως μαθαίνει —ὦ συμφορὰ— πῶς ἔγινε ἡ κλή-
(ρωσι

καὶ κέρδισε δύο λαχνοὺς —κύττα τὴ γρουσουζιά!—
ἕνας πλούσιος ἔμπορος μὲ τρία μαγαζιά!

×××

Καὶ ἕνας νέος ποιητής, πλούσιος εἰς τὴν ρίμα
μὲ ἀδειανὸ ὅμως πουγγί, γιατ! δὲν ἔχει χρῆμα

παίρνει λαχεῖα καὶ εὐχὰς ποιεῖται ἐνδεμύχους
νὰ κέρδιζε γιὰ νἀβγαζε ἑξῆντα τόμους στίχους.
—Ὦ σὺ προστάτη μου τρανὲ προφήτη Μαλαχία
κάμε νὰ βγοῦνε τυχερὰ τὰ δυό μου τὰ λαχεῖα.
Γιατ' ἔχω ἕνα ὄνειρο στὸ βίο μου μεγάλο
ὀγδόντα πέντε συλλογὲς ποιητικὲς νὰ βγάλω.
Μὰ δὲν πιστεύουμ' ὁ Θεὸς νὰ θέλῃ τὸ κακό μας
διότι ἐὰν τὸν ἄκουγε, παιδιά, ἀλλοίμονό μας...

×××

Καὶ μιὰ κοπέλλα τοῦ λαοῦ φτωχούλα ἡ καϋμένη
ἀπ' τὸ λαχεῖο ἡ τύχη της βρίσκεται «κρεμασμένη».
Θέλει ἡ φτωχὴ νὰ παντρευτῇ καὶ ἡ προῖκα θέλει
(ψώνισμα.

Παίρνει λαχεῖο, τὸ κρεμᾷ πίσω ἀπὸ τὸ εἰκόνισμα,
κι' ὁ νοῦς της εἶνε πάντα ἐκεῖ κι' εὔχεται μὲ κατά-
(νυξι·

—Ἂν κέρδιζα, θὰ μ' ἔπαιρνε ὁ Γιῶργος μου τὴν Ἄ-
(νοιξι.

Δὲν θέλω καὶ πολλὰ λεφτά, δὲν θέλω μιλλιούνια
μονάχα ὅσα χρειάζονται γιὰ νἀπαιρνα πηροῦνια
πιάτα, μαχαίρια, μιὰ φουφοῦ καὶ μερικὰ κουτάλια
μιὰ σκάφη, ἕνα τέτζερη καὶ κανὰ δυὸ τσουκάλια».
Καὶ μὲ τὴν φαντασία της πλάθει τὴν εὐτυχία
ὥσπου νὰ ἔλθῃ ἡ στιγμὴ νὰ ἐγοῦνε τὰ λαχεῖα...

×××

Κι' ἕνας ποὺ ὀνειρεύεται τὰς δάφνας Δὸν Ζουάν
χωρὶς νὰ ἔχῃ ὁ φουκαρᾶς στὴν τσέπη του ἀρζάν
θυσιάζει ἕνα δεκάρικο κι' ἕνα λαχεῖο παίρνει
κι' εὐθὺς ὡραῖα ὄνειρα εἰς τὸ μυαλό του φέρνει.
—Ἐὰν κερδίσω, σκέφτεται, θὰ παραγγείλω ἀράβα
κουστούμια εἰς τὸν ράφτη μου ποὺ θὰ τοῦ 'ρθῇ ζα-
(λάβα.

Θὰ κάμω δύο μπλὲ-μαρὲν πέντ'-ἕξι γκρὶ μὲ ρίγες
μία ἢ δυὸ μπὲζ κουστουμιὲς ποὺ θᾶναι ἀπὸ τὶς λίγες
καλὸ θὰ ἦταν νἀφτιαχνα καὶ ἕνα κουκουλάρικο.
Καὶ ὅλ' αὐτὰ ὀνειρεύεται μόνο μ' ἕνα δεκάρικο.
Αὐτὰ ὁ νέος σκέφτεται κι' ὅλο παραμιλεῖ
καλῶντας πρὸς τὸ μέρος του τὴν τύχη τὴν τυφλή.
Μὰ ὥσπου ἡ τύχη ἡ τυφλὴ τοῦ δώσῃ τὰ παλάτια
πίσω τὸ πανταλόνι του θὲ ν' ἀποκτήσῃ.... μάτια.

×××

«Ἡ ὥρα ἐπλησίασε!
Οἱ τυχεροὶ εἶνε λίγοι...

τοὺς ἄλλους πάλιν ἡ τυφλὴ ἡ Τύχη θὰ ξεφύγῃ.
Ἡ δεσποινὶς ποὺ ἔπλεκε ὁλόκληρο ἕνα μῆνα
ὄνειρα τολμηρότατα: νὰ πάρῃ μιὰ ἐρμίνα
ἕνα μικρὸ αὐτοκίνητο, τουαλέττες καὶ μπιζοῦ
ποὺ θὰ θαμπώσουν τὴ ματιὰ κάποιου γαμπροῦ χα-
(ζοῦ,

χασε πάλι τὴ λαμπρὴ τοῦ κέρδους εὐκαιρία.
Ἡ κλήρωσις τὴν ἄφησε εἰς τοῦ λουτροῦ τὰ κρῦα.

×××

Καὶ ἡ κυρία ἡ κομψὴ ματαίως ἀναμένει
πιστὴ πολὺ ὡς σύζυγος πιστὴ κι' ὡς ἐρωμένη
ὁ ἄντρας της ἡ ὁ φίλος του πῶχουν λαχεῖο ἀπὸ ...οι-
(νοῦ

νὰ γίνουνε οἱ τυχεροὶ τοῦ πρώτου τοῦ λαχνοῦ.
Καὶ μιὰ ποὺ ἔχουν τὴν αὐτὴν κι' οἱ δυὸ μαζὶ γυνὴν
περιουσία νἄχουνε κοινήν.

×××

Κι' ἡ χήρα ποὺ ἡ παράδοσις τὴν θέλει μέσ' στο σπίτι
κλεισμένη νὰ ὀδύρεται διὰ τὸν μακαρίτη

σκεπτεται ὅτι τὸν λαχνὸν ἂν τύχῃ καὶ τὸν πάρῃ
θὲ νἄρχωνται νὰ τὴν παρηγοροῦν πλέον τοῦ ἐνὸς
(κουμπάροι.

Λαχεῖα ἀγοράζουνε σ' ὅλα τὰ μοδιστοράδικα.
Κάθε ραφτοῦλα, ὡς γνωστόν, πιστεύει ὅτι ἄδικα
δὲν ἔγινε βασίλισσα, πριγκήπισσα, βαρώνη
ὅλες αὐτὲς τοῦ σινεμᾶ, ἄχ! πῶς τὶς καμαρώνει.
Ζοῦν μ' αὐτοκίνητα, γλεντοῦν σὲ σὶκ ξενοδοχεῖα...
καὶ ὡρισμένως ὅλ' αὐτὰ τὰ πῆραν σὲ λαχεῖα...
Αὐτὰ οἱ ραφτοῦλες σκέπτονται· σκυμμένες στὸ βελόνι
κάθε μιὰ τους ὄνειρα πᾶ' στὸ πανὶ ἀτλώνει—
καὶ κυνηγᾷ χιμαιρικὴ νὰ εὕρῃ, εὐτυχίσ
παίρνοντας δυὸ λαχεῖα...
Μὰ ἡ τύχη —φεῦ!— τοὺς τολμηροὺς δὲν εὐνοεῖ σ«η»
(κλήρωσι,

καὶ τὰ ὄνειρά τους τὰ τρελλὰ μένουν χωρὶς ἐκπλή-
(ρωσι.

Καὶ τὸ βραδάκι σὰν σχολνοῦν σκέπτονται οἱ καψα-
(ρές:

«Τὸν ἄλλο μῆνα θᾶμαστε ἴσως πιὸ τυχερές!».

×××

Πράγματι, κάθε κλήρωσις ἐλπίδες ἀνανεώνει...
Εἶνε τὸ ἴδιο ἀκριβῶς μ' αὐτοὺς ποὺ μένουν μόνοι
ποὺ πάντοτε ἐλπίζουνε νὰ βροῦνε μιὰ φίλη
ποὺ νὰ μὴν ἔχῃ ἔξοδα καὶ ποὺ νὰ μὴν ὀφείλῃ
καὶ σ' ἄλλους νὰ παραχωρῇ, τὰ κάλλη της τὰ ἐρή-
(μερα...

Τέτοιο λαχεῖο δὲ βρίσκεται... Εἶνε σωστὴ μιὰ χί-
(μαιρα.

Ποτὲ δὲν ἔρχεται ἔξαφνα ἡ τυχερὴ ἡ κλήρωσι...
καὶ σπάνια οἱ πόθοι μας βρίσκουν πλήρη ἐκπλήρωσι.

×××

Κι' ἐμεῖς οἱ δυὸ τῶν Ἀθηνῶν κακοποιὰ στοιχεῖα
ἐπήραμε δύο μαζὶ δεκάδραχμα λαχεῖα
μὲ τὸ σκοπὸ νὰ βγάλουμε ἔμμετρο περιοδικόν.
Μὰ ὁ Θεὸς λυπήθηκε τὸ ἀναγνωστικὸν κοινόν.
Καὶ μιὰ καὶ δὲν κερδίσανε ποὺ λέτε τὰ λαχεῖα μας
ἐκάμαμε γιὰ ἐκδίκησι στίχους τὴν ἀτυχία μας...

ΟΙ ΔΥΟ ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΜΑΓΚΕΣ

Σέρλοκ Χόλμς

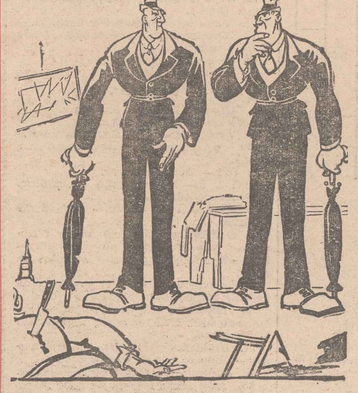

—Νομίζω, Νίκ, ὅτι ἐδῶ συνέβη κάποιο ἔγκλημα.

Ναυάγιον

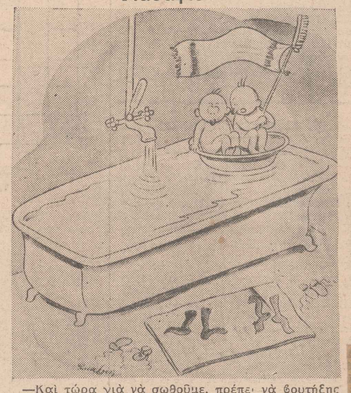

—Καὶ τώρα γιὰ νὰ σωθοῦμε, πρέπει νὰ βουτήξης καὶ νὰ βγάλης τὸ στούμπωμα.

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

32 ΣΕΛΙΔΕΣ ΔΡΑΧΜΑΙ 3

Ἀθῆναι, 2 Ὀκτωβρίου 1937
Ἔτος Β'. Ἀριθ. φύλλου 54

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πολιτικὴ ἀνασκόπησις

Ἐξωτερικὸν Δελτίον

Βερολῖνον—Ρώμη
Ἡ σημασία τοῦ ταξειδίου τοῦ κ. Μουσολίνι

Ὁ Μετανάστης
τοῦ κ. Ζαχ. Παπαντωνίου

Εἶμαι ἕνας δραπέτης
Ἡ δραματικὴ ἀφήγησις μιᾶς ἀποδράσεως ἀπὸ τὰ κάτεργα

Σοροκάδα
τοῦ κ. Σπ. Μελᾶ

Ταξείδια στὸν ἔρωτα
διήγημα τοῦ Λουΐτζι Πιραντέλλο

Γαϊδουροκαλόκαιρο
τοῦ κ. Δ. Ψαθᾶ

Φρουτοθεραπεία
Τοῦ κ. Τιμ. Μωραϊτίνη

Ἐκεῖ ὅπου ἐνεννήθη ὁ Μότσαρτ.
τοῦ κ. Μιχ. Κυριακίδη

Θὰ Ζήσωμε τρεῖς αἰῶνες.
Τὰ ἐκπληκτικὰ συμπεράσματα τῶν ἐπιστημόνων

Θεατρικὲς πρῶτες
τοῦ κ. Μ. Σαφαρίκα

Ὁ ἔρως στὴν Κίνα
τοῦ συνεργάτου μας κ. Χένρυ Τσάμπλυ

Μουσικοθεραπεία
Μονόπρακτος ἐξωφρενισμὸς τοῦ Μπέρναρ Σῶ.

Ἐξωφερνισμοὶ τῆς Μόδας.
τοῦ κ. Ἀσημ. Γιαλαμᾶ

Ἀθλητικὰ Καλλιστεῖα
τοῦ κ. Β. Σακαλῆ

Σύλλογος μὲ προέδρους ...σκελετούς.
Τὰ πιὸ παράδοξα Ἀμερικανικὰ σωματεῖα

Διηγήματα, σατυρικὴ σελίς, ρεπορτὰζ τῆς μόδας, ἀνέκδοτα, εὔθυμα, καὶ πλουσία εἰκονογράφησις.
(Σκίτσα τοῦ κ. Μιχ. Γάλλια)

Π
Ε64

Αθηναϊκή Ζωή

"Ενα κάθε έβδομάδα

Ὁ αἰώνιος κόσμος

Μπούλλυ, Σοῦλα καὶ Σία

Τὸ σεληνόφως ἐξετυλίγετο σὰν ἀσημένια κορδέλλα ἐπάνω στὴ θάλασσα. Στὸ βάθος ἕνα ἐλαφρὸ νέφος καπνοῦ, κάτι πολὺ μακρυνό, πολὺ φευγαλέο τὸ ὀστατον ("καίρε) ἑνὸς βαποριοῦ ποὺ ἐκάθη στὸν ὁρίζοντα.

Στὸ καφενεῖον τῆς πλάζ ἡ παρέα συνεζήτει. Αἱ στίλβουσαι φαλάκραι της ἐφάνταζαν πένθιμα κάτω ἀπὸ τὰ ἠλεκτρικὰ λαμπιόνια. Τὸ γκαρσόνι ἐσερβίριζε τίλλιο καὶ ἡ φλυαρία ἐξηκολούθει :

—Τί τὰ θέλετε, ἔλεγε τὸ συμπαθητικὸ γεροντάκι· τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ποὺ οἱ χρονογράφοι ἐξυμνοῦν διαρκῶς τὰς φρικιάσεις τοῦ χλωμοῦ φθινοπώρου ἐγὼ αἰσθάνομαι διάχυτον εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν τὸ ἄρωμα τοῦ σχολείου : Παρακειμένους, ὑπερσυντελικοὺς, ἀπαρέμφατον καὶ ἀνώμαλον ρῆμα του ! Κάθε Ὀκτώβριο ξαναγίνομαι παιδί ! Νὰ ! μοῦ φαίνεται πῶς ἂν βάλω τὸ χερι· στὴν τσέπη θὰ ξανάβρω τὴ σβόδρα μου ἢ τὸ χαρτάκι ἀ· που εἶχα γράψη "ὁ Μαθηματικὸς εἶνε γάϊδαρος" μὲ τὴν πονηρὴ σκέψη νὰ τὸ κολλήσω στὴν πλάτη τοῦ ἐκδικούμενος παλαιὸ μηδενικό του !

—"Εχεις δίκηο ! Μυρίζει σχολεῖο ἀλλὰ καὶ ἔρωτες ! Τέτοια ἐποχὴ ἄνοιγε τὸ μοναδικὸ 'Οδεῖο τῶν ("Αθηνῶν". "Ολα τὰ κορίτσια τῶν καλῶν οἰκογενειῶν ἤσαν μαθήτριές του. Μποῦκλες, μαῦρες ποδίτσες μακρυὲς ὡς τὸν ἀστράγαλο καὶ οἱ νότες τοῦ πιάνου στὸ χέρι. 'Εμεῖς σπήναμε καρτέρι στὶς γωνιὲς γιὰ νὰ τὶς δοῦμε μόνο καὶ νὰ κοιμηθοῦμε ἀνήσυχοι.

'Εγὼ τὰ εἶχα φτάξη μὲ κάποια Μπούλλυ.Δυό, τρεῖς φορὲς μοῦ χαμογέλασε καὶ μοῦ εἶχε στείλη ἕνα γραμματάκι :

«Λατρεφτέ μου
Θὰ σ' ἀγαπῶ αἰωνίως!
Μ....»

ποὺ μ' ἐκαροποίησε τόσο ὅσον ἂν μοῦ ἔπεφτε ὁ πρῶτος λαχνὸς τοῦ Λονδρινέζικου Ντέρμπυ !

—Καὶ τὶ ἔκανες πρὸς χάριν της ;

—Μετεθλήθην εἰς τραβαδοῦρον. 'Εζήτησα τὴν συνδρομὴ φίλου μου, ἐκκολαπτομένου τότε τενόρου. 'Εκεῖνος προθυμοποιήθηκε νὰ μὲ βοηθήση. 'Εφωδιάσθηκε μὲ κιθάρα καὶ τὰ μεσάνυκτα ἀγκυροβολήσαμε σ' ἕνα στενὸ τῆς Πλάκας, ἀνάμεσα σὲ γλάστρες μὲ φουντωμένους βασιλικοὺς, κληματαριὲς, ἀγιοκλήματα καὶ ρυάκια νερῶν μπουγάδας. "Ηχοι κιθάρας ἀντήχησαν καὶ ἡ νλυκειὰ φωνὴ τοῦ φίλου μου μὲ ἀκκοπανιαμένο τοὺς ὀγκανισμοὺς τῶν τετραπόδων τῆς διπλανῆς μάντρας ἐσήμανε προσκλητήριο :

Σ�piτνα !
Σὰπνα γλυκὸ μου ἀγόρι !
. . . . . .

Καὶ ἐξύπνησε ὅλη ἡ συνοικία. Οἱ γρίλιες μισάνοιξαν. Ἀκαδόριστες σκιὲς διεγράφησαν στὰ παράθυρα. Θεέ μου ! "Ημην εὐτυχής, ὅτα, ἐξαφνα ἕνας ἄνδρας ὡς κεῖ πάνω μᾶς ἐζύγωσε :

—Τοῦ λόγου σας βαλθήκατε νὰ μοῦ τὰ φορέσετε ;

Καὶ προτοῦ νὰ διαμαρτυρηθοῦμε ἄκουσα τὴν κιθάρα νὰ κλαῖη στὸ κεφάλι τοῦ φίλου μου ἐνῷ ἐγὼ ἐδεκόμην βροχὴν ἀπὸ γρήγορες ! Τὴν ἑπομένην ἐνεφανίσθην στοὺς δρόμους περιμένους.

—Εὐτυχῶς, μοῦ ἔλεγε φίλος ἀθλητὴς ποὺ μὲ συνήντησε, ποὺ σοῦ ἔδωσαν γροθιὲς τύπου «ντιρέκτ», ἂν σοῦ ἔδιναν τύπου «κροσέ» θὰ εἶχες ἱστορίες !

Τὸ ἴδιο βράδυ ὅμως ποὺ ξαναπῆγα στὸ 'Οδεῖον γιὰ νὰ μάθω νέα τῆς Μπούλλυ ὁ καιροφυλακτῶν πατὴρ τῆς μὲ ἄρπαξε πάλι καὶ μοῦ ἔδωσε γροθιὲς καὶ τῶν δύο τύπων ! Νὰ τες ! Νὰ τες !

Καὶ ὑπέδειξε βαθεῖαν σχισμὴν ἐπάνω ἀπὸ τὸ μάτι μὲ τόσην ὑπερηφάνειαν ὡς νὰ εἶχεν τιμηθῆ μὲ τὸ παράσημον τῆς περικνημίδος !

—Ἐγὼ πάλι, συνέχισεν τρίτος, τὰ ἔψησα μὲ τὴν Σοῦλλα. "Εμενε τότε στὴν Κηφισσιὰ καὶ κάποιο βραδάκι ἐξεστράτευσα μ' ἕνα μονόδραχμο στὴν τσέπη πρὸς συνάντησίν της.

Εἶχα ὑπολογίση :

Μετάβασις	λεπτὰ 0.20
'Επάνοδος	0.20
Δύο ὑποσβρύκια	0.20
"Ανθη	0.20
'Απρόοπτα	0.20
Σύνολον δρ.	1.00

Χρειάζεται, ὅμως, πολὺ γιὰ ν' ἀλλάξη ρυθμὸ ἡ ζωή μας ἢ νὰ ἀνατραπῆ ὁ προϋπολογισμός μας ; 'Η Σοῦλλα ἤλθε μὲ τὴν κουβερνάντα της, ἀντὶ ὑποδρυχίων ἐπῆραν κώκ κι' ἐγὼ ἐπῆρα μὲ τὰ ποδία τὸν δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς γιὰ τὴν 'Αθήνα. Διέσχισα τὸ θηρίο εἰκοσι ὁλόκληρα χιλιόμετρα. Πῶς δὲν μὲ φάγανε τὴ νύκατ ἐκεῖνη τὰ σκυλλιὰ εἶνε θαῦμα, ὅπως εἶνε θαῦμα πῶς δὲν μοῦ τὴν ἄναψε κάποιος κυνηγὸς ποὺ μὲ κάποια Μπούλλυ.Δυό, τρεῖς φορὲς μοῦ χαμογέλασε καὶ μοῦ εἶχε στείλη ἕνα γραμματάκι :

«Λατρεφτέ μου
Θὰ σ' ἀγαπῶ αἰωνίως!
Μ....»

ποὺ μ' ἐκαροποίησε τόσο ὅσον ἂν μοῦ ἔπεφτε ὁ πρῶτος λαχνὸς τοῦ Λονδρινέζικου Ντέρμπυ !

—Καὶ τὶ ἔκανες πρὸς χάριν της ;

—Μετεθλήθην εἰς τραβαδοῦρον. 'Εζήτησα τὴν συνδρομὴ φίλου μου, ἐκκολαπτομένου τότε τενόρου. 'Εκεῖνος προθυμοποιήθηκε νὰ μὲ βοηθήση. 'Εφωδιάσθηκε μὲ κιθάρα καὶ τὰ μεσάνυκτα ἀγκυροβολήσαμε σ' ἕνα στενὸ τῆς Πλάκας, ἀνάμεσα σὲ γλάστρες μὲ φουντωμένους βασιλικοὺς, κληματαριὲς, ἀγιοκλήματα καὶ ρυάκια νερῶν μπουγάδας. "Ηχοι κιθάρας ἀντήχησαν καὶ ἡ γλυκειὰ φωνὴ τοῦ φίλου μου μὲ ἀκκοπανιαμένο τοὺς ὀγκανισμοὺς τῶν τετραπόδων τῆς διπλανῆς μάντρας ἐσήμανε προσκλητήριο :

Σὰπνα !
Σὰπνα γλυκὸ μου ἀγόρι !
. . . . . .

Καὶ ἐξύπνησε ὅλη ἡ συνοικία. Οἱ γρίλιες μισάνοιξαν. Ἀκαδόριστες σκιὲς διεγράφησαν στὰ παράθυρα. Θεέ μου ! "Ημην εὐτυχής, ὅτα, ἐξαφνα ἕνας ἄνδρας ὡς κεῖ πάνω μᾶς ἐζύγωσε :

—Τοῦ λόγου σας βαλθήκατε νὰ μοῦ τὰ φορέσετε ;

Καὶ προτοῦ νὰ διαμαρτυρηθοῦμε ἄκουσα τὴν κιθάρα νὰ κλαῖη στὸ κεφάλι τοῦ φίλου μου ἐνῷ ἐγὼ ἐδεκόμην βροχὴν ἀπὸ γρήγορες ! Τὴν ἑπομένην ἐνεφανίσθην στοὺς δρόμους περιμένους.

—Εὐτυχῶς, μοῦ ἔλεγε φίλος ἀθλητὴς

—Τί γίνεται ὁ καλός μας φίλος, ὁ Γιανάκης;

—Εἶνε στὸ νοσοκομεῖο.

—Μπᾶ τὸν καϋμένον! Καὶ γιατί;

—"Εγινε γιατρός

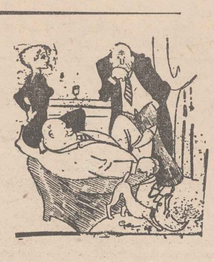

Ὁ συγραφεὺς: Σᾶς ἐγνῶμαι, κύριε δ·ευθυντά, ὅτι αὐτὴ ἡ κωμῳδία θὰ κάμῃ μεγάλο θόρυβον Φαντασθῆτε ὅτι ἀπὸ τὴν πρώτη πράξι ἡ ὑπηρέτρια σπάζει ὁλα τὰ πιάτα!

Ἐπὶ τῇ ἑορτῇ των

Τὰ ζῶα συνεδριάζουν...

Αἱ ληφθεῖσαι ἀποφάσεις

ΤΟ ΒΟΔΙ (Πρόεδρος). "Αρχεται ἡ συνεδρίασις. Μήπως λείπει κανείς;

ΠΡΟΒΑΤΟ: Λείπει ὁ γάτος.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Τί ἔγινε; Γιατὶ δὲν ἦρθε;

ΠΕΤΕΙΝΟΣ: Τὸν ἔπιασε ἡ φάκα τοῦ πρώτου ταμείου πληρωμῶν, κύριε πρόεδρε.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: "Α, ὥστ' ἔτσι; Προτείνω νὰ γίνῃ δεκτὸν ψήφισμα μομφῆς κατὰ τοῦ γάτου, ὁ ὁποῖος ἐξευτέλισε τὴν κοινωνίαν τῶν ζώων.

ΦΩΝΑΙ: Δεκτὸν τὸ ψήφισμα. Δεκτόν.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: "Ας εἰσέλθωμεν τώρα εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν.

ΠΕΤΕΙΝΟΣ: Μιὰ στιγμή, κύριε πρόεδρε. Λείπει καὶ τὸ ἄλογο.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Μπᾶ! Καὶ τί ἔγινε; Μήπως δὲν βρῆκε αὐτοκίνητον νὰ ἔλθῃ;

ΟΝΟΣ: "Οχι, κύριε πρόεδρε, ἀλλ' ἐστάλη μὲ Ι π π ο τ ρ ο φ ί α ν εἰς τὴν Εὐρώπην.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Μπᾶ; Καὶ τί θὰ σπουδάσῃ;

ΟΝΟΣ: 'Α–λογοτεχνίαν.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Μπράβο. "Ηταν καιρὸς νὰ ἐπιδοθῇ τὸ καϋμένον τὸ ἄλογο σὲ μιὰ ἄλλη ἀσχολία, διότι μετὰ τὴν ἐπικράτησιν τοῦ αὐτοκινήτου ἐκινδύνευνε νὰ μείνῃ ἄνεργο. Καὶ τώρα, ἀς ἐπιληφθοῦμε τῶν θεμάτων τῆς ἡμερησίας διατάξεως.

ΠΡΟΒΑΤΟΝ: "Εχω νὰ διαμαρτυρηθῶ, κύριε πρόεδρε, κατὰ τῶν ἀνθρώπων. Σήμερα ἰσχυρίζονται ὅτι ἑορτάζουν τὴν "ἡμέραν τῶν ζώων", τὴν ὁποίαν ξέρετε πῶς τὴν ἑορτάζουν; Διὰ νεύματος μὲ τὸ κρέας τῶν ἀδελφῶν μου, κύριε πρόεδρε!

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Μὴν ἐξάπτεσαι, ἀγαπητὸ πρόβατο. Τέτοιοι εἶνε οἱ ἄνθρωποι. "Ο-που ἀγαποῦν παιδεύουν. Δὲν τὸ ἔχεις ἀκούσει αὐτὸ τὸ ἀνθρώπινο ρητόν; Γιὰ νὰ μᾶς σφάζουν, σημαίνει ὅτι μᾶς ἀγαποῦν.

ΠΡΟΒΑΤΟΝ: Δὲν μπορῶ νὰ τὸ καταλάβω αὐτό, κύριε πρόεδρε.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Καὶ φυσικὰ δὲν μπορεῖς, ὦ ἀπολωλὸς πρόβατον. Διότι γιὰ νὰ τὸ καταλάβῃς, πρέπει νὰ ἐξαρθῆς εἰς τὸ ὕψος τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας.

ΟΝΟΣ: Νὰ μᾶς λείπῃ αὐτὴ ἡ ἐξαρσις!

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Μὴ μιλᾶς ἔτσι, γαϊδοῦρι.

ΟΝΟΣ: Μὴ μὲ βρίζεις, κύριε πρόεδρε.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Γιατὶ σὲ βρίζω;

ΟΝΟΣ: Μὲ εἶπες γαϊδοῦρι.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Καὶ τί εἶσαι; Μήπως δὲν εἶσαι γαϊδοῦρι;

ΟΝΟΣ: "Εχεις δίκηο, ξέχασα. Διεφθόρην ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους καὶ κατήντησα νὰ θεωρῶ κι' ἐγὼ τὸ ὄνομά μου ὡς βρισιά.

ΠΕΤΕΙΝΟΣ: "Εκω κι' ἐγὼ νὰ διαμαρτυρηθῶ, κύριε πρόεδρε, κατὰ τῶν ἀνθρώπων. Ἐννοοῦν οἱ νεοέλληνες μαθηταὶ νὰ φορτώνουν στὴ ράχη μου τὰ γράμματά των. Ἐγὼ δὲν εἶμαι μεταφορικὸν μέσον, κύριε πρόεδρε.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Καλά, μὴν εἶσαι τόσο γκρινιάρης. "Αν ἐσὺ διαμαρτύρεσαι γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, τότε τί νὰ πῇ ὁ καϋμένος ὁ γάϊδαρος;

ΠΕΤΕΙΝΟΣ: "Εχω ἐπίσης νὰ διαμαρτυρηθῶ γιὰ τὸ ἴδιο ζήτημα, γιὰ τὸ ὁποῖον διεμαρτυρήθη καὶ τὸ πρόβατον: Καὶ μένα μὲ σφάζουν ἀνηλεῶς οἱ ἄνθρωποι.

ΚΑΤΣΙΚΑ: Κι' ἐμένα...

ΚΟΥΝΕΛΙ: Κι' μένα...

ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ: Κι' ἐμένα...

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Σιωπή! Σᾶς ἀφαιρῶ τὸν λόγον. Δὲν ἐπιτρέπω σὲ κανέναν νὰ διακόπτῃ. Ἀκοῦστε, ἀγαπητὰ ζῶα. Πρέπει σήμερα, ποὺ ἑορτάζουμε, ν' ἀφήσουμε τὶς γκρίνιες καὶ τὰ παράπονα. Δὲν συνηλθαμεν ἐδῶ γιὰ νὰ συζητήσουμε τὰ δικά μας ζητήματα. Ἀλλὰ συνήλθαμε γιὰ νὰ λάβουμε μέριμναν γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς κατωτέρους αὐτοὺς ἀδελφούς μας.

ΓΟΥΡΟΥΝΙ: Κατωτέρους εἴπατε, κύριε πρόεδρε;

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Μάλιστα. Γιατί;

ΓΟΥΡΟΥΝΙ: Διότι οἱ ἄνθρωποι ἰσχυρίζονται ὅτι ἐμεῖς εἴμαστε οἱ κατώτεροι ἀδελφοί των.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: "Αφησέ τους τοὺς ἀνθρώπους νὰ λένε ὅ,τι θέλουν. Αὐτοὶ δὲν ἔχουν ποτὲ τὸ γνῶθι σ' αὐτόν. Πάντως τὸ ζήτημα εἶνε, συνάδελφοι, ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἔχουν ἀνάγκην μᾶς προστασίας. "Αν διαβάζετε ἐφημερίδες θὰ ἔχετε ἰδῆ ὅτι τὸν τελευταῖον καιρὸ ἀλλήλοτρώγονται εἰς τὴν Κίναν καὶ εἰς τὴν Ἱσπανίαν. Τέτοιο μακελειὸ δὲν τὸ ἔχουμε γνωρίσει ποτὲ ἐμεῖς τὰ ζῶα. Σᾶς ἐρωτῶ λοιπόν, ποιὸς ἔχεις περισσότερα ἀνάγκη προστασίας; Ἐμεῖς ἢ οἱ ἄνθρωποι;

ΦΩΝΑΙ: Οἱ ἄνθρωποι.

ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ: Καὶ τί 'προτείνετε σεῖς, κύριε πρόεδρε;

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Προτείνω νὰ ἱδρύσωμε μίαν ἕνωσιν «προστασίας τῶν ἀνθρώπων». Συμφωνεῖτε;

ΦΩΝΑΙ: Συμφωνοῦμε.

ΓΟΥΡΟΥΝΙ: Ἐγὼ προτείνω καὶ κάτι ἄλλο, κύριε πρόεδρε. Νὰ ὁρίσωμεν μίαν ἑορτὴν τῶν ἀνθρώπων, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ φροντίζωμεν, κατὰ τὸ δυνατόν, νὰ μὴ κτύνεται ἀνθρώπινον αἷμα.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ. "Α, ὄχι, ἀγαπητέ μου. Αὐτὸ εἶνε μιὰ οὐτοπία, ἡ ὁποία μόνον στοὺς ἀνθρώπους θὰ ταίριαζε. Ἐμεῖς τὰ ζῶα δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἔκωμε τέτοιες φαντασιόπληκτες ἰδέες. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἂς ἀρκεσθοῦμε εἰς τὴν ἱδρυσιν μιᾶς ἑνώσεως πρὸς προστασίαν τῶν ἀνθρώπων.

ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ: Εἰς τὴν ἕνωσιν αὐτὴν προτείνω ὅπως κληθοῦν καὶ μετάσχουν καὶ οἱ ἴδιοι οἱ ἄνθρωποι.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Πστέ! "Αν γίνῃ αὐτό, θὰ πρέπει νὰ θρηνήσωμεν ἀπὸ τώρα τὴν ἐνωσίν μας, ἡ ὁποία θὰ καταδικασθῇ εἰς τέλειον μαρασμόν, ὅπως ὅλες οἱ ἀνθρώπινες ὀργανώσεις.

Ὁ τηρήσας τὰ πρακτικὰ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΣ

Ἡ ἠθοποιός: Καὶ τώρα ἂς μιλήσουμε λιγάκι καὶ γιὰ σᾶς Σᾶς ἄρεσε τὸ παίξιμο μου, ἡ τουαλέττα μου, τὰ κοσμήματα;

Ὁ συγγραφεύς: Τὸ μυαλό μου εἶνε γιὰ μένα ὁ μόνος πόρος ζωῆς.

'Εκεῖνη: Αλήθεια; Γι' αὐτὸ φαίνεσαι πάντα πεινασμένος;

'Εντὸς ὀλίγου εἰς τὸ ("Εργον))

ΠΟΡΤ - ΑΡΘΟΥΡ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΙΩΑΝ. Δ. ΠΑΣΣΑΣ

Γραφεῖα Σταδίου 23
Τυπογραφ. Ρ. Παλαμίδου 2
ΤΗΛΕΦ.) Γραφείων 31909
) Τυπογραφ. 28622

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΑΘΗΝΑΙ
2
ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ
Ἀριθ. φύλλου 54
Τιμὴ φύλλου Δραχ. 3
Ἐκδίδεται κατὰ Σάββατον

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΖΕΣΤΗΣ

ΤΟΥ Κ. ΠΙΜΟΥ ΜΩΡΑΪΤΙΝΗ

Αὐτὸ λέγεται Ὀκτώβριος ἀντὶ νὰ λέγεται φοῦρνος. Καὶ ὁ Καζαμίας μᾶς ὁμιλεῖ περὶ βροχῶν, ἀνέμων, νεφῶν. Ποῦ εἶνε λοιπὸν αὐτὰ τὰ πρίφημα νέφη καὶ αἱ δροσεραὶ σκιαί ; Σήμερα ἔχουμε 2 Φούρνου, δηλαδὴ 2 Ὀκτωβρίου καὶ ψηνόμεθα ἀκόμη. Θέρος ἀτελείωτον.

Τὴν ἐποχὴν αὐτὴν τὴν ὀνομάζουν γαϊδουροκαλόκαιρο. Καὶ ξέρω γιατί. Καὶ ἐρωτῶ τί σχέση ἡμπορεῖ νὰ ἔχη αὐτὴ ἡ φρικτὴ ζέστη μὲ τὸ συμπαθητικώτατον, ὑπομονητικώτατον καὶ συκοφαντούμενον ζῶον ; "Ο,τι εἶνε σκληρὸν τραχύ, ἀπότομον βίαιον εἶνε γαϊδουρινόν.

"Αρα καὶ ὁ καύσων εἶνε γαϊδουρινὸς. Μὰ ὑπάρχει ἀγαθώτερον καὶ εὐγενικώτερον πλάσμα ἀπὸ τὸν γαϊδουράκον ; Τὸ μόνον του ἐλάττωμα εἶνε ὅτι βαδίζει δύσκολα, ὅτι δὲν προχωρεῖ εὐκολα. Ἀλλ' ἀρά γε εἶνε ἐλάττωμα αὐτὸ ἢ προτέρημα ; Οἱ παλαιοὶ ἔλεγον «σπεῦδε βραδέως». Ποιὸς μᾶς βεβαιώνει λοιπόν, ὅτι ὁ βραδυκίνητος φίλος μας μὲ τὰ δύο μεγάλα αὐτιὰ δὲν εἶνε ἡ βραδὲως βαδίζουσα φρόνησις ; Εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς ἰλιγγιώδους ταχύτητος, ποὺ ὅλα τρέχουν, τὰ δὲ συγκοινωνιακὰ, λεωφορεῖα τοῦ Φαλήρου συναγωνίζονται εἰς τὸ τρέξιμο εἰς τὴν λεωφόρον Συγγροῦ καὶ ὁποιον πάρει ὁ χάρος, δὲν ἀποτελεῖ ἀρετὴν τὸ βραδύ, τὸ δισταστικὸν βάδισμα τοῦ σοφοῦ πετρηπόδου ;

Συκοφαντία λοιπὸν εἶνε καὶ τὸ πεῖσμα ποὺ τοῦ ἀποδίδουν. Δὲν εἶνε πεισματᾶς εἶνε μόνον προσεκτικός. Ἀφοῦ λοιπὸν ἔχει τόσας ἀρετάς, τόσα χαρίσματα, τόσην εὐγένειαν, διατί παίρνουν αὐτὸν ὅταν θέλουν νὰ βαθμολογήσουν τὴν κακὴν συμπεριφορὰν ἢ τὴν ὑπερβολήν ;

Διατί ἡ ἐποχὴ αὐτὴ λέγεται γαϊδουροκαλόκαιρο καὶ ὄχι ἀνθρωποκαλόκαιρο. ἀφοῦ ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἢ πλουσιώτερα συλλογὴ ἐλαττωμάτων ; Δὲν εἶδα κανένα γάϊδαρον νὰ ἔκη τὴν βάνσωσον συμπεριφορὰν τοῦ Ἀθηναϊκοῦ φθινοπώρου, ἐνῷ εἶδα πολλὰ φθινόπωρα νὰ ἔχουν τὴν ἀστασίαν τῶν ἀνθρώπων, τὰς ἀκαίρους ἐξάψεις καὶ τὰς παρσφοράς των. Ἰδοὺ ἔχομεν 2 Ὀκτωβρίου καὶ βράζομεν. Ἂν εἶχε καὶ τὴν ἐλαχίστην σχέσιν μὲ τὸν γάϊδαρον ἡ ἐποχὴ αὐτὴ, ἂν ἦτο ποιημα γαϊδουρικαλόκαιρο, θὰ εἶχε καὶ ὀλίγην σκιάν, διότι ὁ γάϊδαρος ἔχει σκιάν, τὴν γνωστὴν σκιὰν μὲ τὴν ὁποίαν ἀσχολούμεθα ὅλοι οἱ "Ελληνες ὅταν σοβαρολογοῦμε. Μήπως καὶ τὸ παρον χρονογράφημα δὲν εἶνε ὁμιλία περὶ ὀνου σκιᾶς ;

Τ. ΜΩΡΑΪΤΙΝΗΣ

———xxx———

Ἱστορικὰ ἀνέκδοτα

Ὁ αὐτοκράτωρ Κάρολος Πέμπτος, ἀναρρωνύων ἐξ ἀρθριτίδος, περιπάτει κατὰ τέτοιον περίεργον τρόπον ὥστε ὁ αὐλάρχης του κόμης Μουρέν δὲν ἠμπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὰ γέλια.

—Γιατὶ γελᾶτε ; τὸν ἠρώτησεν ὁ αὐτοκράτωρ.

—Μεγαλειότατε, ἀπάντησε οὗτος, βλέπων τὰ ἀσταθῆ βήματά σας. νομίζω ὅτι βλέπω τὴν εἰκόνα τοῦ παραπαίοντος Κράτους σας.

—Προσπαθήσατε νὰ μὴ κάνετε εἰς τὸ ἑξῆς παρομοίας συγκρίσεις, ἀπήντησεν ὁ Κάρολος. Μάθετε ὅτι κυβερνᾶ τὸ κεφάλι καὶ ὄχι τὰ πόδια.

xxx

Ὁ στρατηγὸς τοῦ βασιλέως τῆς Ἱσπανίας Φερδινάνδου τοῦ Καθολικοῦ, Γονζάλδες τῆς Καρδοῦης, εἶχε τὸ ἀτύχημα νὰ ἴδῃ τὴν πυριτιδαποθήκην του ἀναπνασσομένην ὑπὸ ἐκθρικῆς σφαίρας.

—Παιδιά εἶπεν ἀτάραχος ὁ στρατηγὸς θὰ νικήσωμεν. Ἡ ἀναπνοΐς τῆς πυριτιδαποθήκης δεικνύει ὅτι δὲν ἔχομεν πλέον ἀνάγκην τοῦ πυροβολικοῦ μας. Ἐμπρὸς μὲ τὶς λόγχες.

Ὁ στρατὸς ἐπετέθη καὶ ἡ νίκη ἔστεψε πράγματι αὐτόν.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

Ὁ μεγάλος καλλιτέχνης της ὀθονης Σάρλ Μπουαγιε, ποὺ μᾶς ἔμεινεν ἀλησμόνητος ἀπὸ τὸ «Λιλιόμ» καὶ τὴν «Μπαταίγ» ἐγύρισεν ἕνα φίλμ μὲ τὴν Γκρέτα Γκάρμπο. Ὁ Μπόυαγιὲ ὑποδύεται τὸν ρόλον τοῦ Ναπολέοντος καὶ ἡ ὑπέροχος σουηδὴς βεντέττα ἐνσαρκώνει μὲ τὴν ἀφθαστον τέχνην της τὴν Μαρία Βαλέφσκα, τὴν παθητικὴν εὐνοουμένην τοῦ αὐτοκράτορος.

ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΧΙΟΥΜΟΡ

Ὁ μέγας ἀνήρ. "Ενα πρωΐ ξύπνησα: βρέθηκα ἔνδοξος.

Ὁ φίλοστου. Ἐγώ, ἀπεναντίας, βρέθηκα ἔνδοξος... κι' ὕστερα ξύπνησα.

xxx

Ὁ Ντίμης εἶνε κρεβάτωμένος μὲ τὸ κεφάλι τυλιγμένο στὶς γάζες. Τὸν ἐπισκέπτεται ἕνας φίλος του.

—Τί φοβερὸ εἶνε αὐτὸ ποὺ σοῦ συνέβη, φίλε μου τοῦ λέει. Κι' ὅσο συλλογιέμαι ποὺ χθὲς ἀκόμα σὲ εἶδα συνοδευόμενο ἀπὸ μιὰ χαριτωμένη ξανθούλα...

—Δυστυχῶς ὅμως μὲ εἶδε καὶ ἡ γυναῖκα μου, ἀπαντᾷ ὁ Ντίμης μ' ἕνα χαμόγελο πικρίας.

xxx

Ὁ παπουτσῆς στὸν ὑποψήφιο πωλητή:

—Ἂν μιὰ κυρία, ἐνῷ τῆς προβάρετε τὰ παπούτσια της, σᾶς ρωτήσῃ : «Δὲν σᾶς φαίνεται πῶς τὸ ἕνα πόδι μου εἶνε μεγαλύτερο ἀπὸ τὸ ἄλλο;» τί θὰ τῆς ἀπαντήσετε;

—Θὰ πῶ: «Ἀπεναντίας, κυρία μου, ἔχετε τὸ ἕνα ποδαράκι μικρότερο ἀπὸ τὸ ἄλλο!».

Αὐτὴ ἡ ἀπάντησις γίνεται ἀφορμὴ νὰ προσληφθῇ ὁ πωλητής.

xxx

Μεταξὺ τῶν μονομαχούντων:

Α. Χρειάζεται λίγη ἐπιείκεια γιὰ μένα, γιατὶ εἶμαι πολὺ μόνος.

Β. Καλά. Θὰ σᾶς ἐπιτρέψω νὰ σταθῆτε δέκα δήματα πιὸ κοντὰ ἀφ' ὅ,τι θὰ σταθῶ ἐγώ!

xxx

Στὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα:

Ὁ ἀστυνόμος. Τρεῖς βραδυὲς κατὰ συνέχεια διέρρηξες τὸ ἴδιο κατάστημα γυναικείων φορεμάτων. Τί ἔκλεψες;

Ὁ κλέφτης. "Ενα φουστανάκι γιὰ τὴν γυναῖκα μου, κύριε ἀστυνόμε. Ἄλλα ξέρετε μ' ἔδαλε καὶ τῆς τὸ ἄλλαξα δυὸ φορές.

xxx

Ὁ α'. Πήγαμε ποὺ λέτε καὶ στὴν Ποιμηνία.

Ὁ β'. Λοιπόν; Πῶς σᾶς φάνηκε;

Ὁ α'. Πολὺ ὡραῖα. Μόνο ποὺ ἐκεῖνα τὰ ἀρχαῖα σπίτια θέλουν μεγάλη ἐπισκευή.

xxx

Κυρία. Κατίνα, εἶμαι εὐχαριστημένη ποὺ μοῦ λές πῶς θὰ ἐξακολουθῇς νὰ μένῃς μαζί μας μετὰ τὸν γάμο σου. Καὶ ποιὸς εἶνε ὁ ἄξιος νέος ποὺ παντρεύεσαι;

Καμαριέρα. Ὁ γυιός σας, κυρία.

xxx

—Πῶς ἐγάζεις τὸ ψωμί σου;

—Πουλώντας ἕνα ἀπολυμαντικὸ ὑγρό!

—Μὰ τὴν περασμένη ἑβδομάδα, δὲν μοῦλεγες πῶς πουλοῦσες ἕνα ἐντομοκτόνο;

—Ἀκριβῶς. Τώρα πηγαίνω στὰ ἴδια σπίτια ποὺ πούλησα τὸ ἐντομοκτόνο καὶ πουλῶ ἀπολυμαντικὸ τοῦ ἐντομοκτόνου. Καὶ τὴν ἐρχόμενη ἑβδομάδα, θὰ ξαναπάω στὰ ἴδια σπίτια γιὰ νὰ πουλήσω ἀρωματικὰ χαρτιὰ ποὺ θὰ διώξουν τὴν μυρωδιά... τοῦ ἀπολυμαντικοῦ ὑγροῦ!

ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΜΠΑΜΠΟΥΜ

ΤΟΥ κ. ΤΖΕΡΟΜ

Κ. ΤΖΕΡΟΜ

Τὸν καιρὸ ποὺ δὲν εἶχα ἐνλικιωθῆ ἀκόμα, εἶχα τὴν ἐμπνευσι νὰ μάθω τὴν ἀραβικὴ, ἀπὸ κάποιο ἀραβικὸ βιβλίο ποὺ μοῦ εἶκε πέσει στὰ χέρια. Καθὼς ὅμως μοῦ ἦταν δύσκολο, ἀρκέσθηκα νὰ διαβάσω τὶς σημειώσεις ποὺ εἶχε γράψει στὸ περιθώριο τοῦ βιβλίου ὁ προκάτοχός του. Κι' ἔκανα μιὰ καταπληκτικὴ ἀποκάλυψη : ὅτι τὸ βιβλίο αὐτὸ μιλοῦσε γιὰ τὴν πιὸ ἀφάνταστη ἱστορία ποὺ ξεπερνοῦσε ὅλα τὰ παραμύθια τῆς Χαλιμᾶς καὶ τὶς μαρσεγιέζικες ὑπερβολές.

Ἐπρόκειτο, στὴν ἀρχὴ τοῦ βιβλίου, γιὰ τὴν πριγκήπισσα Μπανταμπούμ ποὺ ξαναβρίσκαμε, ὕστερα ἀπὸ κάμποσες σελίδες

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ

"Οταν οί καοχαρίαι ἐπιτίθενται

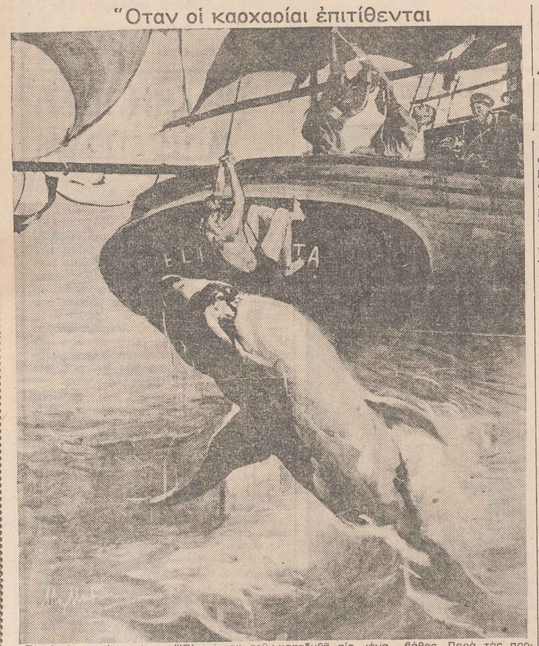

Τὸ ἰταλικὸν ἰστιοφόρον ("Ἐλιανίντα") τοῦ ὁποίου οἱ εἰδικευμένοι ναῦται ἀναζητοῦσαν μαργαριτοφόρα ὄστρακα εἰς τὴν Ἐρυθραν θάλασσαν, ὑπέστη πρὸ ἡμερῶν μίαν πρωτοφανοῦς ἀγριότητος σπίθεσιν ἐκ μέρους ἀγρίας κοραχαρίας τερστεῖον διαστάσεων. Τὸ φοβερὰ κήτη ἐνεφανίσθησαν γύρω ἀπὸ τὸ σκάφος ὅλως αἰφνιδίως καὶ καθ' ἡν στιγμὴν ἑπτὰ ἐκ τῶν ἀνδρῶν τοῦ πληρώματος εἶχαν καταδυθῆ εἰς μέγα βάθος. Παρὰ τὰς προσπαθείας τῶν ναυτῶν κατέστη ἀδύνατ.ς ἡ διάσωσις καὶ τῶν ἑ ναν Σν. Τέσσαρες ἐξ αὐτῶν εὗρον οἰκτρὸν θάνατον, κατασπαρέντες ἀπὸ τὰ τερατώδη θαλάσσια ἄκρα. Ἀνωτέρα : Ἡ δρομωτικὴ σκηνὴ τῆς διασώσε: ; ἐνὸς ἐκ τῶν δυτῶν, τὸν ὁποῖον προσπαθεῖ νὰ ἀρπάσῃ ὁ καρχαρίας μὲ ὁρμητικὰ ἅλματα ὑπε ὶ ω τῆς ἐπιφανείας.

ΛΑΧΕΙΑ ΠΟΥ ΟΙ ΛΑΧΝΟΙ ΤΩΝ ΚΕΡΔΙΖΟΥΝ... ΓΥΝΑΙΚΕΣ!

Η ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΕΡΙΚΩΝ ΩΡΑΙΩΝ ΠΟΥ ΒΓΗΚΑΝ ΣΤΟΝ... ΛΟΤΟ

Τὸ ρητὸν "ὁ γάμος εἶνε λαχεῖο» ἡ ἱστορία μᾶς τὸ παρουσιάζει μὲ τὴν πραγματικήν του σημασίαν. Πράγματι ὄχι μιὰ καὶ δυὸ φορὲς ἔτυχε νὰ ἐκδοθοῦν λαχεῖα τῶν ὁποίων ὁ πρῶτος ἀριθμὸς κέρδιζε μιὰν ὡραιοτάτη καὶ πολύφερνη νυφη! Τὸν περασμένο χρόνο μιὰ Οὐγγαρέζα ὀνόματι Ἰλόγκα, φτωχή, ἀλλὰ πολὺ ὡραία καὶ ἀπὸ ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια, ἔκανε τὴν ἑξῆς πρωτότυπη καὶ πρακτικὴ σκέψη: Νὰ ἐκδώσῃ λαχεῖο ποὺ ὁ πρῶτος ἀριθμὸς νὰ κερδίζῃ τὴν καρδιὰ της καὶ τὰ παρεπόμενα. Ἐξ τοφάλισε γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτὸν τὴν συγκατάθεσι τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν κι εὐθὺς κατόπιν διαφήμισε τὴν ἀπόφασί της στὸν τύπο.

Ἡ ἐπιτυχία τοῦ λαχείου ποὺ ἐξεδόθη ἔπειτα ἀπὸ λίγες μέρες ἦταν τεράστια καὶ τὸ καθένα ἔφθασε νὰ πουλιέται 50 καὶ 60 πέγκος. Τὰ πρωτοφανῆ ἐκεῖνα λαχεῖα ἔφεραν τὴ φωτογραφία της, καὶ στὸ πίσω μέρος μερικὲς σημειώσεις γύρω ἀπὸ τὴ ζωή της. Εἶχαν ἐκδοθῆ 700.000 λαχνοὶ τοῦ ἑνὸς πέγκος καὶ ἀπὸ τὴν κληρωτίδα θαθγαινε ἕνας καὶ μόνον ἀριθμός: Ὁ κάτοχος τοῦ τυχεροῦ αὐτοῦ ἀριθμοῦ θὰ κέρδιζε τὴν πεντάμορφη Ἰλόγκα μαζὶ μὲ τὸ ἐν τρίτον ἀπὸ τὰ κέρδη τοῦ λαχείου. Τὸ ἄλλο τρίτον θὰ τὸ κρατοῦσε ἡ μέλλουσα νύφη ὡς προμήκη της περιουσία καὶ τὸ ὑπόλοιπο θὰ διαμοιραζόταν μεταξὺ τῶν φιλανθρωπικῶν ἱδρυμάτων τῆς Οὐγγαρίας.

Ἐπὶ τέλους ἔφθασε ἡ κρισιμη στιγμὴ καὶ ὁ τυχερὸς—ἕνας νεαρὸς καὶ νόστιμος ἀξιωματικὸς—ἐξαργύρωσε τὸ λαχεῖο του ...σ' ἕνα παρεκκλήσιο ὅπου ἐτέλεσε τοὺς γάμους του μὲ τὴν ἐξύπνη Οὐγγαρέζα.

XXX

Στὴ Νότιο Ἀμερικὴ μόλις ἐξεράγη ὁ πόλεμος μεταξὺ Βολιβίας καὶ Παραγουάης, στὴν πρωτεύουσα τῆς πρώτης κόρας βγῆκε στὴ λοτερία γιὰ πατριωτικοὺς λόγους ἡ ὡραία κόρη ἑνὸς τρστεξιτη. Ὁποιος κέρδιζε τὸν πρῶτο ἀριθμὸ σὐτοῦ τοῦ λαχείου θὰ τὴν ἔκαμε γυνικα του εἰσπράττοντας συχρόνως καὶ 50 000 δολλάρια.

Τὸ περίεργο ἦταν ὅτι τὸν πρῶτον ἀριθμὸ τὸν κέρδισε ἕνας παντρεμένος μὲ τέσσερα παιδιά, ὁ ὁποῖος ἀμεσως ἔπεισε τὴ γυναίκα του νὰ χωρίσουν κι' ἔτσι ἐλευθέρος παρουσιάστηκε στὸ μέγαρο τῆς μελλούσης γυναικός του καὶ τῆς ζήτησε τὸ χέρι.

Ἐπακολούθησε σὲ λίγες μέρες ὁ γάμος μὲ μεγάλη ἐπισημότητα καὶ πρὸς μεγάλην χαρὰν τῆς...πρώης οἰκογενείας του.

XXX

Σπαρταριστὴ ἦταν μιὰ παρόμοια κληρωσις ποῦγινε στὸ Μιλένο.

"Ηταν ἡ ὡρισμένη ὥρα ποὺ θὰθγαινε ἀπὸ τὴν κληρωτίδα ὁ πρῶτος ἀριθμός. Το «θήραμα», μιὰ Φλωρεντίνη καλλονὴ δέκα ὀχτὼ χρονῶν, θὰ ἀραδοῦσε ἡ ἴδια τὴν τύχη της. Κάτω στὴν πλατεῖα ὅλοι μὲ τὰ λαχεῖα στὰ χέρια ἀνειροπολοῦσαν στιγμὲς μιᾶς πιθανῆς ουζυγικῆς εὐτυχίας.

"Επειτα ἀπὸ λίγο ὁ πρῶτος ἀριθμὸς ἦταν γνωστὸς καὶ ζωηρὸς ψίθυρος διέτρεχεν ὅλη τὴν αἰθουσα. Ἔξαφνα ἀπὸ τὶς πρῶτες σειρὲς τῶν καθισμάτων πετάχτηκε ἕνας ἀκθοφόρος σκέτος ἀρκουδανθρωπος. Κρατοῦσε τὸ λαχεῖο στὸ χέρι καὶ φώναζε σὰν μανιάς:

— Ἐγὼ τὴν κέρδισα! Ἐγὼ τὴν κερδίσα!

Καὶ πήδησε ἐπάνω στὴ σκηνὴ μὲ ἀσπασικὲς διαθέσεις.

Τὸ τί ἐπακολούθησε ὀὲν περιγράφεται. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ὅτι σύμφωνα μὲ τοὺς ὅρους τοῦ λαχείου, ὁ τυχερὸς ἀκτίνος μισότρελλος παντρεύτηκε τὴν δυστυχισμένη κοπέλλα, ἡ ὁποία ὅμως εὐθὺς τὴν ἑπομένη τοῦ γαμου τὸν ἐγκατέλειψε κι' ἐξαφανίσθηκε.

XXX

Στὸ Χόλλυγουνι ἑνὸς γκρουπ ἀπὸ πενντε ἀποτυχημένα «γκερλς» μπῆκαν στὴ λοταρία γιὰ νὰ μὴν πεθάνουν ἀπὸ πείνα. "Εβγαλαν ὅλες μαζὶ ἕνα λαχεῖο φιλοτεχνημένο μὲ τὸ κλισέ τους καὶ τὸ τιμολόγησαν ἑνὸς δολλάριο τὸ ἕνα. Ἔξω δωσαν τὸ ὅλον 2.000 καὶ ὁ κάτοχος τοῦ πρώτου ἀριθμοῦ θὰ κερδίζε τὴν... ὁλονὴ κτιο συντροφιά τ.ς. Ἡ ἐμφάνισις ὅμως τοῦ λαχείου καὶ ἡ μυστικὴ του κυκλοφορία δημιουργησε ἀφάνταστο πάταγο καὶ μόνον ἡ ἀπόκτησις ἑνὸς τέτοιου λαχείου ἦταν ζήτημα... τύχης.

Ἡ ἀστυνομία ὅμως, ἐπειδὴ ὁ σκοπὸς τοῦ λαχείου ἦταν ἀνηθίκος, ἐπενέβη τὴν τελευταία στιγμὴ, κι' ἔτσι ἡ κλήρωσις ματαιώθηκε.

XXX

Μιὰ ἄλλη γυναῖκα, ἡ Ἰσπανίδα Ντολορέτα ντὲ Σίδα, ἀπὸ ξεπεσμένη ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια ἀαντοεύτηκε κι' αὐτὴ κατὰ παρόμοιο τρόπο.

Μπῆκε στὴ λοταρία. Οἱ ὀργανωται ὅμως τοῦ λαχείου ποὺ μυρίστηκαν ἀποτυχία, λόγῳ τοῦ ὅτι ἡ ὑποψηφία ἦταν ἄσχημη καὶ προχωρημένης ἡλικίας, ὡρισαν ὅπως, ὁ τυχερὸς ποὺ θὰ κέρδιζε τὸ κελεποῦρι, τσέπωνε καὶ τὰ μισὰ ἔσοδα τοῦ λαχείου.

Φανταισθῆτε ὅμως τὴν σκασίλα τῆς Ντολορέτας ὅταν ἔμαθε ὅτι τὴν κέρδισε ἕνας ἀμαξᾶς μπεκρῆς, ὁ ὁποῖος μάλιστα ἦταν στὴν ὑπηρεσία της τὴν ἐποχὴ ποὺ ἡ οἰκογένειά της βρισκόταν σὲ ἄνθηρὰ οἰκονομικὴ κατάστασι.

Ὁστόσο δὲν μποροῦσε νὰ κάνῃ διαφορετικά, παρὰ νὰ τὴν πάρῃ... Εἶνε ἄγνωστο μόνον ποιὸς ἀπὸ τοὺς δυὸ τους ζημιώθηκε...

———xxx———

Οἱ γάτοι τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Αἱ τουρκικαὶ ἐφημερίδες ἐδημοσίευσαν ἀνακοινωθὲν τοῦ Δήμου Κωνσταντινουπόλεως, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκτίθενται οἱ λόγοι τοῦ ἀναληφθέντος ἐξοντωτικοῦ ἀγῶνος κατὰ τῶν γάτων: «Ὁ ἀγὼν —λέγει τὸ ἀνακοινωθὲν— διεξάγεται ὄχι τόσον διὰ τὸν τύφον, ὅσον διὰ τὴν καταπολέμησιν τῆς λύσσης, ἡ ὁποία μεταδίδεται ἐυχερέστερον μὲ τὶς γάτες, παρὰ μὲ τοὺς σκύλους. Ἐντὸς μιᾶς μόνον ἑβδομάδος ἐσημειώθησαν 25 κρούσματα λύσσης ἐπὶ προσώπων δηγθέντων ἀπὸ γάτους». Εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν ἐργάζεται δραστηρίως ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἑταιρεία Προστασίας τῶν Ζώων, ὥστε ἡ ἐξόντωσις νὰ γίνεται κατὰ τὸ δυνατὸν ἀνωδύνως.

———xxx———

Ποῖος ἀνεκάλυψε τὴν ἀσετυλίνη;

Ἡ ἀσετυλίνη ἀνεκαλύφθη στὰ 1836 ἀπὸ τὸν Ἐδουάρδο Νταῦὶ κι' ὁ Μπερτελὼ ἐμελέτησε τὶς ἰδιότητές της. Στὰ 1876 ὑγροποιῆθη ἀπὸ τὸν Καγιελὲ κι' ἀπεδείχθη πὼς εἶνε ἐλαφροτέρα τοῦ νεροῦ. Στὰ 1894 ἡ ἐφεύρεσις τοῦ ἠλεκτρικοῦ κλιβάνου ἐπέτρεψε στὸν Μουασσὸν νὰ ἐπιτύχῃ θερμοκρασίες 1500—3000 βαθμῶν δηλαδὴ ἱκανὲς νὰ στερεοποιήσουν τὸ ἀνθρακικὸν κάλιον, τὸ ὁποῖον μόλις ἔλθῃ εἰς ἐπαφὴ μὲ τὸ νερὸ ἀμέσως μετατρέπεται σὲ ἀσετυλίνη. "Ετσι ἐδημιουργήθη ἡ τεχνητὴ ἀσετυλίνη ποὺ ἔχει μεγάλην φωτιστικὴν δύναμιν.

———xxx———

Πλοιαρχίνες

Τὴν περασμένη ἑβδομάδα, ἀγκυροβόλησε μεγαλοπρεπὼς στὸ λιμάνι τῆς Χάβρης ἕνα ὡραῖο ἰστιοφόρο ποὺ φέρει τὸν τίτλο «Γυναῖκα».

Τὸ ἰστιοφόρον αὐτό, ποὺ διευθύνει ὡς πλοίαρχος ἡ κ. Ντυπόν, ἔχει πλήρωμα ἀπὸ 18 ὡραῖα κορίτσια, ποὺ ἐξασκοῦνται στὴ ναυσιπλοΐα, εὐρίσκεται δὲ σὲ συνεχῆ σχεδὸν πλοῦν ἀπὸ τετραετίας. "Ηδη ὅπως λέγει ἡ κυρία πλοίαρχος, τὸ πλήρωμά της εἶνε εἰς θέσιν νὰ κυβερνήσῃ ὁποιοδήποτε πλοῖο καὶ συνεπῶς θὰ διακόψῃ τὴν ἐξάσκησι διὰ νὰ παραχωρήσῃ τὴ θέσι του σ' ἄλλα κορίτσια, ποὺ θέλουν νὰ γίνουν ναυτικοί.

Ἐννοεῖται πὼς ὅλες αὐτὲς οἱ ὥμορφες καπετάνισσες, δὲν πρόκειται νὰ γίνουν ἐπαγγελματίες. Κόρες ἑκατομμυριούχων, θὰ κυβερνοῦν ἁπλῶς διὰ τους γιότ, κι' ἔτσι καμμιὰ φορὰ ἀν τὰ θαλασσώσουν μικρὸ τὸ κακό.

Ὁ κεραυνὸς ὡς πολεμικὸν ὅπλον.

Εἶνε γνωστὸ πὼς ἡ Χημεία καὶ ὁ Ἠλεκτρισμὸς τείνουν ν' ἀντικαταστήσουν τὰ φαινόμενα τῆς φύσεως. Γι' αὐτὸ ἐλέπομε ὅτι ἀπὸ τὰ ἠλεκτροτεχνικὰ ἐργαστήρια ἐπέτυχαν ἀκόμη καὶ τεχνητοὺς κεραυνούς. Γιὰ νὰ δημιουργηθῇ ἕνας μετρίος ἠλεκτρικὸς σπινθὴρ χρειάζεται ἐλαχίστη ἠλεκτρικὴ ἐνέργεια, ἡ ὁποία δὲν ὑπερβαίνει τὰ 150 δόλτ, ἀλλὰ γιὰ τὴν δημιουργία ἑνὸς τεχνητοῦ κεραυνοῦ ἀπαιτοῦνται τοὐλάχιστον 5—10 ἑκατομμύρια δόλτ καὶ χρειάζονται εἰδικὰ μηχανήματα ποὺ μοιάζουν μ' ὁλόκληρους πύργους.

Ὁ Ὀλλανδὸς ἐπιστήμων, Ροβέρτος ντὲ Γκράφφ κατώρθωσε μὲ σχετικὼς μικρὰν ἠλεκτρικὴν ἐνέργειαν, νὰ ἐπιτύχῃ τοὺς μεγαλυτέρους τεχνητοὺς κεραυνοὺς ποὺ ἔχουν τόσην δύναμιν, ὥστε νὰ κόπτουν ὁλόκληρα δένδρα, νὰ τρυποῦν παχυτάτους τοίχους καὶ νὰ καταστρέφουν ὁλόκληρα φρούρια!

Οἱ κεραυνοὶ ὅμως αὐτοὶ δυνατὸν νὰ ἔχουν ἐλάχιστον μῆκος, γιατὶ δὲν ἐξαρτῶνται ἀπ' αὐτὸ ἡ δύναμίς των ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἔντασιν τοῦ χρησιμοποιημένου ἠλεκτρικοῦ ρεύματος. Ἀπεδείχθη πὼς οἱ «ἀσθενεῖς» κεραυνοὶ εἶνε ἐκεῖνοι ποὺ δημιουργοῦνται ἀπὸ μεγάλους ἠλεκτρικοὺς σπινθῆρας, ποὺ ἀν καὶ παράγωνται ἀπὸ τεράστια μηχανήματα ἐν τούτοις δὲν ἔχουν ποτὲ δύναμιν ἴσην μ' ἐκείνην τῶν κεραυνῶν, τῶν προκαλουμένων ἀπὸ μικρὰ ἀλλὰ καταπληκτικῶς συγκεντρωτικὰ ὑψίστης ἠλεκτρικῆς ἐντάσεως. Οἱ κεραυνοὶ αὐτοὶ ὅταν ἐκρήγνυται προκαλοῦν μεγάλον κρότον, ὁμοιον μ' ἐκεῖνο τῆς βροντῆς. "Ετσι λοιπὸν συγχρόνως μὲ τὸν τεχνητὸν κεραυνὸν ἐπετεύχθη καὶ ἡ τεχνητὴ βροντή.

Πολλοὶ ἐπιστήμονες ὑποστηρίζουν πὼς μὲ διάφορες τελειοποιήσεις εἰδικῶν μηχανημάτων θὰ δημιουργηθοῦν «τάνκς—κεραυνοβόλα» καὶ «ἠλεκτρικὰ πυροβόλα!». Τὸ θλῖμα θὰ ἐκσφενδονίζεται μὲ ἠλεκτρισμό, πράγμα ποὺ ἀπέδειξαν καὶ σχετικὰ πειράματα κι' ἐπὶ πλέον ἡ λειτουργία τοῦ νέου αὐτοῦ πυροβόλου δὲν θὰ δημιουργῇ κανέναν θόρυβον.

Ὁ σκύλος ποὺ ἐκέρδισε ἕναν πόλεμον.

Τὸ Πρακτορεῖον Ρώυτερ μεταδίδει τὴν εἴδησιν ὅτι ἕνας σκύλος ἔθεσε τέρμα εἰς τὸν πόλεμον μεταξὺ δύο ἀγρίων φυλῶν εἰς τὰ ὄρη τῆς Νέας Γουϊνέας. Ὁ σκύλος ἀνῆκεν εἰς κάποιον Μιχ. Ληαχί, ἐργάτην χρυσορυχείου, ὁ ὁποῖος παρηκολούθει τὴν μάχην. Κάποιαν στιγμὴν τέσσαρα θέλη ἐπέρασαν δίπλα ἀπὸ τὸ κεφαλὶ τοῦ σκύλου. Ὁ Ληαχὶ ἐπυροβόλησε δίς διὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν φυλὴν ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐνδιεφέρετο ὅτι οἱ ἀντίπαλοί των ἐπετίθεντο, ἐξ αἰτίας δὲ τῶν πυροβολισμῶν μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἐπιτιθεμένους ὑπεχώρησαν. Τότε ὁ σκύλος ἐτέθη εἰς καταδίωξίν των, ἐπέφερε δὲ τόσην σύγχυσιν, ὥστε ἡ φυγὴ ἐγενικεύθη καὶ ὅλοι οἱ ἐπιτιθέμενοι κατετροπώθησαν ἀπὸ τὸν σκύλον. Οἱ νικηταὶ τότε, εὐγνωμονοῦντες τὸν τετράποδον σωτῆρα των, τοῦ ἔχάρισαν ἕνα χοίρον.

———xxx———

Νοσοκομεῖα—ἀνθῶνες

Μιὰ πολὺ ὡραία ἰδέα εἶχε ἡ διεύθυνσις τῆς μεγάλης Ἑκθέσεως Λουλουδιῶν στὸ Βερολίνον. "Οταν ἡ ἔκθεσις ἔκλεισε ἔμεναν ἀκόμη ἑκατομμύρια λουλουδιῶν ποὺ ἦσαν σὲ ἀρίστη κατάστασι. Τί ἔπρεπε νὰ γίνουν αὐτὰ τὰ ὡμορφα λουλούδια; Ἡ πώλησίς των δὲν ἐπετρέπετο γιὰ νὰ μὴ ξημιωθοῦν τὰ ἀνθοπωλεῖα. Ὁ διευθυντὴς τῆς ἐκθέσεως τότε ἐσκέφθη νὰ χαροποιήσῃ μὲ αὐτὰ ὅλους τοὺς ἀρρώστους ποὺ νοσηλεύονται στὰ πολυάριθμα νοσοκομεῖα τῆς πρωτευούσης. "Ετσι διεμοίρασε τὰ ὡμορφότερα καὶ σπανιότερα τῶν λουλουδιῶν τῆς ἐκθέσεως στὰ διάφορα νοσοκομεῖα, τὰ ὁποῖα μετ' ὀλίγον μετεθέλλοντο εἰς εὐχαρίστους ἀνθῶνας. Κάθε ἀσθενὴς εἶχε ἑπάνω στὸ τραπεζάκι του ἀπὸ μιὰ ὡραία ἀνθοδέσμη, οἱ δὲ ἀπέραντοι διάδρομοι καὶ οἱ αἴθουσες τῶν νοσοκομείων ἔμοιαζαν μὲ ἀνθοκήπια. Ποτὲ ἄλλοτε νοσοκομεῖα δὲν εἶδαν τόσην πληθώραν λουλουδιῶν παντὸς εἴδους.

ΠΡΟΟΠΤΙΚΑΙ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΕΝΑΕΡΙΟΙ ΒΟΜΒΑΡΔΙΣΜΟΙ

ΠΩΣ ΕΓΙΝΑΝ ΑΙ ΙΑΠΩΝΙΚΑΙ ΕΠΙΔΡΟΜΑΙ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΚΙΝΕΖΙΚΩΝ ΠΟΛΕΩΝ

("Ἐξ ἀφορμῆς τῶν τελευταίων ἀναερίων Ἰαπωνικῶν ἐπιδρομῶν ἐναντίον τῶν κινεζικῶν πόλεων, ὁ στρατιωτικὸς συνεργάτης τοῦ πρακτορείου «Γιουνάϊτεντ Νόυου Πρεζ», Ἄγγλος λοχαγὸς κ. Ἀλτζέρνον Σπίντλ, ἔγραψε τὸ κατωτέρω βαρυσήμαντον ἄρθρον διὰ τὰς ἐφημερίδας καὶ τὰ περιοδικὰ ποὺ συνεργάζονται μὲ τὸν μεγάλον διεθνῆ δημοσιογραφικὸν συνασπισμόν).

Εἰς τὴν Κίναν ἐξελίσσεται ἡ τραγῳδία τῆς συγχρόνου μορφῆς τοῦ πολέμου. Ὅλα τὰ μέσα τοῦ ἀλληλοσπαραγμοῦ, ποὺ ἔχουν μέχρι τοῦδε ἐφευρεθῆ, ἔχουν ἀναλάβει τὸν ὀλεθριον ρόλον των. Ποιταγωνιστεῖ τὸ ἀεροπλάνον. Οἱ ἀερομαχίες καὶ οἱ ἐναέριοι βομβαρδισμοὶ ἀποτελοῦν τὴν φρικωδεστέραν φάσιν τῆς σινοἰαπωνικῆς συρράξεως.

Τὸ ἀεροπλάνον δὲν ἐπρόλαβε ν' ἀναπτύξῃ κατὰ τὸν εὐρωπαϊκὸν πόλεμον ὅλην τὴν δράσιν του. Ὅλοι ὅμως προέβλεψαν ἀπὸ τότε πόσον μεγάλον ρόλον θὰ ἐπαιζε κατὰ τὶς μελλοντικὲς ἀνθρωποσυράξεις τὸ φοβερὸν αὐτὸ ὅπλον. Καὶ οἱ προβλέψεις ἐκεῖνες ἐπαληθεύουν σήμερον. Μεγαλυτέραν φρίκην ἀπὸ αὐτήν, ποὺ σκηνοθετεῖ ἡ δράσις τῆς ἀεροπορίας εἰς τὴν Κίναν, δὲν ἔχει γνωρίσει ἡ ἀνθρωπότης.

Ἀπὸ δεκαημέρου περίπου οἱ Ἰάπωνες ἤρχισαν ἀλλεπαλλήλους ἐναερίους βομβαρδισμοὺς τῶν μεγαλυτέρων κινεζικῶν πόλεων. Γρώτη πόλις ποὺ ἐδοκίμασε τὸν ὀλεθρον ἐκ τῆς ἐπιθέσεως τῶν ἀεροπλάνων, εἶνε ἡ Σανγκάη. Ὑπεράνω τοῦ κοσμοπολίτικου αὐτοῦ ἀστικοῦ κέντρου λαμβάνουν χώραν φοβερὲς ἀερομαχίες καὶ δὲν παρέρχεται εἰκοσιτετράωρον, ποὺ νὰ μὴ ἐκδηλωθῇ ἐπίθεσις τῶν ἰαπωνικῶν ἀεροπλάνων κατὰ τῶν πλέον πυκνοκατοικημένων συνοικιῶν. Ἡ Σανγκάη, ἡ σειρῆνα τῆς Ἀπω Ἀνατολῆς, ἔχει μεταβληθῆ εἰς σωροὺς ἐρειπίων.

Ἀλλ' ἡ δράσις τῆς Ἰαπωνικῆς ἀεροπορίας δὲν περιορίσθη εἰς τὸν πολεμικὸν τομέα τῆς Σαγκάης. Ἐπεξετάθη εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Κίνας, μέχρις αὐτῆς τῆς καρδίας τοῦ οὐρανίου κράτους. Πενῆντα δύο Ἰαπωνικὰ βομβαρδιστικὰ ἀεροπλάνα ἀπεγειώθησαν ἀπὸ τὰς βάσεις των καὶ ἔλαβον κατεύθυνσιν πρὸς τὸ Νανκίν. Ἡ προσεγείωσίς των εἰς τὴν κινεζικὴν πρωτεύουσαν ἐγένετο ἀντιληπτὴ ὑπὸ τῶν εἰδικῶν ἀκουστικῶν μηχανημάτων καὶ ἀμέσως ἤρχισαν νὰ ξεκόνουν τὴν σπαρακτικὴν κραυγὴν των οἱ σειρῆνες τοῦ κινδύνου. Πανικὸς ἔπεσεν εἰς τὴν πόλιν. Οἱ κάτοικοι ἔντρομοι ἐσπευδον νὰ προφυλαχθοῦν εἰς τὰ καταφύγια, τὰ ὁποῖα ὅμως δὲν ἐπαρκοῦν διὰ τόσον πληθυσμόν. Τὰ ἀντιαεροπορικὰ πυροβόλα ἐστρεψαν τὶς μπούκες των πρὸς τὸν οὐρανόν... Ἐντὸς εἴκοσι λεπτῶν τὰ σμήνη τῶν ἐκθρικῶν ἀεροπλάνων ἐπέρασαν τὴν ζώνην τῆς ἀντιαεροπορικῆς ἀμύνης. Ὅλα τὰ διαθέσιμα κινεζικὰ ἀεροπλάνα ἀνυψώθησαν. Τρομερὴ ἀερομαχία συνηφθη. Ἀλλὰ τὰ ἰαπωνικὰ ἀεροπλάνα παρὰ τὴν ἄμυναν τῶν Κινέζων, κατῆλθεν εἰς χαμηλὸν ὕψος καὶ διαγράφοντα κύκλους ὑπεράνω τῶν πυκνοκατοικημένων συνοικιῶν καὶ πρὸ παντὸς τῶν σημείων ὅπου εἶνε τὰ κτίσματα τῶν ὑπηρεσιῶν τῆς Κυβερνήσεως, ἔρριπτον μεγάλες βόμβες, βάρους 250 χιλιογράμμων. Τεράστιες ἐκρήξεις ἐπροκαλοῦντο, οἱ ὁποῖες ἀνετίναζαν κτίρια εἰς τὸν ἀέρα, ἔσπειραν τὸν θάνατον εἰς τὸν ἄμαχον πληθυσμόν, μετέβαλλον τὴν ἀνθοῦσαν πόλιν εἰς ἐρείπια, ραντισμένα μὲ τὸ αἷμα ἀθώων θυμάτων. Τρεῖς μεγάλες πυρκαϊὲς ἐξεσπάρησαν ἀπὸ τὶς ἐμπρηστικὲς βόμβες, οἱ ὁποῖες συνεπλήρωναν μὲ τὶς οὐρανομήκεις φλόγες των τὴν ὅλην εἰκόνα τῆς καταστροφῆς. Οἱ ἐκρήξεις διεδέχοντο ἡ μία τὴν ἄλλην. Τὸ ἔδαφος ἐσείετο, ὡσὰν νὰ ἐπρόκειτο περὶ σεισμοῦ. Σύννεφα σκόνης καὶ καπνοῦ εἶχαν γεμίσει τὴν ἀτμόσφαιραν. Πέτρες, τεμάχια ξύλων καὶ ἀνθρώπινα μέλη ἐτινάσσοντο εἰς τὸν ἀέρα καὶ ἔπιπταν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Ἀπεριγραπτος φρίκη!...

Οἱ Κινέζοι ἀεροπόροι ἐδείξαν μεγάλον ἡρωϊσμόν. Μετὰ ὁλίγα καταδιωκτικὰ ἀεροπλάνα, ποὺ διέθεταν, κατώρθωσαν νὰ καταρρίψουν ἕνα ἰαπωνικὸ ἀεροπλάνα. Ἀλλὰ τὸ γεγονὸς τοῦτο δὲν ἐπηρέασε ποσῶς τοὺς Ἰαπωνάς, οἱ ὁποῖοι ἐπεχείρησαν δεύτεραν, τρίτην καὶ τετάρτην ἐναέριον ἐπιδρομήν. Νέα καταστροφή, νέα θύματα. Ἡ τελευταία ἐπιδρομὴ εὑρῆκε τοὺς Κινέζους, νὰ περιφυλλέγουν, συλκιῶς συντετριμμένοι, τὰ θύματα τῶν προηγουμένων βομβαρδισμῶν. Ὅλη ἡ πόλις εἶχε τὴν ὄψιν ἑνὸς ἀπεράντου τάφου. Κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην τὸ μακελειὸ δὲν ἦτον, κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην ἐπίφανοὺς Ἰάπωνας, παρὰ ἕνα «ἀπλοῦν ὀρεκτικόν».

Τὴν τύχην τοῦ Νανκὶν ἐδοκίμασαν καὶ ἄλλες σημαντικὲς πόλεις τῆς Κίνας. Τὸν μεγαλύτερον ὅμως ὄλεθρον ἐγνώρισεν ἡ Καντών. Ἡ ὡραία πρωτεύουσα τῆς νοτίου Κίνας ὑπέστη τὴν σφοδρότερον ἐναέριον ἐπιδρομήν, ποὺ ἀναφέρει μέχρι τοῦδε ἡ ἱστορία. Δεκαπέντε βαρέα βομβαρδιστικὰ ἀεροπλάνα, συνοδευόμενα ἀπὸ πολλὰ βομβαρδιστικά, ἀνεφάνησαν ἕνα μοιραῖο πρωὶ ὑπεράνω τῆς πόλεως. Τὰ ὁλίγα ὑπάρχοντα κινεζικὰ ἀεροπλάνα ἐδοκίμασαν μὲ πρωτοφανῆ ἡρωϊσμὸ τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν ἐπιδρομέων. Ἀλλὰ τί νὰ κάμουν μπροστὰ στὸν ὄγκον καὶ τὴν ὁρμὴν τῶν ἐχθρικῶν σμηνῶν; Οὐτε ἡ ζώνη τῶν ἀντιαεροπορικῶν πυροβόλων κατώρθωσε νὰ τὰ ἀναχαιτίσῃ. Καὶ ἤρχισαν νὰ περισφίγγουν τὴν δύσμοιρον πόλιν μέσα εἰς τοὺς ἐναερίους κύκλους των — κύκλους ὀλέθρου

Οἱ κάτοικοι εἰς τὴν ἀρχὴν ὑπέστησαν τὴν καύνωσιν τοῦ κινδύνου. Τὰ ἔκασαν. Ἔμενε ὁ καθένας ἐμβρόντητος εἰς τὸ μέρος ὁπου ἔτυχε νὰ εὑρεθῆ. Δὲν ἤξεραν ποῦ νὰ πάνε τί νὰ κάμουν, πῶς νὰ ἀμυνθοῦν. Οἱ πρῶτες βόμβες ἤρχισαν νὰ ἐκρήγνυνται εἰς τὰ διάφορα σημεῖα τῆς πόλεως. Σπίτια κατέρρευν μετὰ πατάγου. Οἱ δρόμοι ἐφράσσοντο ἀπὸ τὰ ἐρείπια τῶν κρημνιζομένων κτιρίων, τὰ ὁποῖα ἐθαπτον ἀθῶες ἀνθρώπινες ὑπάρξεις. Σπαρακτικὲς κραυγὲς ἐδονοῦσαν τὴν ἀτμόσφαιρα ὁσάκις δὲν ἐκαλύπτοντο ἀπὸ τὴν δαιμονιώδη βοὴν τῶν ἐκρήξεων.

Τέτοιαν κόλασιν ἴσως νὰ μὴ ἔκρη γνωσει ἄλλοτε ἡ ἀνθρωπότης. Εἶνε ἀδύνατον νὰ ἀποδοθῇ διὰ περιγραφῆς ἡ φρίκη τοῦ ὀλέθρου, ποὺ ἔξαπελύθη κατὰ τῆς Καντῶνος. Φανταισθῆτε μία ἀπέραντη, πολυάνθρωπη πόλιν, ἡ ὁποία συνταράσσεται ἐκ θεμελίων ἀπὸ τὶς ἐκρήξεις. Φανταισθῆτε ἕνα πλῆθος νὰ τρέχῃ ἀλλόφρον εἰς τοὺς δρόμους μὲ κρυμμένες πανικοῦ, γυναῖκες μὲ σφιχταγκαλισμένα τὰ βρέφη των, παιδιὰ ποὺ ἔχουν χάσει τοὺς δικούς των, γέροντες ποὺ μετὰ δυσκολίας πατοῦν τὰ βήματά των—ὅλο αὐτὸ τὸ πλῆθος νὰ τρέχῃ μὲ διεσταλμένα ἀπὸ τὸν τρόμον μάτια καὶ νὰ τὴ-τέρῃ πολὺ, νὰ κατφύγῃ διὰ νὰ γλυτώσῃ. Καὶ κάθε τόσο μιὰ ἐκρηξὶς βομβῶν νὰ μεταβάλῃ εἰς μακελειὸ ἕνα ἀπομέρο τῆς πόλεως. Πτῶματα νὰ σπέρνονται εἰς τὸν δρόμον μέσα σὲ σκόνη, κομμάτια ξύλων καὶ ὄγκους λίθων καὶ κωμάτων. Πτώματα παραμορφωμένα, τραγικὰ κουρέλια ἀνθρωπίνων σωμάτων...

Ὁ βομβαρδισμὸς διήρκεσε πενῆντα λεπτά. Ὑπηρέσεν ὅμως τόσον σφοδρός, ὥστε μετέβαλε πολλὲς συνοικίες τῆς Καντώνος εἰς ἐρείπια. Οἱ βόμβες ἔπεσαν ὅλες σχεδὸν εἰς τὸ πλέον πυκνοκατοικημένα σημεῖα τῆς πόλεως. Καὶ ὅταν τὰ ἰαπωνικὰ ἀεροπλάνα

ΟΤΑΝ ΟΡΓΑΝΟΥΤΑΙ Η ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΒΛΑΚΕΙΑ

ΣΥΛΛΟΓΟΙ ΠΟΥ ΕΧΟΥΝ ΠΡΟΕΔΡΟΥΣ... ΣΚΕΛΕΤΟΥΣ

Μία κυρία τῆς ἀριστοκρατίας, ὑπογράφει τὴν δήλωσιν συμμετοχῆς εἰς τὸν «Σύλλογον τῶν «Ζωντανῶν—Πεθαμένων» ἐνώπιον τοῦ ζῶντος προέδρου καὶ τοῦ νεκροῦ γραμματέως.

ΤΑ ΠΙΟ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΚΑΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΣΩΜΑΤΕΙΑ

Οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖες παρουσιάζουν πολλὲς ἀντιθέσεις, περισσότερες, ἴσως, ἀπὸ πολλὲς ἄλλες χῶρες. Μεταξὺ αὐτῶν εἶνε καὶ ἡ ὕπαρξις —κοντὰ στὶς ποικίλες καὶ παντὸς εἴδους ἐργασίες, δουλειές, ὑποθέσεις κερδοσκοπικὲς ποὺ ἔχουν σκοπὸ τὸ κέρδος καὶ τὸν πλουτισμὸ— ποικίλων καὶ πολυμόρφων συλλόγων καὶ σωματείων ποὺ ἐπιδιώκουν χίλιους σκοπούς, ὄχι πλουτοπαραγωγικοὺς καὶ κερδοσκοπικούς, ἀλλὰ θεωρητικούς, ἠθικοὺς... πλατωνικούς.

«Οὐκ ἐπ' ἄρτω ζήσεται ἄνθρωπος». Ἡ ἀλήθεια αὐτὴ ἐπανέρχεται καὶ ἐκδηλοῦται εἰς ὅλες τὶς ἐποχές. Πράγματι ὁ ἄνθρωπος δὲν ζῇ μόνο μὲ τὸ ψωμί, δὲν μπορεῖ νὰ ἀρκεσθῇ μόνο στὶς ὑλικὲς ἀσχολίες, μόνο στὶς ἀσχολίες ποὺ θὰ τοῦ δώσουν κέρδος, λεπτὰ καὶ στὴν Ἀμερικὴ δολλάρια. "Ἐχει ἀνάγκην καὶ ἀπὸ ψυχικὴ καὶ πνευματικὴ ἀπασχόλησι καὶ τροφή. Ἔχει ἀνάγκην —ὅ,τι καὶ ἂν λένε ἐκεῖνοι ποὺ δὲν θέλουν νὰ τὸ ἀναγνωρίσουν— ἀπὸ ποίησι, ρωμαντισμό, ἀπὸ κάτι ποὺ νὰ τὸν θυγάλῃ ἀπὸ τὴν καθημερινὴ πρακτικὴ του ζωή.

Τὸ ἴδιο γίνεται στὴν Εὐρώπη, ὅπου ὑπάρχει ὅμως ἄλλο φόντο, ἄλλη ὀργάνωσις τῆς ζωῆς καὶ οἱ ἄνθρωποι προσφεύγουν εἰς ἄλλα μέσα γιὰ νὰ φθάσουν στὸν ἴδιο περίπου σκοπό. Στὴν Ἀμερικὴ ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἐν χρήσει μέσα, ἀπὸ τὰ πιὸ συνηθισμένα φάρμακα κατὰ τῆς ἀνίας τῆς καθημερινῆς ζωῆς εἶνε τὰ σωματεῖα, τὰ τάγματα καὶ οἱ σύλλογοι. Σύλλογοι, ὅπως εἴπαμε, παντὸς εἴδους, ποὺ ἐπιδιώκουν τοὺς πιὸ ἐξωφρενικοὺς σκοποὺς καὶ τῶν ὁποίων τὰ μέλη, τὶς Κυριακὲς καὶ ἑορτές, φοροῦν τὶς πιὸ ἐξωφρενικὲς στολές: γίνονται γρεναδιέροι τοῦ Μ. Ναπολέοντος, λογχοφόροι τῆς Βικτωρίας, Οὐλάνοι τοῦ Αὐστριακοῦ στρατοῦ, Ἰταλοὶ βερσαλιέροι μὲ κάποιες παραλλαγες καὶ ὅ,τι ἄλλο θέλετε, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, διότι καὶ οἱ γυναῖκες φοροῦν πολύχρωμες στολὲς καὶ κράνη καὶ γούνι ν α θαρειὰ ψηλὰ καπέλλα ἀνυπάρκτων στρατιωτικῶν ταγμάτων. Μ' αὐτὲς παρελαύνουν τὶς Κυριακὲς καὶ ἑορτὲς στοὺς δρόμους τῶν πόλεων, ἰδίως τῶν μεσαίων καὶ μικρῶν, ἐργαζόμενοι ἀστοί, ἔμποροι, τραπεζῖται, ὑπάλληλοι, δικηγόροι, ἰατροί, ἐργάται οἱ ὁποῖοι ἀφοῦ ὅλην τὴν ἑβδομάδα ἐπεδόθησαν μὲ ζῆλο καὶ ἀφοσίωσι στὸ ἐπάγγελμά τους, τὶς Κυριακὲς καὶ τὶς ἑορτὲς γυρίζουν καὶ κάνουν παρελάσεις στοὺς δρόμους μὲ τὶς μεγαλοπρεπεῖς καὶ παράξενες στολές τους καὶ τοὺς ὁποίους συναγωνίζονται, ὅπως εἴπαμε, παντὸς εἴδους γυναικεῖοι σύλλογοι μὲ τὴν αὐτὴν περίπου ἐμφάνισι. Ἡ μανία δὲ αὐτὴ τῶν συλλόγων καὶ τῶν στολῶν ἔχει ἐπεκταθῆ καὶ εἰς τοὺς μαθητὰς καὶ τὶς μαθήτριες τῶν σχολείων. Αὐτὲς εἶνε οἱ ἐξωτερικές, οἱ δημόσιες ἐμφανίσεις τῶν διαφόρων αὐτῶν συλλόγων καὶ σωματείων. Ὑπάρχει ὅμως, φυσικά, καὶ ἡ ἐσωτερική, ἡ «οἰκονομική» τους δράσις, ἡ ἐκπλήρωσις τοῦ «κυρίου σκοποῦ» των. Π. χ. ὁ «Σύλλογος τῶν κεντητῶν» ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖται ἐν γένει ἀπὸ ἐμπόρους, τραπεζίτας καὶ μεγαλοεπιχειρηματίας τοῦ Σικάγου, φροντίζει ὅπως τὰ μέλη του, γιὰ νὰ ξεκουράζωνται ἀπὸ τὶς ἐπίπονες καὶ ἐκνευριστικὲς ἐργασίες τους ἐπιδίδονται στὶς κομψὲς αἰθουσες τῆς Λέσχης τοῦ Συλλόγου, εἰς τὸ... κέντημα. Μάλιστα, κάθε μέλος ἔχει τὸ κέντημά του. Καπνίζοντας τὸ πούρο τους καὶ πίνοντας ὅ,τι στὸν καθένα ἀρέσει, οἱ σοβαροὶ αὐτοὶ κύριοι, οἱ ὁποῖοι ἐλην τὴν ἡμέραν ἐρρύθμισαν δουλειές ἑκατομμυρίων, κεντοῦν, καθισμένοι ἀναπαυτικὰ στὶς ὡραῖες τους πολυθρόνες, ἤρεμα ἐπὶ ὧρες ἐνῷ ταυτοχρόνως ἀνταλλάσσουν τὶς σκέψεις τους γιὰ τὰ διάφορα παγκόσμια ἢ γενικὰ γεγονότα τῆς ἡμέρας καὶ πάνω σὲ φιλοσοφικὲς σκέψεις, σὲ ὡραῖους στίχους, ποτὲ ὅμως γιὰ τὶς δουλειές τους. Ὑποτίθεται ὅτι οἱ κύριοι θὰ χαρίζουν τὰ κεντήματά τους ὁταν τελειώνουν, στὴ γυναῖκα τους, στὴν κόρη τους, στὴ φίλη τους καὶ ἴσως λαμβάνουν εἰς ἀντάλλαγμα κανένα αὐτοκινητάκι ἢ κάτι παρόμοιο «φτιαγμένο ὁλόκληρο ἀπὸ τὸ χέρι τῆς κυρίας».

Στὸν «Σύλλογο τῶν πεθαμένων—ζωντανῶν» ἢ «τῶν ἀθανάτων» ὅπως λέγεται ἐπίσης, τὰ μέλη εἶνε ὑποχρεωμένα νὰ κληροδοτήσουν, μετὰ θάνατο, τὸ σκελετό τους στὸ Σύλλογο. Οἱ σκελετοὶ αὐτοὶ κάθονται στὸ τραπέζι ἑκ περιτροπῆς καὶ λαμβάνουν μέρος στὶς συνεδριάσεις καὶ στὴ ζωὴ τοῦ Συλλόγου κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἀριθμοῦ καὶ τοῦ ἀξιώματος ποὺ εἶχαν ὅταν ζοῦσαν.

Μία ἀπὸ τὶς εἰκόνες μας δείχνει ἕνα καινούργιο μέλος, μία νέα κυρία, ποὺ ὑπογράφει τοὺς ὅρους ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ προέδρου καὶ τοῦ «πρώην» γενικοῦ γραμματέως.

Εἰς ἄλλην εἰκόνα δύο ὡραῖαι μέλη τοῦ «Συλλόγου τῶν ἐλάφων» ἀναγγέλλουν, ντυμένες σὰν ἐλαφίνες, εἰς τὴν γενικὴν συνέλευσιν τῶν μελῶν τοῦ συλλόγου τὴν ἔναρξιν τῶν ἑορτῶν γιὰ τὴν δεκαετηρίδα ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τοῦ σωματείου ποὺ ἀσχολεῖται μὲ τὴν μελέτην τῆς ζωῆς τῶν ἐλαφοειδῶν ἐν γένει, μὲ τὴν προστασίαν των, τὴν συγγραφὴν καὶ ἀνάγνωσιν διαφόρων σχετικῶν βιβλίων καὶ μὲ ἐκδρομὲς —ὄχι κυνήγια— σὲ δυνυά, δάση, κοιλάδες καὶ λειβάδια, ὅπου ζοῦν αὐτὰ τὰ ζῶα. Τὰ παραδείγματα αὐτὰ δείχνουν ὅτι ἡ φαντασία μπορεῖ νὰ δώσῃ στοὺς Ἀμερικανικοὺς Συλλόγους ὁποιαδήποτε ἀσχολία θέλει, χωρὶς νὰ πέσῃ ἔξω. Ἐνοεῖται ὅτι ἐκτὸς τῶν 8.000—10.000 «ταγμάτων» οἱ διάφοροι ἄλλοι σύλλογοι ἀνέρχονται σὲ δεκάδες χιλιάδων. Μόνον οἱ γυναικεῖοι ὑπολογίζονται εἰς ἄνω τῶν 10.000, ἀσχολοῦνται δὲ αὐτοὶ μὲ ὅλα τὰ ζητήματα τῆς δημοσίας ζωῆς: φιλολογία, κινηματογράφος, καθαριότης, ὀγιεινή, δημοσία ἐμφάνισις, δημοσία ἠθική, τὸ γυμνὸν στὶς πλάζ, ὁ χορὸς κλπ. κλπ. Ἐν ἀνάγκῃ οἱ κυρίες προστρέχουν σὲ ἐξαιρετικὰ μέτρα, στὸ σφυρὶ καὶ στὸ μπαλτά: σπάζουν τζάμια καὶ γλόμπους, καταστρέφουν προθήκες καὶ καταστήματα καὶ ἐπιβάλλουν τὴ θέλησί τους καὶ στοὺς νομοθέτας ἀκόμη.

Δύο χαριέστατα μέλη τοῦ «Συλλόγου τῶν... ἐλάφων» μὲ τὰς τελετουργικὰς στολὰς τῶν ἀναγγέλλουν τὴν ἔναρξιν τῶν ἑορτῶν διὰ τὴν πανηγυρισμὸν τῆς δεκαετηρίδος τοῦ παραδόξου σωματείου των.

ΑΝΤΙ ΤΗΣ ΗΛΕΚΤΡΙΚΗΣ ΚΑΡΕΚΛΑΣ

ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ ΜΕ ΑΕΡΙΟΦΩΣ

ΟΙ ΚΑΚΟΠΟΙΟΙ ΠΟΥ ΘΑΝΑΤΩΝΟΝΤΑΙ ΔΙ' ΑΣΦΥΞΙΑΣ

Τελευταῖα πέθανε στὴ Νέα Ὑόρκη ὁ δόκτωρ Ἀλφόνσος Ντεβίντ Ρόκβελ.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τὸ 1888 εἶχε ἐπιφορτισθῆ ἀπ' τὸν κυβερνήτην τῆς πολιτείας τῆς Νέας Ὑόρκης, μὲ τὴν εἰδικὴ ἀποστολὴ νὰ βρῇ ἕνα καλύτερον μέσο, πιὸ ἀνθρώπινο δηλαδή, γιὰ τὶς ἐκτελέσεις τῶν καταδικασμένων εἰς θάνατον.

Διάφορες ἐργασίες τοῦ "Εντισον ἐπὶ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, ὡδήγησαν τὸν Ρόκβελ στὴν ἐφεύρεσι τῆς περίφημης ἠλεκτρικῆς καρέκλας. Ἡ ἐφαρμογὴ ὅμως τοῦ νέου αὐτοῦ θανατικοῦ μέσου ἔγινε ἀφορμὴ μεγάλων διαμαρτυριῶν. Παρ' ὅλο ὅμως αὐτό, ἡ ἠλεκτρικὴ καρέκλα ἐφηρμόζετο ὡς μέσον θανάτου, ὡς τὸν Ἰούλιο τοῦ 1929 ὁπότε καταστράφηκε ὕστερα ἀπὸ ἑκατοντάδες καταδίκες εἰς θάνατον. Χρειάστηκε τότε νὰ κατασκευασθῇ μιὰ νέα ἠλεκτρικὴ καρέκλα ἡ ὁποία καὶ συνέχισε τὴ δουλειὰ τῆς πρώτης.

Φαίνεται ὅμως ὅτι σήμερα ἡ ἠλεκτρικὴ καρέκλα πλησιάζει στὸ τέλος τῆς βασιλείας της. Διάφορες ἰατρικὲς καὶ ἐπιστημονικὲς μελέτες, ἔφεραν εἰς φῶς ὅτι πολλοὶ ἀπὸ τοὺς καταδίκους ποὺ εἶχαν καθήσει πάνω στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα δὲν εἶχαν πεθάνει καὶ ὅτι εἶχαν ριχτῆ στοὺς τάφους τους ζωντανοί!

Γι' αὐτὸν τὸν λόγο ἐφεῦρον πρὸ ὀλίγων ἐτῶν στὸ Κάρσον Σίτυ τῆς πολιτείας Νεβάδας τῆς Ἀμερικῆς, ἕνα νέο μέσο θανατώσεως: τὴν καρέκλα τοῦ γκαζιοῦ. Ὁ κατάδικος, ὅταν ἔρθῃ ἡ ὥρα τῆς ἐκτελέσεώς του, κάθεται σ' αὐτὴν τὴν καρέκλα, ὅπου τὸν δένουν καὶ τοποθετεῖται σ' ἕνα θάλαμο ἐρμητικὰ κλειστόν. Ὅταν ὁ κατάδικος μεταφερθῇ ἐκεῖ, ὁ θάλαμος γεμίζει αὐτομάτως μὲ ἀέριο γκαζιοῦ καὶ μέσα σὲ λίγα μόνο δευτερόλεπτα ὁ κατάδικος παύει νὰ ἀνήκῃ στὸ βασίλειο τῶν ζώντων. Ἀπὸ μάρτυρας ποὺ παρηκολούθησαν τὴν ἐκτέλεσι πολλῶν καταδίκων μ' αὐτὸν τὸν τρόπο κλεισμένοι μέσα σὲ εἰδικὰ γυάλινα παραπετάσματα, διεπιστώθηκε ὅτι οὔτε μιὰ στιγμὴ κατὰ τὴν ὥρα τῆς ἐκτελέσεως ὁ κατάδικος δὲν ἔδειξε σημεῖα πόνου.

Κι' αὐτὸς ἀκριβῶς εἶνε ὁ κυριότερος λόγος γιὰ τὸν ὁποῖο ἡ χρῆσις τῆς νέας καρέκλας θὰ γενικευθῇ συντόμως.

Φυσικά, τὸ προτιμότερο στὴν περίπτωσι αὐτὴ θὰ ἦταν νὰ λείψουν τελείως τὰ τραγικὰ ὁπωσδήποτε αὐτὰ πράγματα.

Ὅπως ὅμως εἶπε καὶ κάποιος Γάλλος δικαστικός, γιὰ νὰ γίνῃ αὐτό, πρέπει πρῶτα νὰ παύσουν τὶς θανατικὲς ἐκτελέσεις οἱ κ.κ. δολοφόνοι.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ :
Ἐτησία ..... Δρχ. 200
Ἑξάμηνος ..... » 100
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ :
Ἐτησία.. .. .. Λίρ. 1
Ἑξάμηνος .. .. » ½

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ
Τραπεζῶν καὶ κινηματογράφων κατὰ στίχον Δραχ. 15
Ἐμπορικαὶ ἀγγελίαι Δρ. 12

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΙΣ

Ἡ μετάβασις τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως εἰς τὴν Θεσσαλονίκην πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς Διεθνοῦς Ἐκθέσεως, παρέσχε ἀφορμὴν εἰς τὸ λαὸν τῆς Μακεδονικῆς πρωτευούσης νὰ ἐκδηλώσῃ δι' ἄλλην μίαν φορὰν τὴν ἀφοσίωσίν του καὶ τὴν ἀγάπην του πρὸς Αὐτόν. Ὁ Ἄναξ ἔτυχε ἐνθουσιώδους ὑποδοχῆς ἐκ μέρους τῶν κατοίκων τῆς δευτέρας ἑλληνικῆς πόλεως, ἐπευφημήθη δὲ ὑπὸ τῶν πολιτῶν ζωηρότατα.

Ἡ Α. Μ. ἐπεσκέφθη τὰ ξένα καὶ ἑλληνικὰ περίπτερα καὶ ἐξέφρασε τὴν ἱκανοποίησίν του διὰ τὴν ἀρτίαν ὀργάνωσιν τῆς Ἐκθέσεως καὶ διὰ τὰς προόδους ποὺ ἐπιτελεῖ ἡ χώρα εἰς ὅλα τὰ πεδία τῆς παραγωγικῆς της δραστηριότητος.

XXX

Τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην ἀνηγγέλθησαν ἐπισήμως οἱ ἀρραβῶνες τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου Παύλου, μετὰ τῆς Α. Β. Υ. τῆς Πριγκηπίσσης Φρειδερίκης—Σοφίας—Ὄλγας Καικιλίας τοῦ Ἀννοβέρου καὶ τῆς Μεγάλης Βρεττανίας καὶ Ἰρλανδίας.

Ἡ Α. Β. Υ. ἡ Πριγκήπισσα Φρειδερίκη ἐγεννήθη εἰς τὸ Μπάρκεμπουργκ τὴν 18 Ἀπριλίου 1917. Ὁ πατήρ της Ἐρνέστος Δοὺξ τῆς Βρουνσβίκης εἶνε βασιλικὸς πρίγκηψ τῆς Μ. Βρεττανίας καὶ ἀρχηγὸς τοῦ Οἴκου τοῦ Ἀννοβέρου, δισέγγονος τοῦ δουκὸς τοῦ Κουμπερλαντ ἀδελφοῦ τοῦ Ἄγγλου Βασιλέως Γεωργίου τοῦ 4ου καὶ συνεπῶς θείος τῆς βασιλισσης Βικτωρίας. Ὁ δοὺξ Ἐρνέστος, εἶνε ἐπίσης υἱὸς τῆς δουκίσσης τοῦ Κούμπερλαντ, ἀδελφῆς τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων Γεωργίου τοῦ Α'.

Πρὸς τὴν Α. Β. Υ. τὸν Διάδοχον εὐρισκόμενον εἰς Βιέννην πλησίον τῶν Ὑψηλῶν γονέων της Πριγκηπίσσης ἀπέστειλαν συχχαρητήρια τηλεγραφήματα ὁ πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως κ. Ἰω. Μεταξᾶς καὶ ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος.

XXX

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Τὸ σπουδαιότερον διεθνὲς γεγονὸς τῆς ληγούσης ἑβδομάδος ὑπῆρξεν ἡ συνάντησις τοῦ Ἰταλοῦ πρωθυπουργοῦ Μουσσολίνι μετὰ τοῦ Γερμανοῦ Ἀρχικαγγελαρίου κ. Χίτλερ, περὶ τῆς ὁποίας γράφομεν εἰς ἄλλην στῆλην.

XXX

Ὡς ἦτο φυσικόν, ἡ συνάντησις αὕτη προεκάλεσε ποιάν τινα χαλάρωσιν εἰς τὰς ἀρξαμένας διαπραγματεύσεις διὰ τὴν λύσιν τοῦ Ἰσπανικοῦ ζητήματος. Ἐν τούτοις, καὶ ἐν ἀναμονῇ τῶν ἀποφάσεων τῶν δύο ἀνδρῶν ἐσυνεχίσθησαν εἰς τὴν Γενεύην αἱ σχετικαὶ συνομιλίαι, εἰς τὰς ὁποίας ἔλαβε ζωηρὸν μέρος ἰδίως ἡ γυναικεία ἀντιπροσωπεία. Πράγματι ὁ κ. Ντελμπὸς ἐδήλωσεν ὅτι ἡ πολιτικὴ τῆς μὴ ἐπεμβάσεως δὲν δύναται νὰ συνεχισθῇ πλέον, ἐὰν δὲν τηρηθῇ ἀπὸ ὅλους. Τὴν δήλωσιν ταύτην ὑπεστήριξε καὶ ὁ Ἄγγλος ἀντιπρόσωπος κ. Ἔλλιοτ.

Πάντως δὲν φαίνεται ἀπίθανος ἡ ἐτευξις συμφωνίας μὲ τὴν συμμετοχὴν τῆς Ἰταλίας καὶ Γερμανίας, πρὸς ὁριστικὴν ἐπίλυσιν τοῦ Ἰσπανικοῦ προβλήματος.

XXX

Ἡ σινοϊαπωνικὴ ρῆξις προκαλεῖ ἤδη νέαν ἐπικίνδυνον ἔντασιν τῆς διεθνοῦς καταστάσεως. Οἱ συνεχιζόμενοι ὁμοβαρδισμοὶ τῶν κινεζικῶν πόλεων καὶ ἡ καταβύθισις πολλῶν κινεζικῶν ἁλιευτικῶν εἰς τὰ ἀνοικτὰ τοῦ Χόγκ-Κόγκ ἐπέτειναν τὴν ὀφιταλμένην ἐξέγερσιν τῆς καὶ τὴς γνώμης εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ τὴν Γολλίαν, ἀλλ' ἰδίως τὴν Ἀμερικήν.

Βαρυσήμαντος εἶνε σχετικῶς ἡ ἐπίσημος ἀνακοίνωσις τῆς Ἀμερικανικῆς Κυβερνήσεως πρὸς τὴν γραμματείαν τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν. Κατὰ τὴν ἀνακοίνωσιν ταύτην, ἡ στάσις τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν εἰς περίπτωσιν συρράξεως, θὰ καθοδηγηθῇ ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ σεβασμοῦ τῶν συνθηκῶν καὶ τῆς ἐπιβάσεως εἰς τὰ ἐσωτερικὰ τῶν κρατῶν.

Δέον νὰ σημειωθῇ ὅτι ἡ ἀνακοίνωσις αὕτη, συμπίπτει πλήρως μὲ τὴν ἀγγλικὴν ἐξωτερικὴν πολιτικήν.

Ἀνάλογος σπουδαιότης ἀποδίδεται καὶ εἰς τὴν ἐπίσημον δήλωσιν, εἰς τὴν ὁποίαν προεξῆ ὁ ἐν Ἑνεύῃ Γενικὸς Πρόξενος τῆς Γερμανίας πρὸς τὸν Κινέζον ἀντιπρόσωπον, τονίσας ὅτι ἡ χώρα του «οὐδόλως προτίθεται νὰ ταχθῇ ἀλληλέγγυος πρὸς τὴν Ἰαπωνίαν εἰς τὸ ζήτημα τῆς σινοϊαπωνικῆς ρήξεως».

ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Ο ΝΤΟΥΤΣΕ ΕΙΣ ΤΟ Γ'. ΡΑ'Ι'Χ

ΒΕΡΟΛΙΝΟΝ - ΡΩΜΗ

Ἡ σημασία καὶ οἱ σκοποὶ τοῦ περιφήμου «ἄξονος»

Ἡ συνάντησις τῶν κ. κ. Μουσολίνι καὶ Χίτλερ, ποὺ ἐπραγματοποιήθη πρὸ ἡμερῶν, ἀποτελεῖ ἕνα ἱστορικὸν γεγονός,

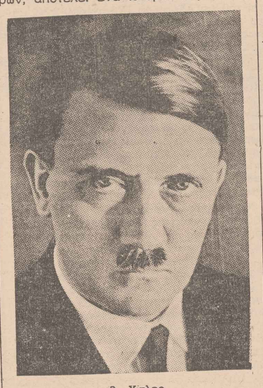

Ὁ Χίτλερ

τοῦ ὁποίου εἶνε δύσκολον νὰ ἐξερθῇ ἡ βαθυτέρα σημασία.

Ἀνεξαρτήτως τοῦ θριαμβευτικοῦ χαρακτῆρος, ποὺ προσέλαβεν ἡ γενομένη εἰς τὸν Ἰταλὸν Πρωθυπουργὸν ὑποδοχή, ὁ Ντοῦτσε καὶ ὁ Φύρερ συνωμίλησαν ἐπὶ ζωτικῶν εὐρωπαϊκῶν προβλημάτων ἀπὸ τὴν λύσιν τῶν ὁποίων ἐξαρτᾶται ἡ διατήρησις τῆς εἰρήνης.

Εἰς τί ἀπέβλεπεν ἡ συνάντησις τῶν δύο πολιτικῶν ἀνδρῶν; Ἡ ἐπίσημος ἐκδοχή, ἡ ὁποία τονίζεται ὑπὸ τοῦ γερμανικοῦ καὶ Ἰταλικοῦ τύπου καὶ ἡ ὁποία διεκπρύχθη καὶ ὑπὸ τῶν δύο ἀρχηγῶν, εἶνε ὅτι ἡ ἐπίσκεψις ἀπέβλεπεν εἰς τὸν καθορισμὸν τῆς κοινῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς τῶν δύο χωρῶν, ποὺ ἀποβλέπει εἰς τὴν διατήρησιν μιᾶς ἰσοδικαίας εἰρήνης. Ὁ ἄξων Βερολίνου—Ρώμης δὲν ἔχει κανένα ἐπιθετικὸν χαρακτῆρα. Ἀποτελεῖ μόνον τὴν πολιτικὴν ἐκδήλωσιν δύο καθεστώτων ποὺ ἔχουν κοινὰ ἰδανικά, καὶ ποὺ τείνουν νὰ ἀποτελέσουν ἕνα τεῖχος, ἐναντίον τοῦ ὁποίου θὰ βραυσθῇ ἡ μπολσεβικικὴ ἐπιδρομὴ κατὰ τοῦ πολιτισμοῦ τῆς Εὐρώπης.

Αὐτὴ εἶνε — κατὰ τὰς γερμανικὰς καὶ ἰταλικὰς ἐφημερίδας — ἡ ἔννοια τῆς συναντήσεως καὶ πρὸς τοὺς σκοποὺς αὐτοὺς ἀποβλέπει ἡ στενὴ γερμανοϊταλικὴ συνεργασία.

Ὁ ἀγγλικὸς καὶ γαλλικὸς τύπος σχολιάζων τὰς ἀπόψεις ταύτας, παρατηρεῖ ἐν τούτοις ὅτι ἡ πολιτικὴ σημασία τοῦ ταξειδίου τοῦ Ντοῦτσε, δὲν πρέπει ἁπλῶς νὰ ἀναζητηθῇ εἰς τὴν ταὐτότητα τῶν κοινωνικῶν ἀντιλήψεων τῶν δύο χωρῶν. Ὁ γερμανοϊταλικὸς συνασπισμὸς ὑπὸ οἱαδήποτε μορφὴν καὶ ἂν ἐμφανίζεται ἀποτελεῖ κατὰ βάθος τὸ ἀντιστάθμισμα τῆς πραγματοποιηθείσης ἤδη στενῆς ἀγγλο-γαλλικῆς προσεγγίσεως καὶ τείνει νὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν περίφημον προπολεμικὴν ἰσορροπίαν δυνάμεων, ἡ ὁποία ἐπαναλαβὲ περὶ μιᾶς ρεαλιστικῆς πολιτικῆς, ἡ ὁποία φέρει τὰ δύο κράτη εἰς τὸν δρόμον κοινῶν ἐπιδιώξεων πρὸς πραγματοποίησιν κοινῶν συμφερόντων. Ἀμφότερα τὰ κράτη ἔχουν σήμερον ἀποικιακὰς βλέψεις, ἀκολουθοῦν εἰς τὸ ἰσπανικὸν πρόβλημα τὴν ἰδίαν γραμμήν, ἡ δὲ στάσις των ἔναντι τοῦ μεσογειακοῦ ζητήματος ὑπῆρξε τελευταίως ἀπολύτως ἀλληλέγγυος.

Ἡ ταὐτότης αὐτὴ τῶν ἐπιδιώξεων χα

Ὁ Μουσολίνι

ρακτηρίζει τὴν οὐσίαν τῆς γερμανοϊταλικῆς συνεργασίας, τὴν ὁποίαν κατέστησεν ἀναπόφευκτον ἡ ἐξέλιξις τῆς διεθνοῦς καταστάσεως.

Εἶνε εἰδεῖ πρόωρος κάθε πρόβλεψις ἐπὶ τῶν ἀποφάσεων ποὺ ἐλήφθησαν ὑπὸ τοῦ Ντοῦτσε καὶ τοῦ Φύρερ κατὰ τὴν συνάντησίν των. Ἡ περαιτέρω στόχις των ἐπὶ τῶν εὐρωπαϊκῶν προβλημάτων θὰ καταδείξῃ κατὰ πόσον οἱ δύο ἀρχηγοὶ ἐπηρεάσθησαν ἀπὸ τὴν διαμορφωθείσαν μετὰ τὴν ἀγγλογαλλικὴν συνεργασίαν διεθνῆ κατάστασιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἔρχεται ἤδη νὰ προστεθῇ ἕνας βαρυσήμαντος παράγων: τὸ ἐνεργὸν ἐνδιαφέρον τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν διὰ τὰ εὐρωπαϊκὰ πράγματα ποὺ ἐξεδηλώθη μὲ τὴν ἀνακοίνωσιν ὅτι εἰς περίπτωσιν συρράξεως ἡ Ἀμερικὴ θὰ προσασπίσῃ τὸ καθεστὼς τῶν συνθηκῶν.

Κατὰ πόσον εἶνε στερεὰ ἡ γερμανοϊταλικὴ φιλία; Τὸ ἐρώτημα αὐτὸ ἀνεπισήμως καὶ πλανίως ἔτεθη ὑπὸ τῶν γερμανικῶν ἐφημερίδων πρὸ ἀρκετῶν μηνῶν, ὅταν ἡ Ἰταλία δὲν ὑπεστήριξε μετὰ τῆς ἀναμενομένης θέρμης τὴν γερμανικὴν ἀποψιν εἰς τὸ ζήτημα τοῦ βομβαδισμοῦ τοῦ «Ντάνταλαντ». Ὁ γερμανικὸς τύπος ὑπενθύμισε τότε εἰς ποίους διθυραμβικοὺς τόνους ἡ «Πόπολο ντ' Ἰταλία» ἐξύμνει τὴν συνάνθεισαν τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1933 συνθήκην φιλίας μεταξὺ Ἰταλίας καὶ Γερμανίας, ἐξαίρουσα τὴν ὁμοιότητα τῶν δύο καθεστώτων».

Ἡ συνάντησις Χίτλερ—Μουσολίνι εἰς Βενετίαν τὸ 1934 δὲν ἀπέδωσε τοὺς καρπούς της. Οἱ λόγοι καὶ τότε ὑπῆρξαν ἐνθουσιώδεις, ἀλλὰ μόλις τὸ ἐθνικοσοσιαλιστικὸν πραξικόπημα ἐξεδηλώθη εἰς Αὐστρίαν, ἡ Ἰταλία συνεκέντρωσε ἀπειλητικὰς μεγάλας πολεμικὰς δυνάμεις παρὰ τὰ Ἰταλοαυστριακὰ σύνορα.

Ποῖα θὰ εἶνε τώρα τὰ ἀποτελέσματα τῆς συναντήσεως τῶν δύο ἀνδρῶν; Αὐτὴν τὴν φορὰν ἡ γερμανοϊταλικὴ συνεργασία φαίνεται ὅτι εἶνε στερεά, διότι τὴν ὑπαγορεύει ἡ ἀνάγκη τῶν δύο κρατῶν ὅπως τύχουν ἀλληλεγγύου ὑποστηρίξεως.

Ὁ ἐν Ρώμῃ τοὐλάχιστον ἀνταποκριτὴς τοῦ ἡμιεπισήμου ἐθνικοσοσιαλιστικοῦ ὀργάνου τοῦ «Λαϊκοῦ Παρατηρητοῦ» ἀντικρύζει τὴν κατάστασιν μὲ ψυχρὰν ἀντικειμενικότητα καὶ καθορίζει τὴν γερμανοϊταλικὴν φιλίαν ρεαλιστικῶς ὡς μίαν φιλίαν ὑπαγορευομένην ὑπὸ τῆς ἀνάγκης ὡς φιλίαν δηλαδὴ ἐλλείψει μιᾶς καλυτέρας...

Ἡ Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος Παῦλος τοῦ ὁποίου ἀνηγγέλθησαν οἱ ἀρραβῶνες μετὰ τῆς Α. Β. Υ. τῆς Πριγκηπίσσης Φρειδερίκης — Σοφίας — Ὄλγας τοῦ Ἀννοβέρου τῆς Μεγ. Βρεττανίας καὶ τῆς Ἰρλανδίας.

Λερωνάδα

Τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ κ. ΣΠ. ΜΕΛΑ

Η ΘΕΙΑ ΜΟΥ Η ΜΑΡΩ...

Πάει κ' ἡ γριὰ στὸ χοροστάσι
ἀκουμπώντας στὸ ραβδί.
στερνὸ χρόνο νὰ προφτάσει,
νιοὺς καὶ νιὲς νὰ ξαναδεῖ,
κι ἂν τὸν σέρνουν τὸ χορὸ
ὅπως τὸν παλιὸ καιρό.

Κ' ἔτσι ἀρχίζει νὰ μοιράζει
γνῶμες καὶ πενέματα,
καὶ τὸ ποῦ τὴν τρώει μαράζι
νὰ ξεχνάει μὲ ψέμματα,
γιατὶ ἐθάρρεις μιὰ σπιγμοῦλα
πῶς γενόταν κοπελοῦλα.

Σήκω, Δέσπω, τὸ κεφάλι
καὶ σοῦ κρύφτηκε ὁ λαιμός
λεύτερ' ἀσ' τον νὰ προβάλει
στοὺς λεβέντες πειρασμός.
κρίνο δροσερό, ἀνθισμένο,
πῶς τόνε κρατεῖς κρυμμένο;

Πιὸ στρωτά,. Μαριώ, τὸ πόδι
παίξε ἀνάερα τὸ μαντήλι'
σὰ σκασμένο ἀφρᾶτο ρόδι
μοιάζουνε τὰ δυό σου χείλη
Ποιὰ ἀργομέλισσα θἀρθῆ
νὰ τρυγήσει τέτοιο ἀνθί;

"Αχ, Κρινιὼ καὶ νὰ μποροῦσα
νἄκα τὶς παλιὲς ματιές:..
"Ημουν χαμηλοβλεποῦσα,
μἀρρικνα κρυφὰ σαϊτιές.
Πῶς κρατεῖς τὰ δυό σου ἀστέρια
σὰν ὁλόσθυστα ἀκνοκέρια;

Λύγα τὸ κορμί σου, 'Αφρόδω,
καὶ κρατήσου ἀναγυρτή'
μάγουλο ἔχεις σὰν τὸ ρόδο,
κεῖνος ποὺ θὰ τὸ γευτεῖ
θέλει καὶ κορμὶ νὰ ὁρίσει
ποὺ λυγάει σὰν κυπαρίσσι.

Λύσε, Μέλπω, τὰ μαλλιά σου.
ν' ἀπλωθοῦνε σὰν ἀπόχτη,
νὰ πιαστεῖ στὴν ἀγκαλιά σου
τὴν καρδιὰ σου ἐκεῖνος πῶχει
Χρυσὰ στάχυα στ' λαιμό σου.
θεριστὴς θἄρθει ὁ ἀκριβός σου.

Τί πρᾶτε ἔτσι, κοπέλλες,
τί γελᾶτε, λυγερές;
Ξαναμώραμα ἔχω—τρέλλες!
Σὲ λιγάκι ἔχω χαρές'
κρυφὰ μοῦστειλαν μαντάτα,
κι ὁ καλός μου εἶνε στὴ στράτα.

Θὰ φανεῖ κ' ἐμὲ ὁ δικός μου,
ὅπου νἄναι...—δὲ θ' ἀργήσει.
Κι ἀπ' τὴν ἄκρια τ' ἄλλου κόσμου
θἄρθει νὰ μὲ κυνηγήσει.
Ξέρω πῶς φυλάει καρτέρι
νὰ μὲ πάει σ' ἀνήλια μέρα

Στοῦ καλοῦ μου τὰ λημέρια
—νύφη νιόφερτη στὰ ξένα—
ὅσα βρίσκουνται ἐκεῖ ταίρια
θὲ νὰ μὲ καλνοῦν καὶ μένα,
γιὰ νὰ σέρνω τὸ χορό,
ὅπως τὸν παλιὸ καιρό.

Ν. ΠΕΤΜΕΖΑΣ—ΛΑΥΡΑΣ

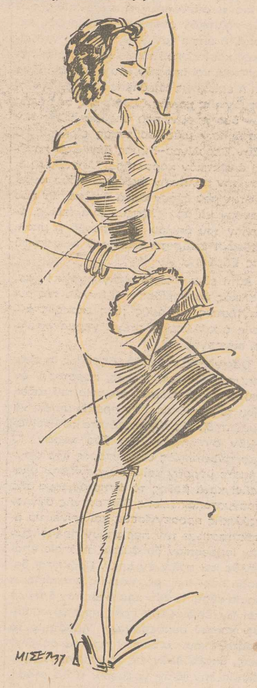

Αὐτὸς εἶνε φοβερὸς πανταλαντοῦχος. Μεγάλος μουσικός. Μεγάλος γλύπτης. Μεγάλος δραματικὸς συγγραφέας. Μεγάλος χοροδιδάσκαλος. Μεγάλος μηχανικός. Μεγάλος σατυρικός. Κι' ὅ,τι ἄλλο θέλετε.

Ὁ σορόκος σπκώθηκε τὴ νύχτα καὶ ἀπὸ τὰ σκεβρωμένα παντζούρια μας κατεσκεύασε ἀρπες, ἀπὸ τὶς σκουριασμένες παλποκλειδαριὲς φρυγικοὺς αὐλούς, ἀπὸ τὸ τελευταῖο ξυλαράκι, τὸ τελευταῖο κλαράκι, φυλλαράκι, τενεκεδάκι κι' ἀπὸ ἕνα ὄργανο. Κι' ἄρχισε νὰ συνθέτῃ, νὰ παίζῃ, νὰ ἐνορχιστρώνῃ, μὲ βαγγερικὴ ἐμπνευσι, θύελλες καὶ κατάστροφές, ἐπικοὺς ἀγῶνας μεταξὺ τιτάνων, μεγαλοπρεπεῖς θρήνους. ὑπέροχα ἐμβατήρια, σονάτες, ρωμάντσες, καπρίτσια!...

Ἡ αὐλόπορτα μεταβάλλεται σὲ πρῶτο βραβεῖο, τοῦ κονσερβατουάρ. Ἕνα μικρό, ἀδειανὸ βαρελάκι, δίνει ἐξετάσεις βαθυφώνου, μὲ ἀξιώσεις στοὺς πρώτους βαθμούς. Ἡ γυμνὴ ἀκακία στριγγλίζει σὰν Μανιάτισσα μοιρολογίστρα. Στὸ πέλαγος πέρα, ἐνῷ ἡ τεραστία ὀρχήστρα του ἐκτελεῖ, αὐτὸς ἀναπτύσσει τὸ μέγα δρᾶμα τῆς τρικυμίας. Ποῦ Σαΐξπηρ!... Πηγαίνετε στὰ πρακτορεῖα τῆς παραλίας νὰ τὸ διαβάσετε στὴ σιωπὴ τῶν ὑπαλλήλων, στὴν ἀγωνία τῶν προσώπων αὐτῶν, ποὺ ζητοῦν, κάθε δυὸ λεπτά, πληροφορίες στὰ κύματα ποὺ καβαλλικεύουν τὰ κρηπιδώματα καὶ γίνονται... περιπατηταὶ τοῦ πεζοδρομίου. Ὑπάρχουν ἐκεῖ κάτω σημεῖα τῆς περιφερικῆς γραμμῆς, ὅπως στὴ πλατεῖα Ἀλεξάνδρας, ὅπου μπερδεύονται τὰ στοιχεῖα. Ποιὰ εἶναι ἡ ξηρά; Καὶ ποιὰ ἡ θάλασσα; Δὲν ξέρω. Τὸ τρὰμ προχωρεῖ μέσα στοὺς ἀφροὺς σὰν ἀτμάκατος. Μετὰ τὴ τραγῳδία ἰδοὺ τὸ χοροδιδασκαλεῖο... Οἱ βάρκες χορεύουν φοξ - τρὸτ τὰ νερά, τὰ πανιὰ ὁμοίως. "Ὸς κι' αὐτὴ ἀκόμη, φίλε μου, ἡ χωριάτισσα, ἡ κουλουριώτικη φαροπούλα, μὲ τὸ κόκκινο πανί, ποὺ εἶναι φουσκωμένο σὰν στῆθος ντραντάνας, ἐγκαταλείπει τὰ πάτρια καὶ δοκιμάζει στὰ κύματα τοὺς νέους χορούς!

Ὁ δρόμος γίνεται ἀτελιέ. Ὁ ἄνεμος ἐδῶ εἶναι γλύπτης. Παίρνει αὐτὸ τὸ μέτριο πρᾶγμα, τὸ γυναικεῖο σῶμα ντυμένο, καὶ κατασκευάζει ἀμέσως ἕνα ἄγαλμα. Σὲ κάθε πνοὴ εἶνει κ' ἀπὸ μιὰ νίκη τῆς Σαμοθράκης, ἀπὸ ἕνα νέο ἀριστούργημα γραμμῆς καὶ πτυχώσεως. Ἡμέρα σορόκου εἶνε πανηγῦρι τοῦ σώματος. Πέντε κτυπήματα τῆς σμίλης του φτάνουν γιὰ νὰ πέσουν σεμνοτυφίες πολλῶν αἰώνων. Δές τε αὐτὴ τὴ νέα, μὲ τ' ὀμπρελλίνο ποὺ λάμπει, τὸ μποτίνι ποὺ λάμπει στὸ πεζοδρόμιο ποὺ ὁ νοτιᾶς ἔχει στιλβώσει. Δὲν κοντοστέκει διόλου. Παραδίνεται στὶς θωπείες τοῦ ἀνέμου μ' ἐμπιστοσύνη! "Ἐχει σῶμα. Κυττᾶχτε τώρα τὴν ἄλλη: Μιὰ κυρία! Τί ἀσυγχώρητο λάθος! Ὁ καιρὸς αὐτὸς δὲν εἶνε γιὰ σᾶς. Ἐδῶ πρόκειται περὶ Ροντέν, εἶνε ἡμέρα μοντέλλων. Μόνο αὐτὰ ἔχουν δικαίωμα κυκλοφορίας. Ἐδῶ ὁ ἄνεμος μεταβάλλεται σὲ ἀμείλικτο καρικατουρίστα. Ἡ κοντοποδαρούσα, ποὺ προσπαθεῖ ν' ἀποφύγῃ τὴ πνοὴ του, ἀρπάζεται, στραπατσάρεται, γελοιογραφεῖται. Τὸ φόρεμα ποὺ σκέπαζε φιλάνθρωπα μερικὰ πράγματα, ἐπαναστατεῖ. Καὶ δυὸ ἐλεφάντινα πόδια ἐμφανίζονται τρομερώτατα. Ἀλλὰ νὰ ἐπίσης ἕνας κύριος, ποὺ ἔχει καταπιῆ μιὰ στέκα μπιλιάρδου. Εἶνε σοβαρός, ποζάτος, μεγαλοπρεπής. Εἶνε τὸ συντακτικό. Κατεβαίνει μὲ ρεντιγκότα καὶ σκληρό.

Ὁ σορόκος, ὅπως κάθε καλλιτέχνης ἄξιος τοῦ ὀνόματος, εἶνε δυνατὸν νὰ χωνέψῃ ποτὲ αὐτὴ τὴ σοβαρότητα;... Γίνεται γαβριάς. Φάτ! Μιὰ καπελλιά. Τοῦ ἁρπάζει τὸ σκληρό, τοῦ τὸ κυλᾶ στὶς λάσπες, τὸν κάνει νὰ τρέχῃ πίσω του. "Ἐνας μέλλων ὑπουργός, ἕνας ὑποψήφιος πρεσβευτής, ἕνας ἐπίδοξος καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου, καταδιώκει τὸ καπέλλο του στὴν ὁδὸ Σταδίου!... Ἀγαπητὲ σορόκο, σοῦ εἴμεθα εὐγνώμονες γι' αὐτὸ τὸ γλέντι.

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ

ΤΟ ΠΑΛΗΟ ΣΠΙΤΙ

Τὸ σπίσι μας δὲν ἔχει πλουμπρίσει
ὁ ἥλιος τῆς ἀνατολῆς
καὶ δὲν ἔχουν στὸν κῆπο μας ἀνθίσει
τὰ ρόδα τῆς αὐγῆς'
ὁ Ἀπρίλης ποὺ ἔρχεται καὶ φεύγει
στὴ δική μας δὲ στάθηκε τὴ θύρα.

Τὸ βράδυ παραφύλαγε στὸ δρόμο,
τὸ βράδυ θόλωνε τὸ δάσος' γύρα
κάτι ψηλὰ σὰν κυπαρίσσια
ρίχνουν τὸν ἴσκιο τους μακρύ,
κάτι σὰ σύννεφα ἀποπάνω
ρίχνουν τὸν ἴσκιο τους βαρύ.

Κι' ἀπ' τὸ σκεβρὸ τὸ παραθύρι,
τὸ παραθύρι τὸ ψηλό,
ἀσπρίζει, ὅταν ὁ ἥλιος γύρει,
ὁ δρόμος κατὰ τὸ γιαλό,
ἔρμος κι' ἀπέραντος στὸ μάκρεμά (του,
ποὺ χάνεται στὰ δάση κάτου.

Τὸ βράδυ παραφύλαγε στὸ δρόμο,
τὸ βράδυ θόλωνε τὸ δάσος γύρα.
Καὶ ἤρθα καὶ χτύπησα τὴ θύρα σου
κ' ἤρθα τοῦ 'Απρίλη ἕνα πρωϊνὸ
νὰ σὲ ξυπνήσω μὲ τὰ ρόδα
ποὺ σοῦ ἔφερνα ἀπ' τὸ βουνό.

Τὸ βράδυ παραφύλαγε στὸ δρόμο,
τὸ βράδυ θόλωνε τὸ δάσος γύρα
Καὶ ἤρθα καὶ χτύπησα τὴ θύρα σου
ἕνα βράδυ
ποὺ τραγουδοῦσε μέσαθε ἡ φωτιά,
κ' ἤρθα καὶ χτύπησα τὴ θύρα στὸ (σκοτάδι
ποὺ χιόνιζε ἔξω στὴ νυχτιά,
κ' ἤρθα καὶ σοῦ ἔγυρα στὰ στήθη—
ὄνειρό μου εἶνε μακρινό —
γιὰ νὰ μοῦ πεῖς τὸ παραμύθι
τὸ ἀλλοτινό.

Τὸ βράδυ παραφύλαγε στὸ δρόμο,
τὸ βράδυ θόλωνε τὸ δάσος γύρα.
Καὶ τὸ ἄκουσα τὸ παραμύθι
καὶ τὸ ἄκουσα χωρὶς μιλιά,
τὸ παραμύθι γιὰ τὴν κόρη
τὴν ἄρρωστη τοῦ βασιλιά,
τὸ παραμύθι γιὰ τὰ ρόδα
ποὺ μάζευε στὴ λαγκαδιά,
τὸ παραμύθι γιὰ τὰ ρόδα
ποὺ μάδησαν σὲ μιὰ βραδυά.

Καὶ τὴν αὐγὴ στὸ παραθύρι —
τὸ σύπασες ἢ τὸ ξεχνῶ ;—
εἶδες τὸν κάμπο μαραμένο
καὶ εἶδα θολὸ τὸν οὐρανό.

Καὶ δὲν πλημμύρισε τὸ σπίτι
ὁ ἥλιος τῆς ἀνατολῆς
καὶ δὲν κελάδησαν στὸ παραθύρι
τὰ χελιδόνια τῆς αὐγῆς'
κι' ὁ 'Απρίλης ποὺ ἔρχεται καὶ (φεύγει γύρα
δὲν πέρασε ἀπ' τὴν ἔρμη θύρα.

Κ' ἐγὼ στὴ θύρα σου προσμένω
ποὺ κλαίει καὶ δέρνεται ὁ βοριάς,
στὴ θύρα σου προσμένω ἀπ' ἔξω
κάτω ἀπ' τὸ χιόνι τῆς νυχτιᾶς
στὴ θύρα σου προσμένω ἀκόμη—
ὄνειρο μοῦ εἶνε μακρινό —
γιὰ νὰ μοῦ πεῖς τὸ παραμύθι
τὸ ἀλλοτινό.

Κ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

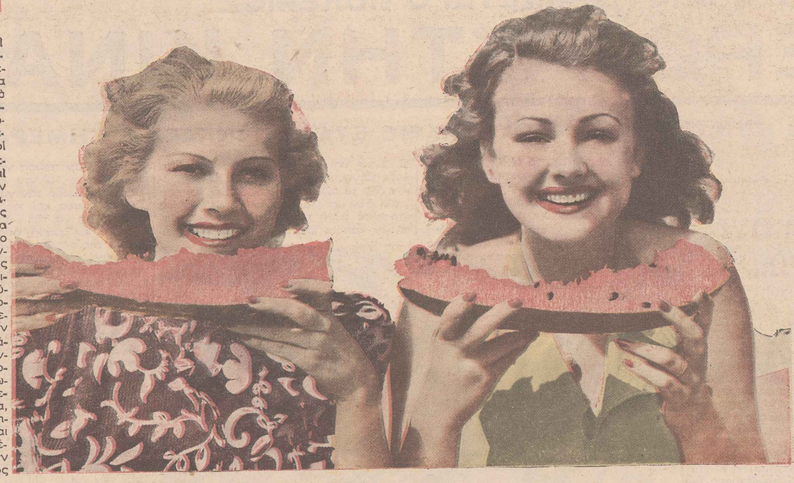

ΕΓΙΝΕ καὶ τὸ φαγητὸ μόδα! "Εγινε ἐπιστημονικὴ διδασκαλία καὶ κήρυγμα! Τὸ πιάτο, ἐπάνω στὸ ὁποῖον συνηντῶντο ὅλα τὰ γοῦστα καὶ ἐσυνθηκολογοῦσαν οἱ πλέον ἀντίθετες θεωρίες ἐξειλίχθη καὶ αὐτὸ εἰς πέτραν σκανδάλου. Οἱ φανατικώτερες ἀντιθέσεις κατέθεταν τὰ ὅπλα ὅταν ἐστρώνοντο στὸ τραπέζι. Ὁ ἀνθρώπινος στόμαχος δὲν εἶχε ἰδεολογικὲς πεποιθήσεις οὔτε ἐπιστημονικὴ μόρφωσιν. Καὶ κάτι περισσότερον. "Ηταν ὁ περιφρονητὴς πάσης σοφίας. Δύο ἄνθρωποι ποὺ ἠμποροῦσαν νὰ σκοτωθοῦν ἐπάνω στὰ μεγάλα προβλήματα, μὲ τὰ ὁποῖα συνπθίζει νὰ παιδεύεται ὁ ἀνθρώπινος ἐγκέφαλος, κατέθεταν τὰ μίση των ἐμπρὸς εἰς μίαν ἀχνιστὴ μερίδα ψητοῦ. Τὸ φαγητὸ ἦταν ὁ μέγας συμφιλιωτής.

Τώρα: Ἰδοὺ ὅτι οἱ ἄνθρωποι κατάφεραν νὰ χωρισθοῦν σὲ δύο ἀντίθετα στρατόπεδα κι' ἐπάνω στὸ μόνο σημεῖον ποὺ συνηντῶντο. Μία καλοψημένη μπριτζόλα δὲν εἶχε ἐχθρούς. Φανατικοὺς φίλους εἶχε μόνο καὶ ἐνθουσιώδεις λάτρεις ὁ ὁλόκληρη τὴν ἀνθρωπότητα. Σήμερα ὅμως καὶ ἡ μπριτζόλα ἀκόμη, ἡ πιὸ φρέσκια, ἡ πιὸ ροδοψημένη, ἡ πιὸ λαχταριστὴ ἀπέκτησε θανασίμους ἀντιπάλους. Φίλος μὲ συνήντησε εἰς τὸ ἐστιατόριον. "Οταν τὸ γκαρσόνι μοῦ ἔφερε τὴν παραγγελθεῖσαν κλασσικὴ μερίδα τοῦ ψητοῦ, οἱ τρίχες τοῦ φίλου ὑψώθηκαν ἀπὸ φρίκην:

— Κρέας τρῶς;

— Καθὼς βλέπεις...

— Πῶ, πῶ!...

Συνέπλεξε τὰ χέρια του σὲ τέτοιαν κίνησιν ἀπελπισίας κι' ἔδωσε σπὴν ἐάτσα του τέτοιαν ἐκφρασιν τρόμου καὶ ἀπδίας, ὥστε ἀρχισα νὰ τρέμω. Ἐοχημάτισα αὐτοστοιχημεῖ τὴ φοβερὴ ὑπόνοια ὅτι ὁ ἐστιάτωρ ἐθυσοδομοῦσε κατὰ τῆς ζωῆς μου, ὅπως οἱ σκοτεινοὶ ἐκεῖνοι ἥρωες τῶν μεσαιωνικῶν ἱστοριῶν, ποὺ ἔστελναν εἰς τὰς αἰωνίους μονὰς τοὺς ἀνεπιθυμήτους, μὲ ἕνα πιάτο φαγητό:

— Ἀγαπητέ μου φίλε! Σὲ ἐξορκίζω νὰ μιλήσῃς! "Εχεις καμμίαν πληροφορίαν ὅτι θέλουν νὰ μὲ δηλητηριάσουν; Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ! "Εβαλαν στρυχνίνην εἰς τὸ ψητό μου, ἢ ποντικοφάρμακον; Μίλησε!

Μὲ καθησύχασε:

— "Οχι, φίλε μου. Ἀλλὰ τρῶς κρέας;

— Γιατί;

— Ἐγκλημα εἰς κατὰ τῆς ὑγείας σου! Κατὰ τοῦ στομάχου σου! Κατὰ τοῦ ὀργανισμοῦ σου! Μακρυὰ ἀπὸ κρέας!

— Καὶ τί πρέπει νὰ τρῶμε;

— Φρούτα!

— Μὰ θὰ φτάσω καὶ στὸ φροῦτο, φίλε μου. Νὰ φάγω ὅμως πρῶτα, διάβολε!

Καὶ ὁ φίλος ἄρχισε νὰ μοῦ κηρύσσῃ τὸ εὐαγγέλιον τῆς φρουτοφαγίας ἐνῷ συγχρόνως ἐξπκόντιζε φλογεροὺς φιλιππικοὺς κατὰ τῆς κρεοφαγίας. Τὰ φροῦτα καὶ τὰ χόρτα ὡς βασικὴ τροφή, ὡς ἀπόλυτον καὶ ἀδιάλλακτον διατολόγιον, αὐτὴ ἦταν ἡ ὀρθόδοξος γαστριμαργικὴ θρησκεία, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπέμενε μὲ τὸν φανατισμὸν ἰσκπτικοῦ ἱεραποστόλου ποὺ ἀγωνίζεται νὰ προσηλυτίσῃ βαρβάρους. Ἐννοεῖται ὅτι συνῆλθα ἐν τῷ μεταξὺ καὶ κατάφερα νὰ καταφάγω μὲ τὸν ἴδιο φανατισμὸ τὸ ψητό μου, ἐνῷ τὸν ἔβλεπα νὰ ἀποστρέφῃ τὰ βλέμματα μὲ ἀηδίαν καὶ νὰ μὲ οἰκτίρῃ ὡς ἀμετανόητον, βάρβαρον καὶ πρὸ παντός... ἑτοιμοθάνατον!

Δὲν εἶνε πλέον ζήτημα γούστου τὸ φαγητό. Εἶνε θεωρία ἐπιστημονική. "Οταν ἐτρώγαμε, ἄλλοτε, ἦταν ἡ μόνη στιγμὴ ποὺ ἀπεμακρύναμε ἀπὸ τὸ τραπέζι μας κάθε ἐπιστημονικὴ γνῶσιν καὶ πρὸ παντὸς κάθε συναφῆ ἐνόχλησιν. Τὸ φαγητὸ ἦταν μιὰ ὀργανικὴ ἀπολαυσις ἀπὸ τὶς ὡραιότερες τοῦ ἀνθρώπου. Ἀπὸ τὴν ὀαλτα τοῦ πιάτου του κανεὶς δὲν ἐζητοῦσε ἐξηγήσεις. Ἐβουτοῦσε τὸ ψωμί του καὶ νὐφραίνετο. Σήμερα ὅμως ἕνας κόσμος ὁλόκληρος σκύθει τὴ μύτη του καὶ τῆς ζητεῖ τὸν λόγον. Τί περιέχει; "Εχει ἀρκετὲς βιταμίνες ἄλφα; Διαθέτει ἀρκετὲς βιταμίνες βῆτα; Περιέχει ἀρκετὲς βιταμίνες γάμα; Ὁ ὀργανισμός μας ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ ὁρμόνες. Ὑπάρχουν ἀπὸ αὐτὲς στὸ πιάτο ποὺ μᾶς ἐσερβίρισθη; "Οχι; Μὰ τότε πρέπει ν' ἀνοίξωμε κατεσπευσμένως τὸ παράθυρο καὶ νὰ τὸ ἀδειάσωμε στὸ δρόμο! Ἐτρώγαμε φαγητὸ καὶ τώρα πρέπει νὰ κάνωμε μάθημα χημείας!

Μαίνονται οἱ ἀπόστολοι τῆς φυσιοθεραπείας. "Οχι ψητό! "Οχι μπριζόλες! "Οχι κιμάδες! "Οχι ἐντράδες! — "Οχι μεζεδάκια! Ἀπὸ τὴν λίσταν τοῦ ἐδεσματολογίου μας ἐπῆραν μολύβι καὶ διέγραφαν τὸ φαγητόν. Ὁ φυσιοθεραπευτὴς μᾶς τὸ ἑτοιμάζει τώρα.

— Νὰ τρῶς σταφύλια.

— Μόνο σταφύλια!

— Θὰ πεθάνω.

— Πλάνη! Θὰ βρῆς τὴν ὑγεία σου μόνο ἔτσι. Θὰ κάνῃς σταφυλοθεραπείαν.

Κάποτε ὅταν ὁ προϋπολογισμός μας δὲν ἀντέχει σὲ μεγάλες δοκιμασίες οἱ "Ελληνες εἴχαμε καθιερώσει τὴν φασουλοθεραπείαν, τὴν κρεμυδοθεραπεί α ν καὶ πρὸ παντὸς τὴν ἐλαιοθεραπείαν. Καθιερώσαμε τὸ λιτοδίαιτον ὡς μέγα προτέρημα τῆς φυλῆς. Τὴν ἔκθραν ποὸς τὸ φαγητὸ τὴν ἐτήραμε ὡς ἐθνικὴν ὑπόθεσιν καὶ ἐκαλλιεργήσαμε ἐπάνω στὸ κεράλαιον αὐτὸ εἰδικὴν φυσολογίαν, κα θ αρῶς ἑλληνικήν. Δὲν ἐτρώγαμε. Ἐτοιμπού σαμε, σὰν νὰ εἴμαστε σπουργίτια. Καὶ σήμερα ἀκόμα ὑπάρχουν χιλιάδες "Ελληνες ποὺ τὸ πρωὶ ἰδιαιτέρως δὲν ἐννοοῦν νὰ ἐγγίσουν τίποτε. Ἐπιμένουν νὰ κρατήσουν μέχρι τὸ μεσημέρι μὲ ἕνα καφεδάκι καὶ μὲ ἄφθονα τσιγάρα. Γνωστός μου, ἕνας μανδράχαλος ἀπὸ δῶ ὡς ἐκεῖ ἀπάνω, μοῦ παρεπονεῖτο ὅτι κατὰ τὶς ἑνεκα κάθε μέρα εἶχε ζαλάδες καὶ κομάρες:

— Δὲν εἶμαι καλά.

— Τί αἰσθάνεσαι;

— Νά, κάθε μέρα κατὰ τὸ μεσημέρι μὲ πιάνει τέτοια ἀτονία καὶ ζάλη, ὥστε μὲ δυσκολία σέρνω τὰ πόδια μου.

— Τρῶς τὸ πρωί;

— Ποτέ.

— Δὲν βάζεις τίποτε στὸ στόμα σου;

— Ἕνα καφεδάκι.

Τοῦ συνέστησα νὰ πίνῃ γάλα τὸ πρωί, νὰ τρῶῃ αὐγὰ μαζί, μὲ τυρὶ ἢ φρέσκο βούτυρο καὶ τοῦ ἔπρεπε ἀναγούλα. Κάποτε ὅμως ὅταν τὸ κακὸ παραγινόταν ἀπεφάσισε νὰ τρώῃ καὶ ὡς ἐκ θαύματος ἐκοπήκαν οἱ ζαλάδες, οἱ κομάρες καὶ ὅλα τὰ συνναφῆ. Τὰ ἀγγουοῦν αὐτὰ οἱ φυσιοθεραπευταί μας; Δὲν ξέρω. Τὸ γεγονὸς εἶνε ὅτι τὰ κηρύγματά τους κάνουν θραύσιν καὶ ἡ βοσκὴ καθιεροῦται πλέον σιγὰ-σιγὰ ὡς ἀπαράβατος κανὼν ὑγιεινῆς διαίτης, εἰς ἕνα λαὸν ποὺ τρέμει νὰ βάλῃ τὸ πρωὶ μιὰ μπουκιὰ στὸ στόμα του καὶ τὸ μεσημέρι θεωρεῖ καμμιὰ φορὰ πολυτέλειαν τὸ πιάτο τῆς φακῆς. Εἰς τὸ ἐξωτερικὸν θὰ ἑορτάσουν αὔριον τὴν διεθνῆ ἡμέρα τῆς φυτοφαγίας. Νὰ τὴν ἑορτάσουν χίλιες φορὲς! Οἱ ξένοι ἐμάθαν νὰ τρῶνε ὡς τὰ ἀγριώτερα ἀαρκοβόσια καὶ ἀλέθουν πρωὶ-πρωὶ εὐχαρίστως χοιρινὰ μποῦτια. Τοὺς χρειάζεται συνέπως ἡ χορτοφαγία. Ἐμεῖς ὅμως; Μὲ τὴν καρπουζοθεραπείαν, τὴν πεπονοθεραπείαν, τὴν ἀγγουροντοματοθεραπείαν, τὴν ραδικοδαιστάρωθεραπείαν, τὴν πρασοθεραπείαν καὶ τὴν ραπανοθεραπείαν, τὴν μαρουλοθεραπείαν, τὴν ξεροκομματοθεραπείαν καὶ τὴν βαρυγλυκοθεραπείαν, ἢξη ἔχουμε πάρει τὸ ὕφος καὶ τὴν μορφὴν ἀσκητῶν. Ἡ φρουτοθεραπεία εἶνε καλὴ γιὰ τὸ ξεκούρασμα τοῦ στομάχου. Ἀπὸ τί νὰ τὸν ξεκουράσωμεν ἐμεῖς τὸν στόμαχόν μας ποὺ τὸν ἐλυσσάξαμε σπὴν πεῖνα ἀπὸ μακρὰς παραδόσεως; Χρειάζεται, συνεπῶς, ἀντίθετον κήρυγμα—τῆς κρεωφαγίας. Πρέπει νὰ καθιερώσουμε ἐπισήμως τὴν μπριζολοθεραπείαν, τὴν κοτοπουλοθεραπείαν, τὴν βοζιμποφθεραπεί α ν καὶ τὴν ἀναγριδοθεραπείαν. Μόνον ἀπὸ τὶς θεραπεῖες αὐτὲς θὰ μποροῦσαμε νὰ βροῦμε τὴν ὑγειά μας καὶ νὰ σταθοῦμε στὰ πόδια μας. Ἀλλοιῶς πολὺ γρήγορα θὰ φθάσωμε εἰς τὴν ρίζικὴν θεραπείαν, τὴν τελικήν, τὴν ἀπόλυτον, τὴν ἐπιλεγομένην κηδειοθεραπείαν. "Οσοι τὴν θέλουν ἂς ἐξακολουθήσουν νὰ βόσκουν...

Δ. ΨΑΦΑΣ

Φρουτοθεραπεία

Οἱ ἕλληνες καὶ ἡ διεθνὴς ἡμέρα τῆς φυτοφαγίας

ΣΤΗΝ ΧΩΡΑ ΟΠΟΥ ΜΑΙΝΕΤΑΙ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ

Ο ΕΡΩΣ ΣΤΗΝ ΚΙΝΑ

ΠΡΟΑΙΩΝΙΑ ΗΘΗ ΠΟΥ ΔΙΑΤΗΡΟΥΝΤΑΙ ΜΕ ΕΥΛΑΒΕΙΑΝ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΑ

Β΄.

Ὁ ἐρωτικὸς δεσμὸς εἶνε κάτι λεπτό, εἶνε κάτι τὸ ὀπίσω μετέχει τοῦ φυσικοῦ, τοῦ διανοητικοῦ καὶ τοῦ ψυχικοῦ μας κόσμου, εἶνε κάτι ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀγάπη καὶ πόθο μαζί, εἶνε ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον, ὅταν εἶνε εἰς τὴν πραγματικὴ ἀνώτερη ἐκδήλωσί του πρόκειται νὰ ἰκανοποιήσῃ καὶ ἰκανοποιεῖ τὸ σῶμα, τὴ σκέψι καὶ τὴν ψυχήν. Εἶνε τὸ αἴσθημα ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐξυψώνει τὸν ἄνθρωπον εἰς τὰς σχέσεις μεταξὺ τῶν δύο φύλων, τὸν ἀπαλάσσει ἀπὸ τὴν μόνην κτηνωδίαν τῶν αἰσθήσεων καὶ τοῦ χαρίζε: μίαν πληρότητα εἰς τὴν ὁποίαν ὅλο του τὸ ἐγὼ βυθίζεται ὡς εἰς μίαν πηγὴν εὐδαιμονίας καὶ μακαριότητος. Εἶνε τὸ ἰδεῶδημα, τὸ ὁποῖον μεταξὺ τῆς ἁπλῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἁπλῆς καὶ κατωτέρας ἱκανοποιήσεως τῶν αἰσθήσεων, δημιουργεῖ ἕναν ἰδιαίτερον κόσμον γιὰ τὴν γυναῖκα καὶ γιὰ τὸν ἄνδρα, κόσμον ποὺ δὲν ὑπάκει εἰς ἄλλους παρὰ εἰς τοὺς δύο ἀνθρώπους ποὺ ἀγαπιοῦνται, μὲ ὅλες του τὶς λεπτότητες, μὲ ὅλες του τὶς ἀνωτερότητες, μὲ ὅλες τὶς ἐμπνεύσεις, οἱ ὁποῖες ὅταν πρόκειται, ἐπαναλαμβάνομεν, γιὰ πραγματικὸ μεγάλο ἐρωτικὸ αἴσθημα, μπορεῖ νὰ δώσουν εἰς τὸν ἄνθρωπον συνεχῶς καὶ νέα φτερά. Γι' αὐτὸ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ποὺ ἐδημιουργήθη ὁ ἔρως—διότι εἶνε ψυχικὸν καὶ διανοητικὸν δημιούργημα τοῦ ἀνθρώπου—ἡ τέχνη εἰς ὅλες της τὶς ἐκδηλώσεις, ἐνεπνεύσθη συνεχῶς καὶ ἄνευ τέλους ἀπὸ αὐτό, ἀλλ' ὄχι μόνον ἡ τέχνη καὶ ἡ ἐπιστήμη καὶ ἐν γένει ὅλαι αἱ πρόοδοι καὶ ὅλα τὰ ἀνώτερα ἔργα τοῦ ἀνθρώπου. Δὲν κάνομε ἐδῶ μίαν ἱστορίαν τοῦ ἔρωτος καὶ δὲν πρόκειται νὰ ἀπαριθμήσωμεν ἐδῶ τί ὀφείλει ἡ ἀνθρωπότης στὴν ἰδιοίτερη αὐτὴ μορφὴ τῆς ἀνάπης. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι αὐτὴ ἡ ἰδιαίτερη μορφὴ τῆς ἀγάπης ἐκεῖ ἀνάγκαν ἀκριβῶς γιὰ νὰ δημιουργηθῇ, νὰ ἐμφανισθῇ καὶ γιὰ νὰ ζήσῃ ἀπὸ ὅλως διόλου ἰδιαίτερη καλλιέργεια καὶ ἰδιαίτερες φροντίδες. "Οσο λεπτότερο καὶ πολυτιμότερο τὸ λουλοῦδι, τόσο περισσότερον ἐκεῖνοι ποὺ θέλουν νὰ τὸ διατηρήσουν πρέπει νὰ τὸ περιποιηθοῦν καὶ νὰ τὸ προσέξουν.

Ποῦ εὑρίσκεται τὸ αἴσθημα αὐτὸ μέσα εἰς τὸν ἀρχαιότατο πολιτισμὸ τῶν Κινέζων; Εἶνε βέβαιον ὅτι οἱ ἀρχαίγονοι ἄνθρωποι, οἱ πρόγονοί μας πρὸ χιλιάδων ἐτῶν, ὅπως καὶ οἱ σημερινὲς ἄλλως τε ἄγριες φυλὲς ποὺ ζοῦν εἰς πρωτόγονον κατάστασιν, ἐλάχιστα ἐγνώριζαν καὶ γνωρίζουν τὴν ἀγάπη καὶ τὸν ἔρωτα ὑπὸ τὴν ἀνωτέρον του μορφήν. Ἡ ἀσπαγὴ τῆς γυναικὸς παρὰ τοῦ ἀνδρὸς δὶ' ἀπὸ τὴν ἱκανοποίησιν τοῦ γεννετησίου ἐνστίκτου καὶ διὰ τὴν διαιώνισιν τοῦ γένους εἶνε, χωρὶς καμμίαν φαντασίαν, ποίησιν καὶ λεπτότητα, ἡ μόνη σχέσις μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γυναικός, τὴν ὁποίαν ἀκολουθοῦσι ἢ κατόπιν, κατὰ τὸ μάλλον καὶ ἧττον, συνεχῆς καὶ πραγματικὴ προστασία τῆς μητέρας καὶ τῶν παιδιῶν.

Ὁ ἄνθρωπος ὅμως σιγὰ-σιγὰ, ὅπως εἶπαμε, ἐνίκησε τὸ κτῆνος καὶ ἐδημιούργησε προτιμήσεις, καθήκοντα, ὑποχρεώσεις. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ ἀνώτερη καὶ ὡραία μορφὴ μεταξὺ γυναικὸς καὶ ἀνδρὸς αἰσθήματος ὑπῆρξε μάλλον προϊὸν τῆς λευκῆς γυλῆς. Εἰς αὐτὸ συνέβαλε πολὺ καὶ ὁ χριστιανισμός, ὁ ὁποῖος μετέβαλε τὴν θέσιν τῆς γυναικὸς καὶ τὴν ἔκανε σύντροφον τοῦ ἀνδρὸς ἴσην καὶ ὅμοιαν προς αὐτόν.

"Αν καὶ ἡ ποίησις τῶν Κιτρίνων καὶ τῶν Κινέζων, ἔχει ὡραίους στίχους ἀνάπης καὶ ἔρωτος, ἐν τούτοις ἡ ἐκδίλωσις αὐτὴ δὲν φαίνεται νὰ εἶνε κάτι γενικό, κάτι πάγιο, ἀλλὰ μᾶλλον κάτι ἀτομικό, περιωρισμένο ἀπὸ ἀπόψεως τόπου καὶ χρόνου.

Κατὰ τοὺς γεωγράφους καὶ μελετητὰς τῆς ζωῆς εἰς τὴν Κίνα, τὰ αἰσθήματα τῶν Κινέζων γιὰ τὶς Κινέζες δὲν φαίνεται νὰ εἶνε καὶ πολὺ τρυφερά. Εἰς τὸ ἰδεογραφικὸ τους ἀλφάβητο ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ 40.000 γράμματα περίπου, ἡ εἰκόνα, τὸ σημεῖο ποὺ διαβάζεται «γυναῖκα» ἀντιπροσωπεύει «τὸ κλειδὶ τῶν ἐλαττωμάτων καὶ τῶν κακῶν», ἐνῷ τὸ σημεῖον "ἄνδρας» τὸ «κλειδὶ τῶν εὐγενικῶν ἰδεῶν».

Μία κινέζικη παροιμία ἐξ ἄλλου λέγει ὅτι: «Δὲν στάζει δηλητήριο τὸ δόντι τοῦ φιδιοῦ ἢ τὸ κεντρὶ τῆς σφήκας, ἀλλὰ ἡ γλῶσσα τῆς γυναικός».

Ἡ Κινέζα ποιήτρια Πανχοεῖπάν, ἡ ὁποία ἔζησε πρὸ 1900 ἐτῶν, συνύψισε εἰς τὸ βιβλίο της «τὰ ἑπτὰ ἄρθρα» τὸν κώδικα τῶν γυναικείων ὑποχρεώσεων: «Ἡ σύζυγος, λέγει, δὲν πρέπει νὰ εἶνε παρὰ ἠχὼ καὶ σκιά, καὶ ἀναφέρει τὴν παλαιὰ συνήθεια κατὰ τὴν ὁποία, στὴν γέννησι κοριτσιοῦ, προσφέρονται εἰς τὸν «τεθλιμμένον πατέρα» τοῦβλα καὶ κεραμύδια, τὰ τοῦβλα διότι τὰ πατᾷ κανείς, τὰ κεραμύδια διότι εἶνε ἐκτεθειμένα στὶς προσβολὲς τῆς ἀτμοσφαίρας».

Τώρα τὰ πράγματα ἔχουν ἀλλάζει κάπως καὶ μόνο στὶς μεγάλες πόλεις, ἄλλως πρέπει νὰ παραδεχθοῦμε ὅτι ἡ καϋμένη ἡ Κινεζοπούλα δὲν ἔχει πολὺ ἀξιοῦλεμτη τύχη. Καὶ ἀν ἀκόμη εἶνε μονακοχόρη ἔχει θέσι ὑποδεέστερη, διότι δὲν μπορεῖ νὰ προσφέρῃ θυσίες στὸν βωμὸ τῶν προγόνων, οὔτε γιὰ τὸν πατέρα της, καὶ τὰ βάσανά της ἀρχίζουν ἀπὸ ὅταν εἶνε μωρὸ ἀκόμη.

Ἡ χειραφέτησις τῆς Κινέζας συντελέσθη ἀλματωδῶς τὰ τελευταῖα χρόνια. Ἀνωτέρω ἡ ἀεροπόρος Τιεν-Λιάν καὶ ὁ Ἀμερικανὸς ἐκπαιδευτής της μετὰ μίαν δοκιμαστικὴν πτῆσιν. Ἡ Τιέν Λιάν, πρὸ λαμβάνει ἐνεργὸς μέρος εἰς τὰς ἐνκαιρίους μάχας θεωρεῖται ἐθνικὴ ἡρωΐς τῆς Κίνας.

Σὲ πλείστα μέρη τῆς Κίνας τὰ πόδια δένονται καὶ συνθλίβονται τόσο σφικτὰ ὥστε μένουν ἀτροφικὰ καὶ ἡ Κινέζα, ὅταν ὅλα τὰ ἄλλα παιδιὰ τρέχουν καὶ παίζουν, δὲν μπορεῖ σχεδὸν νὰ κινηθῇ. Τὰ ἀτροφικὰ αὐτὰ πόδια φαίνεται ὅτ. ἐξασκοῦν κάποια ἰδιαίτερη ἐρεθιστικὴ γοητεία στὸν ἄνδρα, τόσον ὥστε τὰ πόδια μιᾶς Κινέζας ποὺ ἀξέστα τὸν ἑαυτό της καὶ ἐκει καλὴν παλπὰ κινέζικη ἀνστροφὴ δὲν τὰ βλέπει παρὰ μόνο ὁ κύριος καὶ σύζυγός της. Τὸ κορίτσι μεγαλώνει κλεισμένο μέσα στὸ σπίτι, χωρὶς νὰ ἔρθῃ εἰς ἐπαφὴ μὲ ἀντιπροσώπους τοῦ ἄλλου φύλου, ἕως τὴν ὥρα τοῦ γάμου της.

Ὁ ἄνδρας μπορεῖ νὰ ἔχῃ καὶ ἄλλες γυναῖκες, τὶς ὁποίες θὰ δεχθῇ πάν ἀδελφές. Ἐὰν παύσῃ νὰ ἀρέσῃ ἢ δι' ὁποιονδήποτε ἄλλον λόγον ὁ σύζυγος μπορεῖ νὰ διώξῃ τὴν γυναῖκα χωρὶς καμμία διαδικασία καὶ χωρὶς νὰ εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ τῆς δώσῃ ἀποζημίωσι. "Ο,τι καὶ ἂν συμδῇ, ὁσονδήποτε ἄσχημα καὶ ἂν τῆς φερθῇ ὁ ἄνδρας της, ἡ μόνη προσφυγὴ τῆς γυναίκας εἶνε νὰ καταφύγῃ εἰς ἕναν ναὸ καὶ νὰ κρεμάσῃ μὲ τὸ κεφάλι κάτω ἕνα χάρτινο ὁμοίωμα τοῦ συζύγου της καὶ νὰ ζητήσῃ ταύτοχρόνως ἀπὸ τὴν θεὰν τοῦ ἔλέους «νὰ ἀλλάξῃ τὴν καρδιὰ τοῦ συζύγου της ἀφοῦ ἐπαφὲ νὰ κτυπᾷ σὰν πραγματική της θέσι».

Αὐτὰ λένε οἱ Εὐρωπαῖοι μελετηταὶ τῶν ἀρχῶν τοῦ αἰῶνος γιὰ τοὺς Κινέζους. "Ας ἀκούσουμε καὶ ἕναν Κινέζο συγγραφέα, ποὺ θέλει νὰ μᾶς ἐξηγήσῃ τὴν ψυχὴ τῆς Κίνας καὶ τοῦ λαοῦ της.

Βάσις τῆς ζωῆς εἰς τὴν Κίναν εἶνε τὸ σύστημα νόμων καὶ κανονισμῶν τοῦ Κομφουκίου, «ὁ νόμος τοῦ εὐγενοῦς ἀνθρώπου», ποὺ θέτει ὡς βάσιν τῆς κοινωνικῆς ζωῆς τὸν γάμον καὶ τὴν σταθερότητα καὶ ἀδιάσπαστον συνέχειαν τῆς οἰκογενείας. Δύο πρωταρχικοὶ κανόνες διέπουν τὴν ζωὴν τῆς συζύγου πρὸς τὸν σύζυγον καὶ τοῦ συζύγου πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα, πρὸς τὸν ἄρχοντα τῆς χώρας, πρὸς τὴν πατρίδα. Ἡ γυναῖκα, ὡς κορίτσι θὰ ζῇ γιὰ τὸν πατέρα της καὶ τὸ σπίτι της, ὡς σύζυγος γιὰ τὸν ἄνδρα της καὶ τὰ παιδιά της. Εἰς ἀντάλλαγμα ὅμως ὁ ἄνδρας ζῇ γιὰ νὰ προστατεύσῃ τὴν γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιά του ἢ τὶς γυναῖκες ποὺ ἐπῆρε στὸ σπίτι του καὶ τὰ παιδιὰ ποὺ θὲ ἔκῃ μὲ αὐτές.

Τὴν ζωὴ τοῦ Κινέζου καὶ τῆς Κινέζας τὴν διέπει ἡ ἀπολύτως μέχρι θανάτου ἀφοσίωσις εἰς τὸ καθήκον τῆς συζύγου πρὸς τὸν ἄνδρα καὶ τὰ παιδιά της καὶ τοῦ συζύγου πρὸς τὴν πολιτεῖαν καὶ τὴν πατρίδα καὶ πρὸς τὰ παιδιά του—ὅλα ἄνευ διακρίσεως—καὶ τὴν γυναῖκα του — διότι μία μόνη εἶνε ἡ νόμιμος γυναῖκα του καὶ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἔχῃ ἄλλην—καὶ τὶς ἄλλες μὴ ἐπίσημες ὑπηρέτριες ἢ γυναῖκες ποὺ ἔχει στὸ σπίτι του.

«Ὅταν ὁ ἄνδρας, κουρασμένος ἀπὸ τὴν ἐργασία του καὶ τὶς ἔννοιες του ζητήσῃ ἀπὸ τὴν γυναῖκα του καὶ τοῦ «ἔρῃ μίαν ὑπηρέτριαν ἢ μίαν ἀπὸ τὶς ἄλλες γυναῖκες ἠδονῆς ποὺ εἶνε στὸ σπίτ' του. ἡ σύζυγός του τὴν ὁδηγεῖ κοντὰ τοῦ ὁπως ἡ Εὐρωπαία δίνει στὸν ἄνδρα της μία πολυθρόνα ἢ τοῦ φέρνει ἕνα φλοῦτζανι γάλα».

«Δὲν εἶνε καλύτερο, λέγει ὁ Κινέζος συγγραφεύς, αὐτὸ ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ κάνει ὁ Εὐρωπαῖος ποὺ παίονει μιὰ γυναῖκα ὅπου τὴν βρῇ γιὰ νὰ περάσῃ μιὰ νύχτα μαζί της καὶ τὸ πρωὶ τὴν ἀφίνει πάλι ὁπου τὴν βρῆκε, ἀφὶν ἕνα ὁποιοδήποτε ἀντικείμενο: «Ὁ Κινέζος εἶνε ἐνωϊστής καὶ ὁ λευκός, ἀνωδρός».

Κατὰ ἡ ἀγάπη, τὸ ἐρωτικὸ αἴσθημα: Ἀναμφιβόλως ὑπάρχει κατὰ τὸν τόπον τοῦ λαοῦ καὶ προσπαμοσμένον πρὸς αὐτό, ὁλίγωτερο ἴσως στοὺς ἐλευθέρους συνδέσμους καὶ περισσότερο μέσα στὸ σπιτι. Ἡ ἐλλειψις ἐνωϊσμοῦ στὴ γυναῖκα τὴν ἐμποδίζει ἀπὸ τοῦ νὰ ὑποφέρῃ ἀπὸ τὴν παρουσία τῶν ἄλλων γυναικῶν ποὺ δὲν τὴν στεροῦν οὔτε ἀπὸ τὴν ἀφοσίωσι οὔτε ἀπὸ τὰ δικαιώματά της στὴν καρδιὰ τοῦ συζύγου της.

«Ἡ προσκολλησις τῆς συζύγου κατὰ τῆς καταχρήσεως τῆς συνυπάρξεως ἄλλων γυναικῶν, ἀγειτ εἰς τὴν ἀγάπη τοῦ συζύγου της γι' αὐτήν, εἰς τὴν λεπτότητα κάθε «ἀλοσταθερωμένου Κινέζου προς τὴν γυναῖκα του». Μέσα σὲ μιὰ τέτοια κατάστασι—ἀνεξαρτήτως οὐ ὅτι σήμερα οἱ νέες Κινέζες εἶνε φοιτῆτ[illegible] ἀπάλληλοι κινηματογραφικοὶ ἀστέρες, ἀεροπόροι νοσοκόμες, διδασκάλισσες, ἐκτυλοὶ λόγοφοι, στρατιῶτες ἀκόμη, ὅτι ταξειδεύουν μόνες τους—ἤρθαν πολλὲς καὶ στοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνες τοῦ Βερολίνου ὅτι ἐπιδεῖνονται ἐλεύθερ[illegible] στὸν ἀθλητισμὸ καὶ ὅτι ὡς ἐκ τούτου ἡ ζωή τους ἔχει καὶ ἀπὸ πλοθυσιακὲς [illegible] ἀλλὰ καὶ προσαρμοσθῇ πρὸς τὴν δική μας, μὲ τὶς νέες ἀπαιτήσεις τῶ[illegible]ρῶν—αὐτὸ δίως γιὰ τὶς μεγάλες πόλεις, ὅπως εἴπαμε—μὲ τέτοια κατάστασι ἀκίνε καὶ γιὰ τὰ ἑκατομμύρια τῶν ἄλλων Κινέζων θέσι γιὰ τὴν ἀγάπη καὶ τὸν [illegible]ρα, αἰσθήματα τοῦ ἡ ἀνάπτυξίς τους ἄλλως τε, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἀτομικότητα αὐτῆς τοῦτον τοῦ ἀνθρώπου.

ΧΕΝΡΥ ΓΣΑΜΠΛΥ

ΠΟΛΛΕΣ ΓΝΩΣΕΙΣ ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

Ὑπάρχουν πολλοὶ ἐκκεντρικοί, οἱ ὁποῖοι δὲν κληροδοτοῦν μόνον τὰ χρήματά τους στοὺς ἀπογόνους τους ἀλλὰ καὶ τὰ... γένεια τους!

Στὸ Σικάγο τὸν περασμένο μῆνα ἕνας ἀδίνος κληροδότησε τὴν περιουσία του στοὺς τρεῖς ἀνεψιούς του ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως ὅτι μὲ τὶς τρίχες τῆς γενειάδας του θὰ ἔκαναν τρεῖς ἀλυσίδες γιὰ τὰ ρολόγια τους, τὶς ὁποῖες θὰ ἔφεραν πάντα ἑπάνω τους.

XXX

Στὴν ἀνάπτυξι τοῦ ἀνθρώπου παρατηρεῖται τὸ ἑξῆς περίεργον φαινόμενον:

Ἀπὸ τὴν ἡλικία τῶν ἑπτὰ ἐτῶν ὅσον μεγαλώνει ὁ ἄνθρωπος τόσον λιγοστεύει καὶ τὸ βάρος τοῦ ἐγκεφάλου του.

XXX

Τὸ πρῶτον χρυσορυχεῖον τοῦ κόσμου ἀνεκαλύφθη στὸ Ὀσίρ τῶν Ἰνδιῶν τὴν ἐποχὴ τοῦ Σολομῶντος.

XXX

Στὴν Νέαν Γουϊνέαν ὁποιος ἀπὸ τοὺς βασγενεῖς φορεῖ ρούχα παραδέλνει τοὺς θρησκευτικοὺς νόμους καὶ τιμωρεῖται αὐστηρά

XXX

Στὴν παράλια πόλι Τσαμαν τοῦ Ἰνδοστὰν κάθε φορὰ ποὺ φυσᾷ νοτιοανατολικὸς ἄνεμος βρέκει πέτρες!

Τὸ φαινόμενον αὐτὸ μολονοτι ἀπίστευτον ἐν τούτοις ἐξηγεῖται φυσικώτατα.

Ἐπειδὴ ἡ ἐν λόγῳ πόλις βρίσκεται ὑψομετρικῶς ὑπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης, ὁ ἄνεμος ποὺ εἶνε πολὺ σφοδρὸς εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο παρασύρει τὰ χαλίκια ἀπὸ τὴν παραλίαν καὶ τὰ ἐκφενδονίζει στὴν πόλιδα ὅπου βρίσκεται ἡ πετρόπληκτος αὐτὴ πόλις!

XXX

Οἱ ἀπουσίες τῶν μαθητῶν σὲ ὅλα σχεδὸν τὰ σχολεῖα τῆς Ἑλβετίας τιμωροῦνται μὲ ἀνάλογον πρόστιμον.

Τὸ πρόστιμον ἐννοεῖται τὸ πληρώνουν οἱ ἀνύποπτοι γονεῖς.

XXX

Ἡ ἀιδηροδρομικὴ γραμμὴ ποὺ ἑνώνει τὴν Νέαν Ὑόρκην μὲ τὸν Ἅγιον Ὀρανγκάσκον, δηλαδὴ τὸν Ἀτλαντικὸν μὲ τὸν Εἰρηνικὸν Ὠκεανὸν κατεσκευάσθη τὸ 1866 καὶ εἶνε μήκους 3.000 μιλλίων.

Ἡ Ἀμερικὴ σ' ἐξῆνα ἐτ[illegible] κατεσκεύασε σιδηροδρομικὲς γραμμὲς μήκους 200.000 μιλλίων.

XXX

Τὰ μαλλιὰ τῶν ἀνθρώπων [illegible] καὶ τὰ νύχια αὐξάνουν γρηγορώτερ[illegible] [illegible]ρὰ τὸν χειμῶνα

ΜΟΥΣΙΚΟ-ΘΕΡΑΠΕΙΑ

ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ ΕΞΩΦΡΕΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΜΠΕΡΝΑΡ ΣΩ

2ον (τελευταῖον)

ΡΕΤΖΙΝΑΛΝΤ. Γιατὶ σᾶς τὸδωσε ; Καὶ ποιὰ εἰσαστε, παρακαλῶ ;

Ἡ ΚΥΡΙΑ. Αὐτὸ δὲν σᾶς ἐνδιαφέρει καθόλου. Ἀλλὰ καλύτερα νὰ ξέρετε μὲ ποιὰν μιλᾶτε : εἰμαι ἡ Στρίγκα Θάντριτζ.

ΡΕΤΖΙΝΑΛΝΤ. Πῶς; Ὁ Παντρέφσκυ μὲ φουστάνια ;

ΣΤΡΙΓΚΑ. Μὲ συγχωρεῖτε : νομίζω ὅτι ὁ Παντερέφσκυ εἶχεν ἀποκληθῆ ἡ Θαντριτζ μὲ παντελόνια. Ἀλλὰ ἔνας καθὼς πρέπει κύριος δὲν πρέπει νὰ λέῃ τέτοιες βλακεῖες. Ἔχετε τώρα τὴν καλωσύνη νὰ ξανακαθήσετε στὸ διβάνι σας, ἢ προτιμᾶτε νὰ βγῆτε ἔξω ;

ΡΕΤΖΙΝΑΛΝΤ. Ἐγώ.... ἐγὼ εἶμαι ἄρρωστος, ξέρετε.

ΣΤΡΙΓΚΑ. Τότε νὰ ξαπλωθῆτε στὸ κρεββάτι καὶ νὰ καλέσετε τὸν γιατρό. (κάθεται μπροστὰ στὸ πιάνο).

ΡΕΤΖΙΝΑΛΝΤ (πέφτει γονατιστός) Μὴν παίζετε, σᾶς παρακαλῶ, μὴν παίζετε ! Δὲν βαστῶ. Αἰσθάνομαι πῶς δὲν θὰ μπορέσω ν' ἀνθέξω, ἂν ἀρχίσετε πάλι νὰ παίζετε.

ΣΤΡΙΓΚΑ (σηκώνοντας τὸ σκέπασμα τοῦ πιάνου). Τότε θ' ἀρχίσω ἀμέσως.

ΡΕΤΖΙΝΑΛΝΤ (τρέχει σιμά, γονατιστὸς τῆς πιάνει τὰ χέρια). Ὄχι, δὲν πρέπει! (ἡ Στρίγκα σηκώνεται μὲ ἀγανάκτηση, ἐνῷ αὐτὸς ἐξακολουθεῖ νὰ τῆς κρατάη τὰ χέρια καὶ νὰ λέῃ ἐκστατικός). Τί ὑπέροχα χέρια ποὺ ἔχετε !....

ΣΤΡΙΓΚΑ. Ἀλληθεια ; (τοῦ δίνει μιὰ σπρωξιὰ καὶ τὸν ξαπλώνει στὸ χαλί).

ΡΕΤΖΙΝΑΝΤ. (ξαπλωμένος κάτω, ἐνῷ τὴν κυττάει κατάπληκτος). Τί ὄυναστὴ ποὺ εἶσαστε !

ΣΤΡΙΓΚΑ. Ἐδυνάμωσα παίζοντας μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι κομμάτια σάν αὐτό. (παίζει τὴν μεταγραφὴ τοῦ Λίστ ἀπὸ τὴ «Ἔρλ Καίνιγκ» τοῦ Σοῦμπερτ.

ΡΕΤΖΙΝΑΛΝΤ (δουλώνει τ' αὐτιά του, ἀλλὰ ἐξακολουθεῖ νὰ τὴν κυτάη ἐκστατικός).

ΣΤΡΙΓΚΑ (τὸν διακόπτει). Ἂν μείνετε μὲ τ' αὐτιὰ βουλωμένα, δὲν θὰ μπορέσω νὰ παίξω. Εἶνε προσβολὴ αὐτὸ ποὺ κάνετε. Φύγετε !

ΡΕΤΖΙΝΑΝΤ. Ἀφοῦ σᾶς λέω ὅτι εἶνε τὸ δωμάτιό μου !....

ΣΤΡΙΓΚΑ (σηκώνεται). Ἔξω ! "Αλλως θὰ κτυπήσω τὸ κουδούνι καὶ θὰ βάλω τοὺς ὑπηρέτες νὰ σᾶς διώξουν ! (πλησιάζει στὸ τραπέζι καὶ ἀκουμπάει τὸ χέρι στὸ κουμπὶ τοῦ κουδουνιοῦ).

ΡΕΤΖΙΝΑΝΤ (ὀρμᾶει κοντά της). Ὄχι, σταθῆτε ! "Αν κτυπήσετε θἀρθῆ κανεὶς κ' ἐγὼ θὰ τρελλαθῆν ἀπὸ τὴν ἀπουσιαστὴ κανένας ἄλλος (ἡ Στρίγκα τὸν ἀπομακρύνει μὲ τὸ ἀριστερὸ της χέρι). Δὲν βλέπετε πῶς εἶμαι ἄρρωστος ;

ΣΤΡΙΓΚΑ. Βλέπω ὅτι δὲν εἴσαστε καλὰ στὸ μυαλό σας, ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε δική μου δουλειά. Ἡ δούκισσα τοῦ Ντάνμοον μ' ἔστειλε σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο γιὰ νὰ παίξω δύο ὧρες πιάνο. Ἐγὼ δὲν ἀμελῶ ποτὲ τὶς ὑποχρεώσεις μου, καὶ μάλιστα ὅταν πρόκειται περὶ ὑποχρεώσεως γιὰ τὴν ὁποίαν θὰ πληρωθῶ διακόσιες πενῆντα γκινέες. (κατευθύνεται πάλι πρὸς τὸ πιάνο).

ΡΕΤΖΙΝΑΛΝΤ. Καὶ γιὰ μένα δὲν σᾶς εἶπε τίποτε ;

ΣΤΡΙΓΚΑ (στρέφεται). Μοῦ εἶπε ὅτι θἀβρίσκα ἕνα νέον μισότρελλον, ἀλλὰ ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ τοῦ δώσω σημασία. Μ' ἐδεβαίωσε ὅτι δὲν εἴσαστε ἐπικίνδυνος παρὰ μονάχα στὸν ἑαυτόν σας. (Τὸν ἁρπάζει καὶ σχεδὸν τὸν ρίχνει ἀπάνω στὸ πιάνο). Νὰ λείπουν ὅμως αὐτὰ τ' ἀστεῖα ὅτι δὲν θέλετε νὰ μ' ἀκούσετε ! "Οταν παίζω ἐγὼ ὅλος ὁ κόσμο ἀκούει μὲ προσοχή. Θὰ μ' ἀκούσετε λοιπὸν καὶ σεῖς, ἢ νὰ φύγετε !

ΡΕΤΖΙΝΑΛΝΤ (μὲ δισταγμὸ). Τότε νὰ πάω καὶ νὰ καθήσω στὴ σκάλα. Δὲν ἔχω τὸ θάρρος νὰ πάω σὲ ἄλλο δωμάτιο, γιατὶ θὰ εἶνε κόσμος.

ΣΤΡΙΓΚΑ. Θὰ βρῆτε κὰ τὶς σκάλες γεμάτες κόσμο, παλλικάρι μου. Σὲ καθε σκαλοπάτι εἶνε καθισμένοι πέντ' ἔξη, ἐκτὸς ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ἔχουν καβαλλήσει τὰ κάγκελλα, καὶ περιμένουν ὅλοι νὰ μ' ἀκούσουν !

ΡΕΤΖΙΝΑΛΝΤ. Τὶ φρίκη, θεέ μου ! (κλαίγοντας). Δὲν ἔχετε κανένα δικαίωμα νὰ μὲ βασανίζετε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Ἐγὼ εἶμαι ἄρρωστος ! θὰ πέσω ἀπὸ τὸ παράθυρο !

ΣΤΡΙΓΚΑ (τὸν ἀφίνει). Ὁρίστε ! Νὰ πέσετε. Μήπως νομίζετε πῶς φοβηθήκαμε τὴν ἀπειλή σας ; Αὐτὸ θὰ τὸ θεωροῦσα μεγάλην εὐγένειαν ἐκ μέρους σας ! (ξαναγυρίζει στὸ πιάνο καὶ κάθεται γιὰ νὰ παίξῃ).

ΡΕΤΖΙΝΑΛΝΤ. (πησιάζοντας στὸ παράθυρο). Θὰ μετανοήσετε ὅπως μοῦ φερθήκατε τόσο σκληρή, ὅταν ἴδῆτε τὸ κορμί μου αἱμόφυρτο στὸ πεζοδρόμιο. (ἀνοίγει τὸ παράθυρο, ρίχνει μιὰ ματιὰ ἔξω καὶ ἀποσύρεται ἀμέσως μὲ μιὰ κραυνγή). "Οχι, ὄχι, πρὸς θεοῦ ! Πόσος κόσμος ποὺ εἶνε κάτω !

ΣΤΡΙΓΚΑ (περήφανα). Περιμένουν ν' ἀκούσουν τὸ παίξιμό μου. Ἀρχίζει ἕνα γλυκὸ πρελούντιο).

ΡΕΤΖΙΝΑΝΤ (γονατευμένος). Ἀχ, ναί ! αὐτὴ εἶνε σπουδαία μουσική !

ΣΤΡΙΓΚΑ (εἰρωνικά, συνεχίζοντας τὸ πρελούντιο). Εὐχαριστῶ πολύ !

ΡΕΤΖΙΝΑΛΝΤ. Εἶνε ἀλήθεια πῶς παίζω κ' ἐγὼ λιγάκι.

ΣΤΡΙΓΚΑ (συνεχίζοντας τὸ παίξιμό). Ἐρασιτεχνικά, ὑποθέτω.

ΡΕΤΖΙΝΑΛΝΤ Πολλοὶ μοῦ εἶπαν ὅτι, ἂν ἐδοκίμαζα, θὰ μπορούσα νὰ γίνω ἕνας ἐπαγγελματίας. Ἐννοεῖται ὅμως, ὅτι δὲν εἶνε τῆς θεσεώς μου, νὰ γίνω ἐξ ἐπαγγέλματος πιανίστας...

ΣΤΡΙΓΚΑ (σταματῶντας ἀπότομα τὸ παίξιμο). Μεγάλη λεπτότης ἐκ μέρους σας !... Καὶ τί παίζετε, παρακαλῶ ;

ΡΕΤΖΙΝΑΛΝΤ. Τὰ καλύτερα πράγματα, αὐτὰ ποὺ ἔχουν μεγάλη πέρασι τώρα...

ΣΤΡΙΓΚΑ. Δηλαδὴ ;

ΡΕΤΖΙΝΑΛΝΑ. «Ἤθελα νὰ γίνῃς δική μου».

ΣΤΡΙΓΚΑ (σηκώνεται μὲ ἀγανάκτησι). Παληάνθρωπε ! Πῶς τολμᾶτε ;....

ΡΕΤΖΙΝΑΛΝΤ. Μὰ δὲν καταλάβατε: Εἶνε ὁ τίτλος ἑνὸς τραγουδιοῦ. Ἄφηστε με νὰ τὸ παίξω στὸ πιάνο (κάθεται στὸ πιάνο). Νομίζετε πῶς δὲν μπορῶ, αἱ;

ΣΤΡΙΓΚΑ. Παρακαλῶ! Κάποτε εἶχα ἕνα θέατρο ποικιλιῶν εἶδα ἕνα ἄλλονο ποὺ ἔπαιζε ἁρμόνιον. Ἀπὸ τότε τίποτε δὲν μοῦ κάνει ἐντύπωσι.

ΡΕΤΖΙΝΑΛΝΤ. Ἀλήθεια; (παίζει). Σᾶς ἀρέσει;

ΣΤΡΙΓΚΑ. Μὰ τί εἶν' αὐτό; Λέτε πῶς εἶνε μουσική;

ΡΕΤΖΙΝΑΛΝΤ. Νά! (τοῦ δίνει μιὰ γροθιὰ στὸ κεφάλι, ποὺ αὐτὸς κτυπάει μὲ τὶ μὴτη στὰ πλήκτρα). Αὐτὸ γιὰ τὴν κουκλίτσα σου!

ΡΕΤΖΙΝΑΛΝΤ. Μὰ τί ἐπιάθατε: Εἶνε κ' αὐτὸ τίτλος τραγουδιοῦ! Βλέπω πῶς γνοεῖτε τὴν καλύτερη μουσική, σεῖς. Ἀσφαλῶς δὲν θὰ ξέρετε οὔτε τὸ «Ἀγαπημένε μου Ἀλέξανδρε», οὔτε τὸ «Ξαναφέρε με στοὺς κήπους τοῦ ἔρωτος», οὔτε τὸ «Ἡ Μαίρη ἀρέσει σὲ

ΟΙ ΔΥΟ

ΤΟ ΑΘΑΝΑΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ κομης Ραμον ντέ Μοντλώρ, ὑποπτευόμενος ὅτι ἡ γυναίκα του Ἑλένη τόν ἀπατᾶ, τήν ἐγκαταλείπει, ἀφοῦ προηγουμένως παρέδωσε τό παιδί τους, τόν Φανφάν, εἰς ἕνα κακοποιόν, τόν Σαλίγκαρον, γιά νά τόν μεγαλώσῃ καί νά τόν κάνῃ κι' αὐτόν λωποδύτην. Ἔτσι ἡ Ἑλένη πέφτει θῦμα μιᾶς προσπαθείας της γιά νά σώσῃ ἀπό τήν ἀτίμωσιν τόν κουνιάδο της Κάρμεν ντέ Σαίντ Ἰριέ, πού συνδέεται πράγματι μέ τόν λοχαγόν Ρόβερτον ντ' Ἀλμποάζ.

Ἐν τῷ μεταξύ τό ζεύγος Σαίντ Ἰριέ φεύγει γιά τήν Γουίνεα, ὅπου ὁ σύζυγος πεθαίνει καί ἡ γυναίκα του Κάρμεν παντρεύεται τόν ἐραστήν της ντ' Ἀλμποάζ, πού ἔκει ἔν τῷ μεταξύ μετατέθη ἐκεῖ.

Καθ' ὅλο αὐτό τό διάστημα ἡ Ἑλένη, ἀπελπισμένη γιά τήν ἐγκατάλειψή τοῦ ἀνδρός της καί τόν χαμό τοῦ παιδιοῦ της, κάνει τό πάντα γιά νά ἐπιτύχῃ τήν συγγνώμην τοῦ πρώτου καί νά βρῇ τό χαμένο παιδί της. Ἠμπορεῖ ὅμως ἔκ καταρθώνει, παρά μόνον νά ἀναγνωρίσῃ τήν ἀθωότητά της ἡ πεθερά της λίγες ἀπγμές προτοῦ πεθάνῃ.

Ὁ μικρός φανφάν μεγαλώνει στά χέρια τοῦ Σαλίγκαρου, τῆς γυναίκας του Ζεφυρίνας καί ἑνός συντρόφου των, τοῦ Προδιᾶ. Ἡ μόνη παρηγοριά του εἶνε ὁ μικρός Κλωντινέ, ἑνας ἀνεψιός τῆς Ζεφυρίνας, συνομήλικος τοῦ φανφάν, ἐνα καλό παιδάκι ποῦ βρίσκεται στό τελευταῖο στάδιο τῆς φυματιάσεως. Ὁ φανφάν τόν περιποιεῖται καί καταρθώνει νά τόν μπάσῃ εἰς ἕνα νοσοκομεῖο.

Ἕνα βράδυ, ποῦ ἡ συμμορία τοῦ Σαλίγκαρου πρόκειται νά κάμῃ κάποιο ἔγκλημα, εἰς τό ὁποῖον ἔπρεπε νά βοηθήσῃ καί ὁ φανφάν, ὁ μικρός δραπετεύει ἀπό τό σπίτι, ἀλλά συλλαμβάνεται ἀπό τήν ἐπιρρέπειν ἀπό τήν ἀστυνομίαν. Καί ἐπειδή δέν θέλει νά μαρτυρήσῃ ποιός εἶνε καί ποιοι εἶνε οἱ γονεῖς του, καταδικάζεται ἐπί ἑλπτεία καί μεταφέρεται στή φυλακή.

Ἡ μητέρα του Ἑλένη, ἀπελπισμένη, ἐπισκέπτεται ὅλα τά ἄσυλα, ὅλες τίς φυλακές, ὅλες τίς τρώγλες, μέ τήν ἐλπίδα ὅτι θά καταρθώσῃ ν' ἀνακαλύψῃ τό παιδί της. Μιά μέρα ἐπισκέπτεται καί τήν φυλακήν ὅπου κρατεῖται ὁ φανφάν. Δέν μπορεῖ θέβαια νά ἀναγνωρίσῃ τό παιδί της, ἀφοῦ ὁ μικρός ἔβωσε ἄλλο ὄνομα, ἀλλά ἡ συμπαθητική του φυσιογνωμία πάν συγκινεῖ καί παρακαλεῖ τόν διευθυντήν τῆς φυλακῆς νά τῆς ἐπιτρέψῃ νά τό πάρῃ μαζί της γιά νά τό ἀναθρέψῃ.

Μιά μέρα ὅμως, ἐνῶ ἡ κυρία ἔλλειπε ἀπό τό σπίτι καί ὁ φανφάν ἦταν μόνος στόν κῆπο, θλέπει μέ τρόμον τούς παλαιούς του δημίους, τόν Σαλίγκαρον καί Σία ποῦ τόν διατάζουν νά τούς ἀνοίξῃ γιά νά μποῦνε μέσα. Ὁ μικρός τρομαζει, καλεῖ εἰς βοήθειαν καί αὐτοί ἐξαφανίζονται. Τό βράδυ, ἡ Ἑλένη ὅταν ἐπεστρεψε ἀπό τό Παρίσι, ἐξεφυλλίζε στό σαλόνι ἕνα ἀλμπουμ μέ κάτι εἰκόνες, μιά ἀπό τίς ὁποῖες παρίστανε τόν πύργον ὅπου ἐπέρασε τά εὐτυχέστερα χρόνια τῆς ζωῆς της. Ὁ φανφάν, δίπλα της, θλέποντας τήν εἰκόνα φανάζει ἡ. θελα ὅτι τόν ἔχει αὐτόν τόν πύργον, τόν ἀποκαλεῖ «πύργον τῆς γιαγιᾶς του» καί ἡ Ἑλένη γίνεται κατάκλωμη ἀπό τήν συγκίνησι.

13ον

— Ἀκοῦστε λοιπόν τί λέει ἐδῶ, εἶπεν ο Προδιᾶς καί ἄρχισε νά διαθάζῃ: «Ὁ ἀτιουνταγματάρχης κ. Ντ' Ἀλμποάζ καί ἡ οἰκογένειά του ἀπεθιβάσθη χθές εἰς Μασσαλίαν, προερχόμενος ἐκ Κεϋάνης. Ἶνε γνωστόν ὅτι ὁ κ. Ντ' Ἀλμποάζ, ἐσχάτως προαχθεῖς εἰς τόν βαθμόν τοῦ ἀντιστυνταγματάρχου κατόπιν σοβαρῶν ἔργασιῶν του εἰς τήν ἀποικίαν, ἀπεσπάσθη εἰς τό Γενικόν Ἐπιτελεῖον καί ἐξελέγη μέλος τῆς Ἐπιτροπῆς Ἐθνικῆς Ἀμύνης».

—Αἴ, λοιπόν; ἔκανε ὁ Σαλίγκαρος. Τί μᾶς ἐνδιαφέρει αὐτό;

— Πῶς δέν μᾶς ἐνδιαφέρει; Ἐξέχασες τό πορτοφόλι ποῦ ἔκλεψες ἀπό τήν τσέπη ἐκείνου τοῦ στρατιώτου ποῦ ἀπέθανε στό νοσοκομεῖο ἀπό τέτανο; Ὅταν σοῦλεγα νά τό φυλάξῃς μέ προσοχή, καί ὅτι θάρχόταν ὥρα νά τό χρησιμοποιήσῃς! Νά ποῦ ἦρθε. Ἄλλως τε ὁ θεός σοῦ τό χρώσταγε αὐτό, γιατί ἀρκετά προσευχηθήκες ὅτ' τό προσκέφαλο τοῦ στρατιώτη. Ἐγελάσαμε μέ τήν καρδιά μας ὅταν μᾶς τάλεγες. Ἀλλά γιατί δέν φαίνεσαι εὐχαριστημένος; Μήπως θέλεις νά κάνῃς τή δουλειά μόνος σου;

Πράγματι, ἀπό τό βλέμμα του ὁ Σαλίγκαρος φαίνόταν νά εἶχε τέτοιες διαθέσεις. Ἐπειδή ὅμως ὁ ἄλλος τόν κατάλαθε, δέν θέλησε νά ἐπιμείνῃ περισσότερο.

—Ξέρεις πολύ καλά ὅτι δέν ἀφίνω ποτέ τούς φίλους. Τό κατάλαθα κι' ἐγώ ὅτι θᾶχαμε δουλειά ὅταν ἔμαθα ὅτι αὐτός ὁ κύριος ξαναγύρισε στή Γαλλία. Πρίν σοῦ μιλήσω ὅμως ἤθελα νά σκεφθῶ.

—Τί νά σκεφθῆς; Ἡ δουλειά εἶνε καθαρή σάν τόν ἥλιο. Θά τοῦ παίξῃς μουσική κι' αὐτός θά χορέυθη. Δέν σοῦ λέω, ὑπάρχει καί κάποιος κίνδυνος καί μπορεῖ νά πᾶμε φυλακή. Ἂν πετύχῃ ὅμως θᾶχουμε πολλά λεφτά!

—Βέβαια, ἀλλά...

—Τί ἀλλά; Τό πορτοφόλι ἔχει μέσα γράμματα μέ τήν ὑπογραφή μιᾶς γυναίκας ποῦ τήν λένε Κάρμεν. Ὅλο χρυσό μου καί καλέ μου γράφει. Καί μιλᾶνε γιά ἕνα παιδί τους.Τώρα ὁ ντ' Ἀλμποάζ εἶνε παντρεμένος. Θά τοῦ ποῦμε λοιπόν καθαρά ὅτι ἂν δέν κατέθῃ τά λεφτά θά στείλουμε τά γράμματα στή γυναίκα του γιά νά μάθῃ πώς ἔχει αὐτό τό διαβολόπαιδο μέ μιάν ἄλλη.

— Ἔχεις δίκηο...

"Οταν ἄκουσε τά ὀνόματα τοῦ Ρόβερτου Ντ' Ἀλμποάζ καί τῆς Κάρμεν, ὁ Φανφάν θυμήθηκε ἀμέσως ὅτι τά ἐγνώριζε τά ὀνόματα αὐτά. Κάπου τά εἶχε ἀκούσει: στό Μοασέλ, στό σπίτι τῆς καλῆς κυρίας...

Τά εἶχε ἀκούσει ὅταν συζητοῦσε μέ τόν Παῦλον Θερνέ. Δέν ἤξερε πῶς ἀκριβῶς τά ὀνόματα αὐτά ἦταν ἀνακατωμένα στή ζωή τῆς Ἑλένης.

Τώρα, γιατί αὐτοί οἱ κακοῦργοι ἀνέφεραν ἐκεῖνα τά ὀνόματα. Ἐτέντωσε τ' αὐτί του γιά ν' ἀκούσῃ καλύτερα. Δέν μποροῦσε ὅμως ν' ἀκούσῃ καλά τί ἔλεγαν. Καί εἶπε τοῦ Κλωντινέ νά κάνουν πῶς κοιμοῦνται.

— Τριάντα χιλιάδες φράγκα; ἐφώναζεν ἡ Ζεφυίνα. Πρέπει νά γλεντήσουμε. Πᾶμε στήν ταθέρνα νά πιοῦμε ἀψέντι!

— Ναί, ἀλλά τά παιδιά; ἔκανε ὁ Σαλίγκαρος.

— Αὐτά κοιμοῦνται σάν ἀγγελούδια.

— Ἄλλως τε ἀπό τήν ταθέρνα φαίνεται τό ἀμάξι, ἐπρόσθεσε ὁ Προδιᾶς.

Μόλις οἱ τρεῖς ἀπουσακρύνθηκαν ὁ Φανφάν καί ὁ Κλωντινέ ἄνοιξαν τά μάτια.

—Γιατί μοῦπες νά κάνουμε τόν κοιμισμένον; ἐρώτησεν ὁ Κλωντινέ. Μήπως γιά νά φύγουμε;

Ὁ Φανφάν, καθώς ἦταν σκεφτικός, δέν ἀπάντησε ἀμέσως. Μετά ἐψιθύρισε:

— "Οχι, δέν θά φύγουμε σήμερα, γιατί δέν μποροῦμε. Ἔπειτα πρέπει νά μάθουμε τί ἔλεγε προηγουμένως ὁ Προδιᾶς. Ἀσφαλῶς, αὐτός ὁ ἀξιωματικός καί ἡ κυρία Κάρμεν εἶνε γνωστοί τῆς καλῆς κυρίας. Ὁ πατέρας ἔλεγε ὅτι θά πάρῃ τρίάντα χιλιάδες φράγκα γιά νά τοὺς δώσῃ κάτι γράμματα. Καί θά μποροῦσαν νά τοὺς κάνουν κακό ἂν δέν πάρουν αὐτά τά λεφτά. Ἀλλά ἡ κυρία Ἑλένη...

Ὁ Κλωντινέ εἶχε σταθῆ ἀμίλητος καί παρατηροῦσε μέ προσοχή τόν φίλο του, στό πρόσωπο τοῦ ὁποίου εἶχε ζωγραφισθῆ ἡ ἀγωνία.

—Ἡ κυρία Ἑλένη, ἐξακολούθησε, νομίζω πώς μιλοῦσε γιά κάτι γράμματα ποῦ χαθήκανε... "Ηταν πολύτιμα αὐτά τά γράμματα. Τό ἄκουσο μιά μέρα... Ἀλλά πῶς βρέθηκαν στά χέρια τους;

Ἀ μικρος ἐπλησιασε τή μητερα του, γιά νά τῆς κλέψῃ τό πορτοφόλι...

— Ἄ, θᾶναι αὐτά ποῦ βρίσκονται μέσα σ' ἕνα κόκκινο πορτοφόλι! ἔκανε ὁ Κλωντινέ. Τά ξέρω, τά εἶδα μιά μέρα, προτοῦ ἔρθῃς. Ὁ θεῖος Σαλίγκαρος τά ἔδειχνε τῆς θείας... Δέν ξέρω ὅμως ποῦ τάχουν κρυμμένα.

Σηκώθηκαν καί ἄρχισαν νά ψάχνουν γιά νά βροῦν τό πορτοφόλι. Κάτω ἀπ' τό κρεββάτι ὑπῆρχε ἕνα μικρό μπαοῦλο. Δέν ἦταν καθόλου βαρύ. "Εκαναν νά τ' ἀνοίξουν, ἀλλά ἦταν κλειδωμένο.

—Κλωντινέ, εἶπε ὁ Φανφάν, αὐτό ποῦ θέλουμε νά κάνουμε εἶνε κακό.

—Τί εἶνε κακό;

—Νά ψάχνουμε παντοῦ γιά νά πάρουμε αὐτό τό πορτοφόλι.

—Ἀφοῦ λές ὅτι εἶνε ἀνάγκη!

—Νά πάρουμε ὅμως κάτι ποῦ δέν εἶνε δικό μας, αὐτό εἶνε κλεψιά.

Τά δύο παιδιά κυττάχτηκαν ἀμίλητα. "Επειτα ὁ Κλωντινέ πῆρε ξαφνικά μιαν ἀπόφασι καί εἶπε:

—Θά τά πάρω ἐγώ. Ἂς ἔχω ἐγώ τήν ἁμαρτία. Ἄλλως τε δέν εἶνε δικά τους. Κι' αὐτοί τάχουν κλεμένα. Θέλουν νά κάνουνε κακό, ἐνῶ ἐμεῖς θά φροντίσουμε νά τά δώσουμε σ' αὐτοῦς ποῦ ἀνήκουν.

Μέ μιά μικρή προσπάθεια κατώρθωσαν ν' ἀνοίξουν τό μπαοῦλο ἀπό τό πίσω μέρος. Ὁ Φανφάν ἔβαλε τό χέρι του, βρῆκε τό πορτοφόλι, τό ἔουρεν ἔξω καί ἔθγαλε ἀπό μέσα περί τά εἰκοσι γράμματα. Τόλα εἶχαν γιά ὑπογραφή τό ὄνομα τῆς Κάρμεν.

Οἱ φάκελλοι εἶχαν τήν ἐπιγραφήν: «Κύριον Ντ' Ἀλμποάζ, λοχαγόν». "Εξαφνα, ἐξετάζοντας ἕνα γράμμα ὁ Φανφάν ἐξεφυγαν ἀπελπισμένοι, μέ τήν καρδιά γεμάτη τύψι καί ντροπή.

Ἀποφάσισαν νά πάνε πάλι στό Παρίσι. Ἀλλά μιά μέρα προτοῦ φύγουν ἔλαθαν ἕνα γράμμα μέ τήν διεύθυνσιν τῆς παλαιᾶς των κατοικίας, ποῦ τόχε στείλει ὁ θυρωρός εἰς τό Πανχώτ.

Αὐτό τό γράμμα, κλεισμένο ἐς ἕνα βρωμερόν φάκελλο καί γεμᾶτο ἀνορθογραφίες, ἔλεγε τά ἑξῆς:

«Κύριε συνταγματάρχα,

»"Εχω στά χέρια μου ἕνα πορτοφόλι μέ ἐρωτικά γράμματα ποῦ ἔχουν τήν ὑπογραφήν «Κάρμεν». Ὑποθέτω ὅτι θά προτιμᾶτε νά τάχετε στά χέρια σας παρά νά βρεθοῦν στά χέρια τῆς συζύγου σας, ἀφοῦ μάλιστα κάθε τόσο μιλᾶνε γιά ἕνα παιδί, Μάρκελλον.

»Εἶμαι βέβαιος ὅτι θά κάνετε μιά μικρή θυσία γιά νά τά ξαναπάρετε αὐτά τά γράμματα. Ἂν συμφωνήσουμε στό ποσόν εἶμαι πρόθυμος νά σᾶς τά δώσω. Ἂν θέλετε λοιπόν νά εἴσαστε τό Σάθθατο στή γέφυρα τοῦ Ὀτέϊγ, στίς δύο μετά τό μεσημέρι. Ἐκεῖ θά τά ποῦμε. Εἶμαι βέβαιος ὅτι δέν θά θελήσετε νά ἀνακατέψετε τήν ἀστυνομία, ἡ ὁποία ἄλλως τε εἶνε ἀπποχολημένη μέ τόσα ἄλλα πράγματα

Διατελῶ μεθ' ὑπολήψεως
"Ενας παλαιός γνώριμος».

—"Ο Θεός μᾶς λυπήθηκε! ἐφώναζε ἡ Κάρμεν. Ὁ Ραμόν θά πεισθῆ. Νά πᾶμε ἀμέσως νά πάρουμε τά γράμματα!

ΑΤΥΧΙΑ

Ἐνῶ ἡ ἐλπίδα ἔμπαινε στό σπίτι τοῦ Σαλίγκαρου, τῆς Ζεφυρίνας καί τοῦ Προδιᾶ, μία νέα δυστυχία τούς ἀπειλοῦσε. Μιά μέρα βρῆκαν ψῶφιο τό γέρικο ἄλογό τους, τόν παλαιόν τους σύντροφο κατά τίς ἀτελεῖωτες περιοδεῖες σέ ὅλες τίς ἐπαρχίες.

Συγκεντρωμένοι γύρω του, τόν παρατηροῦσαν κ' ἔκλαιγαν τή δυστυχία τους.

—"Οσο καί ἂν τό κυττᾶμε, εἶπεν ὁ Προδιᾶς, δέν θά ξαναστκωθῆ.

—' Ἀκουσε, Σαλίγκαρε, εἶπεν ἡ Ζεφυρίνα, σοῦ τόλεγα καί χθές. Ἐφθάσαμε πιά σέ μιάν ἡλικία ποῦ τά ταξεῖδια δέν εἶνε εὐχάριστα. Θά μπορούσαμε νά καθήσουμε στό Παρίσι καί νά κάνουμε ἕνα μικρό ἐμπόριο στό σπίτι. Θᾶταν καλύτερα.

—Καλή ἰδέα! ὑποστήριζε καί ὁ Προδιᾶς. Μποροῦμε νά περιμένουμε μέ ἡσυχία τά ἀποτελέσματα τῆς δουλειᾶς Ντ' Ἀλμποάζ. Ἀλλά τό ἀμάξι;

—Τό ζήτησε μιά κοπέλλα, κάποια ποῦ ρίχνει τά χαρτιά.

Ὁ Προδιᾶς ἀνέλαβε νά βρῇ τό σπιτι. Ἐπί τέλους, βρῆκε ἕνα καταλλήλο, στήν πιό ἔρημη γωνία τῆς πλέον ἐρημικῆς συνοικίας. "Ηταν ἕνα ἰσόγειο μέ μιά χαλασμένη σοφίτα: δύο δωμάτια, ἕνα μεγάλο γιά τό ζεῦγος Σαλίγκαρου καί ἕνα μικρότερο γιά τόν Προδιᾶ. Τέλος ὑπῆρχε καί τρίτο δωμάτιο, γιά τά παιδιά, εἰς τό ὁποῖον ἀνεβαίναν μέ ἑφτά σκαλοπάτια.

Ὁ Προδιᾶς ἔφερε ἕνα κειραμάζι καί ἡ Ζεφυρίνα ἐφόρτωσε τά πράγματα.

"Ηρθε ἡ ὥρα τῆς συναντήσεως μέ τόν κ. Ντ' Ἀλμποάζ.

—Δεν παίρνεις καί τά γράμματα μαζί σου; εἶπε ὁ Προδιᾶς.

—Δέν εἶμαι τόσον ζῶον! Καλά βρίσκονται στό μπαοῦλο μου. Ποιός μᾶς βεβαιώνει ὅτι ὁ ντ' Ἀλμποάζ εἶνε εἰλικρινής καί δέν θά κουβαλήσῃ τήν ἀστυνομία; Θά μέ πιάσουν, θά μέ ψάξουν καί θά μοῦ πάρουν τά γράμματα. Τίποτα λοιπόν! Ἀφοῦ συμφωνήσουμε στήν τιμή κάνα ὅτι τοῦ δίνω τά γράμματα καί ἄμα πεισθῆ ὅτι δέν μοῦστησε καμμία παγίδα, τόν φέρνω στό σπίτι καί τοῦ τά δίνω.

Τήν ὥρα ποῦ εἶχαν ὁρίσει στό γράμμα, οἱ δύο κακοῦργοι εὑρίσκοντο στή γέφυρα τοῦ Ὀτέϊγ. "Ενας ἄνθρωπος τούς ἐπερίμενε.

—Εἶνε τ' ἀφεντικό μας, εἶπε ὁ Προδιᾶς. Ἤρθε στήν ὥρα!

—Ὁ Σαλίγκαρος τόν ἐπλησίασε, κυττᾶντας δεξιά καί ἀριστερά γιά νά βεβαιωθῇ ὅτι εἶνε μόνος. Ὁ Προδιᾶς ἐστάθηκε παράμερα. Τό μέρος δέν ἦταν καί ἀπολύτως ἔρημο.

—Συγγνώμην, κύριε! εἶπεν ὁ Σαλίγκαρος βγάζοντας τό κασέλλα του. Μήπως περιμένετε κανέναν;

—Ναί, ἀπάντησε ὁ Ρόβερτος. Σεῖς μοῦ ἔγράψατε;

Ἀφοῦ ἔρριξε ἄλλη μιά ματιά γύρω του, μένοντας σέ κάποιαν ἀπόσταση ἀπό τόν ἀξιωματικόν ἀπό τόν φόβον μήπως τοῦ ἐπιτεθῆ, ὁ Σαλίγκαρος ἀπάντησε μ' ἕνα χαμόγελο:

—Εἶχα αὐτήν τήν τιμήν, κύριε συνταγματάρχα...

—Ἔχεις μαζί σου αὐτά τά γράμματα; θέλεις νά μοῦ τά δώσῃς;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΜΑΓΚΕΣ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΝΤΕΚΟΥΡΣΕΛ

Ἐντὸς ὀλίγου εἰς τὸ «Ἔργον»

ΠΟΡΤ-ΑΡΘΟΥΡ

Τὸ δραματικώτερον ἐπεισόδιον τοῦ Ρωσοϊαπωνικοῦ πολέμου.

ματικός ποῦ βγῆκε ἀπό τό ὑπουργεῖο κ' ἐκάθησε δίπλα στήν κυρία.

Τό ἀμάξι ἔκανε μιά στροφή, ἐγύρισε πρός τό μέρος τῆς Ἑλένης. Τότε αὐτή ἄρπσε μιά διαπεραστική κραυγή:

— Κάρμεν!...

Ἀλλά ἡ φωνή της πνίγηκε στόν θόρυβο τοῦ πλήθους. "Εμεινε ἀκίνητη, μέ τά μάτια ἀπλανῆ, ἕτοιμη νά λιποθυμήσῃ. Ἀναγνώρισε τόν Ροβέρτον Ντ' Ἀλμποάζ καί τήν Κάρμεν!

"Ετρεξε στό ὑπουργεῖο γιά νά ζητήσῃ πληροφορίες, νά μάθῃ τήν διεύθυνσί τους, ἀλλά μόλις εἶχε κλείσει

Ἐπέστρεψε στό Μοασέλ, μέ τά μάτιά ποῦ ἔλαμπαν ἀπό εὐτυχία, τήν καρδιά ποῦ χτυποῦσε ἀπό τρελλή χαρά. Τήν ἄλλη μέρα βρῆκε στόν περίπατο τόν Βερνιέ καί τοῦ τά εἶπεν ὅλα.

—Ἀβρίο τό πρωί θά πάω στό Παρίσι καί θά σᾶς φέρω τήν διεύθυνσιν τοῦ Ροβέρτου Ντ' Ἀλμποάζ.

Καί φαινόνταν καί οἱ δύο γεμᾶτοι χαρά κι' εὐτυχία, ὅταν τούς συνάντησε ἡ κυρία τοῦ συμβολαιογράφου, ποῦ δέν τούς ἐκαιρέτησε. Τούς ἔρριξε μιά περιφρονητική ματιά καί τήν ἑπομένην ἔλεγε στούς γνωστούς της:

—Ξέρετε, χθές τό βράδυ βρῆκα δύο ἐρωτευμένους κάτω ἀπ' τό φεγγάρι... Καί ομένν» ἔμαθε τόν θάνατο τοῦ ἀνδρός εἶχαν μιά στάσι... Φαίνεται πῶς ἡ ἀχαριτης... Καί ἔπρεπε νά μιλήσουν γιά τό γάμο τους.

XXX

"Οπως εἶχαν ἀναγγείλει, ὁ Ροβέρτος καί ἡ Κάρμεν βρισκόταν ἀπό ἕνα μῆνα στό Παρίσι, κ' ἔμεναν σ' ἕνα ξενοδοχεῖο μαζί μέ τόν Ραμόν.

"Εκανε ἀπεγνωσμένες προσπάθειες νά ξεκάσῃ ὁ Ραμόν, ἀλλά δέν τό κατώρθωνε. "Εγινε χαρτοπαίκτης, ἔκασε τεράστια ποσά στό παιχνίδι, ἀλλά κάμμιά συγκίνησις δέν ἦταν τόσο δυνατή ὥστε νά τοῦ διαλύσῃ τίς σκοτεινές του σκέψεις.

"Επειτα ἐπροσπάθησε ν' ἀγαπήσῃ καμμιάν ἄλλην. Ἀκολούθησε τήν Κάρμεν στόν κόσμο, στά σαλόνια, ὅπου ἐκείνη ἔλαμπε σάν ἥλιος. Πολλές γυναῖκες γνωρίστηκαν μαζί του, ἴσως τόν ἐρωτεύτηκαν, προσπάθησαν νά συνδεθοῦν μαζί του πιό στενά, ἀλλά ὁ νοῦς του ἔτρεχε πρός τήν Ἑλένη, τήν μόνη γυναῖκα ποῦ ἀγαποῦσε ἀκόμη.

Μετά ξεκάστηκε στά ὄργια, στά φιλιά, στή μέθη, στίς ἀριστοκρατικές συγκεντρώσεις. Στό τέλος ὅμως ἐπέστρεφε πάντα στό μονακχό του δωμάτιο συντετριμμένος. Καί ὁ ἥλιος, τό πρωί, τόν εὕρισκε ποῦ ἀγρυπνοῦσε ἀκόμα.

Τήν ὥρα τοῦ φαγητοῦ παρουσιαζόταν χλωμός, ἀφηρημένος. Κάποτε χαμογελοῦσε, ἀλλά τό χαμόγελό του ἦταν φοβερό. Ἡ Κάρμεν ἄρχισε ν' ἀνησυχῇ γιά τόν ἀδελφό της. Τοῦ ἐπρότεινε νά πάνε στό Πανχώτ. Αὐτός ἐδέχτηκε εὐχαρίστως μέ τήν ἐλπίδα ὅτι ἡ μετακίνησις αὐτή θά τοῦ ἔκανε καλό.

"Ενα πρωί, ἐνῶ ὅλοι ἦταν ἀκόμη κοιμισμένοι στόν πύργον, ὁ Ραμόν βρισκόταν γονατιστός μπροστά στό τάφο τῆς μητέρας του, εἰς τόν περίβολον ἑνός μικροῦ κοιμητηρίου.

"Ηταν γονατιστός καί προσευχόταν. Τά λόγια ἔθγαιναν ἀπό τό στόμα του βιαστικά καί συγκεχυμένα. Ἡ προσευχή του δέν ἦταν παρά ἕνας ἀτέλειωτος λυγμός.

Σέ μιά στιγμή ἐφαντάσθηκε ὅτι τό μνῆμα ἐκάθηκε καί ὅτι αὐτός βρισκόταν μαζί μέ τήν μητέρα του. Τήν ἔθλεπε νά χαμογελᾶ στό μικρό ἐγγονάκι της, τόν φανφάν, ὅτι τόν γέμιζε φιλιά καί ὅτι αὐτός τήν ἀποκαλοῦσε «καλή γιαγιά». Καί γελοῦσε τῆς Ἑλένης μέ τρυφερότητα, ἡ γρηά...

—Μητέρα μου! ἐψιθύρισε. Μητέρα μου, συγχώρεσέ με ποῦ δέν μπορῶ νά διώξω ἀπό τήν καρδιά μου αὐτήν τήν γυναῖκα... Τήν ἀγαπῶ ἀκόμη!

"Εξαφνα, ἐπέρασε ἀπό τό νοῦ του ἡ φοβερή ἐκείνη σκηνή, κατά τήν ὁποίαν ἡ κόμησσα εἶχε δικάσει τήν Ἑνοχον!...

—Δῶσε μου τή δύναμι, μητέρα νά πνίξω τό ἀτιμωτικό αὐτό πάθος! Βοήθησέ με νά μήν ἔχω πιά οὔτε οἴκτον οὔτε ἀγάπη. Λέγε μου ὅτι ἔκανα καλά ποῦ ἔδωσα τό παιδί στούς κακοποιούς καί ὅτι ἔδιωξα αὐτήν τήν ἀθλίαν, ποῦ θά μέ κοροϊδεύῃ ἴσως τώρα μέ τόν ἐρασταί της!...

Μιά κραυγή τοῦ ἀποκρίθηκε. Ἐστοάφηκε καί εἶδε μπροστά του τήν Κάρμεν, κατάκλωμην σάν πεθαμένην, ἐτοιμην νά σωριαστῇ λιπόθυμη. Τά κεῖλη της ἔτρεμαν καθώς ἔκανε νά μιλήσῃ, ἀλλά δέν μπόρεσε νά προφέρῃ λέξι. Κυττοῦσε τόν ἀδελφόν της ταραγμένη, σάν ἀποσβολωμένη.

Ὁ Ραμόν δέν ἐκατάλαβε ἀμέσως τήν τρομερή συγκίνησι ποῦ τήν ἔπνιγε. Στήν παραφορά τοῦ πόνου του ἔπεσε στήν ἀγκαλιά τῆς ἀδελφῆς του, ψιθυρίζοντας:

—Κάρμεν, πόσο εἶμαι δυστυχισμένος!

Καί ἐνῶ ἐκείνη ἔθγαζε ἄναρθρες κραυγές κι' ἔκανε ἀπελπιστικές χειρονομίες, μή προσέχοντας σ' αὐτά, ὁ Ραμόν, σάν νά βρισκόταν μπροστά στήν πεθαμένη του μητέρα, ἄρχισε νά ἐξιστορῇ μέ λίγα λόγια τό ἐγκλημα του καί τήν ἐκδίκησι. Μιλοῦσε γιά τό παιδί, ποῦ τό παρέδωσε στούς κακοποιούς, γιά τήν γυναικα του, ποῦ τήν ἐγκατέλειψε γιά πάντα....

—Τόκανες αὐτό;... "Εκανες ἕνα τέτοιο ἔγκλημα; ἐφώναζε ἡ Κάρμεν τρομαγμένη.

—Ναί, ἀποκρίθηκε αὐτός. Ἐδίκασα, κατεδίκασα καί ἐτιμώρησα!...

Καί εἶπε γιά τίς τύψεις ποῦ ἐδοκίμαζε, γιά τό πάθος ποῦ τόν κατέτρωγε καί τόν ἐσπρωχνε στήν ἀναζήτησι τῆς ἑνόχου καί στήν ἀνεξήγητη φροντίδα νά βρῇ τό καταραμένο παιδί.

Ἡ Κάρμεν τά ἄκουε σάν τρελλή, ζαλισμένη, κατάκλωμη. "Επειτα ἀρκισε νά μελανιάζῃ. Κρύος ἱδρώς περιέλουσε τό μέτωπό της.

—Δυστυχισμένε! Σῶπα! Σῶπα!... Μέ σκοτώνεις! ἐφώναζε.

Καί τήν ἔπιασε μιά φοβερή νευρική κρίσις.

Ὁ Ραμόν ἔτρεξε σιμά της γιά νά τήν συγκρατήσῃ. Δέν ἐπρόφθασεν ὅμως καί αὐτή καθώς ἔπεσε, ἐκτύπησε σέ μιά γωνιά τοῦ μαρμάρινου μνημείου καί ἐμείνε ἀναίσθητη.

Τό αἷμα ἄρχισε νά ρέῃ ἀπό τό προσωπό της. Ὁ Ραμόν ἔτρεξε νά φέρῃ νερό. Ὕστερα ἀπό λίγες στιγμές τήν εἶχαν μεταφέρει εἰς τόν πύργον Ὁ γιατρός τούς καθησύχαζε. Δέν ἦταν τίποτε τό σοβαρό, ἀλλά ἤθελε ἡσυχία καί ἀνάπαυσι. Ἡ Κάρμεν ἐζήτησε νά μείνῃ μόνη της μέ τόν Ροβέρτον.

Ὁ Ραμόν ἐπῆγε στό δωμάτιό του, ὅπου ἔμεινε ἀρκετήν ὥρα σκέπτικος. Δέν μποροῦσε νά ἐξηγήσῃ τήν παράξενη στάσι τῆς ἀδελφῆς του.

Ὕστερα ἀπό κάμποσην ὥρα ἐκτύπησαν στήν πόρτα του. "Ηταν ὁ Ροβέρτος καί ἡ Κάρμεν, ὠχροί καί οἱ δύο. Ἡ φυσιογνωμία τους ὅμως ἐφανέρωνε τήν σταθερή θέλησι νά ἐκπληρώσουν ἕνα ἐπιπκτικόν καθήκον. Ἡ Κάρμεν ἔτρεμε. Τά χαμηλωμένα μάτια καί ἡ ὅλη στάσις της ἐφανέρωνε τόν βαθύν πόνον τῆς ψυχῆς της.

"Στάσου ὁ Ροβέρτος Ντ' Ἀλμποάζ εἶχε μεγάλη κ' εὐγενικιά καρδιά. Δέν ἐδίστασε οὔτε μιά στιγμή καί ὡμολόγησε τά πάντα, ἀφηγήθηκε ὅλο τό παρελθόν.

Τότε ἡ Κάρμεν ἔσκυψε τό κεφάλι, περιμένοντας τό ξεσπασμό τοῦ θυμοῦ τοῦ ἀδελφοῦ της, ποῦ ἐμέλλαιανε τώρα τό ὀφάλμα της ποῦ ἐσκίζαζε τήν τιμή του.

—"Ηρθε ἡ Ἑλένη στό Τοῦρ, ἔλεγε ὁ Ροβέρτος, καί μέ τά γλυκά της λόγια μ' ἔκανε νά λησμονήσω τήν μανία καί τήν ἀπελπισία μου. Μοῦ ἔδωσε ὅλα τά γράμματα ποῦ εἶχα στείλει τῆς Κάρμεν. Αὐτό τό ταξεῖδι ἦταν ἡ μικρή καί μοιραία ἀπουσία τῆς Ἑλένης... τήν ὁποίαν ἐγώ καί ἡ Κάρμεν θεωροῦμε πεθαμένην, καθώς μᾶς ἐβεβαίωσες. Εἶνε λοιπόν ζωντανή ἀκόμη ἡ καλή ἐκείνη μάρτυς;

Ὁ Ραμόν ἄκουε τόν γαμβρόν του χωρίς νά τόν διακόψῃ καθόλου. Τοῦ κάκου ἡ Κάρμεν καί ὁ Ροβέρτος προσπαθοῦσαν νά μαντέψουν τίς σκέψεις του ἀπό τά χαρακτηριστικά τοῦ προσώπου του.

Ἐμεσολάθησε μια στιγμή ἀπολύτου ἡσυχίας. "Επειτα ἡ Κάρμεν ἔπεσε γονατιστή στά γόνατα τοῦ ἀδελφοῦ της, ψιθυρίζοντας:

—Οἴκτον! Λυπήσου με!...

—Οἴκτον; Γιά ποιόν; Ἀγαπημένη μου ἀδελφή, ἀπαντοῦσε αὐτός καθώς τήν σήκωνε καί τήν ἔσφιγγε στήν ἀγκαλιά του. Ναί, οἴκτον, συγγνώμην, ἀλλά γιά τήν ἑνοχον καί τόν δυστυχισμένον μικρόν ποῦ ἠθέλατε νά σώσετε μέ

Ὁ Μετανάστης

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ κ. ΖΑΧ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

Ὁ Γιάννης ἦταν τριῶν χρονῶν ἀπ' τὴ Μάνη. Ὁ Ἡρακλῆς δὲν εἶχε φτάσει ἀκόμη στὴν ἡλικία του, ὅταν ἔπνιξε τὰ φίδια. Μὰ κι' ὁ Γιάννης στὰ τρία του χρόνια ἔκαμεν ὅ,τι μποροῦσε.

Ἕνα βράδυ ἡ γιαγιά του ἔβαλε τὶς φωνὲς στὸν κῆπο τοῦ Κλαυθμῶνος. «Οἰ Μασσῶνοι! Τὸ Γιαννάκι! Τὸν ἤπραν οἱ Μασσῶνοι! Γιάννη! Γιαννάκη!»...

Ἦταν μαυροντυμένη, κόρακας: Εἶχε κλάψει πολλοὺς δικούς της καὶ μ' αὐτοὺς τὸν πατέρα καὶ τὴ μητέρα τοῦ Γιαννάκη. Ὁ Γιαννάκης τώρα, καταμόναχος, δὲν εἶχε παρὰ τὴν κυροῦλα του νὰ τὸν χαϊδέψῃ ἢ νὰ τὸν δείρῃ.

—"Αν κάτσης φρόνιμα, τοῦ εἶπε μιὰ μέρα, θὰ σὲ πάω σ' ἕνα μεγάλο κῆπο, ποὺ θὰ ἰδῆς τὰ κίλια καὶ τὰ μύρια πουλιὰ καὶ δέντρα.

Τὸν ἔφερε στὸν κῆπο τοῦ Κλαυθμῶνος. Καθὼς ἦταν καθισμένη στὸν πάγκο τοῦ κήπου, μπάλωνε τὴ φτέρνα μιᾶς κάλτσας. Κι' ἐνῷ συλλογιζόταν τοὺς πεθαμένους της καὶ τὸ πράσινο κοιμητῆρι τοῦ χωριοῦ, ποὺ τὸ ἤξερε δεντράκι γιὰ δεντράκι καὶ πέτρα γιὰ πέτρα, ἀὰ νὰ ἦταν τώρα δὰ ἐκεῖ καὶ νὰ περπατοῦσε μέσα, γυρίζει... καὶ δὲ βλέπει κανένα

■

Ὁ Γιαννάκης εἶχε χαθῆ. Χριστὸς καὶ Παναγία! Γιαννάκη! Γιάννη...

Τὸ βράδυ πλησίαζε, ὁ τροῦλος τῶν 'Αγίων Θεοδώρων μαύριζε μέσα στὸν κόκκινο οὐρανὸ—ἡ χάρη τους. Γιάννη!

"Εχωσε μὲ ὁρμὴ τὴν κάλτσα μὲ τὴν κουβαρίστρα στὴν τσέπη της κι' ἔτρεξε κουνιῶντας τὰ χέρια ἀπὸ διαδάτη σὲ διαδάτη. Γιάννη! "Ενας στρατιώτης, ποὺ εἶχε προχωρήσει κι' ἔψαχνε, εἶδε κάποιο μωρὸ νὰ τρέχῃ μὲ τὰ τέσσερα πρὸς τὴν ὁδὸ Σταδίου. "Ηταν αὐτός. Πιάστε τον!

Τοῦ φώναξε νὰ σταθῆ. Ὁ Γιάννης ἔτρεχε. Τὸν κυνήγησε. "Ετρεχεν ὁ Γιάννης. Τὸν ἔπιασε ἀπ' τὸ ροῦχο. Τοῦ γλύστρησεν ὁ Γιάννης. Τοῦ φώναζεν ἡ γρηὰ κλαίγοντας: «Στάσου! Στάσου!». Στρατιῶτες καὶ πολῖτες τὸν κυνηγοῦσαν. Ἐπὶ τέλους τὸν ἔπισσαν καὶ τὸν ἔφεραν πίσω. Εἶχε τὸ δάχτυλο στὸ στόμα.

■

—Κακοῦργε! τοῦ φώναζεν ἡ γρηὰ καὶ τὸν τράθηξε μὲ ὁρμὴ ἀπάνω της, καθὼς κάθησε πάλι στὸ πάγκο. "Επειτα τὸν γύρισεν ἀνάποδα, τοῦ σήκωσε τὸ ροῦχο καὶ φανερώνοντας τὴν περιοχὴ ἐκείνη τῶν παιδιῶν, ποὺ δὲν ξέρει ἀριθμητική, ἐπειδὴ ποτὲ, καθὼς λένε, δὲν θυμᾶται πόσες ζυλιὲς ἐμάζεψε, τοὐδωσεν ἐκεῖ ἀπάνω τέσσαρες κοπανιστές, ποὺ τὶς μετροῦσε μεγαλόφωνα καὶ τὶς τέσσαρες καθὼς ὁ λαδᾶς τὶς τενεκεδιὲς τοῦ λαδιοῦ :

—Νά!
—Νά!
—Νά!
—Νά!

Ὁ Γιάννης ἔφαγε καὶ τὶς τέσσαρες μὲ μεγαλοπρέπεια, χωρὶς νὰ πῇ λέξι μπροστὰ στοὺς ἀνθρώπους.

—Ποῦ πήγαινες, κακοῦργε;

Οἱ μεγάλες πράξεις δὲν ἔχουν ἀπολογία. Πήγαινε στὸ νέον κόσμο! Ἡ γιαγιὰ του τὸν εἶχε φέρει σ'ἕναν κῆπο κι' ὁ Γιάννης χωρὶς νὰ ξέρῃ τὴν πολιτικὴ του ἱστορία, τὸν βρῆκε κῆπο θλιβερὸ καὶ κουτό. Παιδιὰ δὲν ἦταν ἐκεῖ γιὰ νὰ παίξῃ. Οὔτε πουλιά. Εἶδε μόνο μερικοὺς ξεσκισμένους καὶ κουτσοὺς νὰ ζύνωνται καθισμένοι στοὺς πάγκους ὥρα πολλὴ. Κοντὰ ἡ κυρουλα, μαύρη καθὼς ἡ νύχτα, καθὼς τὰ πηγάδια, καθὼς τὰ κοράκια, μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο στὴ μαντήλα της, συλλογιόταν τοὺς πεθαμένους της, ποὺ κοιμοῦνται στὴ Νάξο, ἐνῷ μπάλωνε τὴν κάλτσα καὶ κάπου-κάπου φώναζε: «Ἐδῶ, Γιάννη! Μὴ φεύγεις ἀπ' τὴν κυροῦλα, Γιάννη!». Καὶ ξανασώπαινε ἡ γιαγιά, κι' ἄκουγεν ὁ Γιάννης τὴ σιωπή της...

Μόλις ὅμως πλησίασε τὸ βράδυ ἑνοιωσε κάπου ἐκεῖ κοντὰ χαρωπὸ βοΰτσμα ἀπὸ τροχοὺς ἁμαξιῶν, πέταλα περήφανων ἀλόγων, πατήματα ἀνθρώπων... "Ηταν πίσω ἀπ' τὸ μεγάλο σπίτι ποὺ λέγεται ὑπουργεῖο... "Ηταν λέει ἕνας μεγάλος δρόμος, ποὺ λέγεται ὁδὸς Σταδίου... Τόσοι ἄνθρωποι δὲν πέρασαν ποτὲ ἀπ' τὴ Μάνη. Οὔτε στὰ παραμύθια τῆς κυρούλας δὲν ἤσαν τόσοι ἄνθρωποι.

■

Μὰ τί γίνεται ἐκεῖ πισω ἀπ' τὸ μεγάλο ὑπουργεῖο... Αὐτὸς ὁ δρόμος θάνει βέβαια γεμᾶτος παιγνίδια καὶ γλυκά. Θ' ἀπλώνῃς καὶ θὰ παίρνῃς ἕνα κόκκινο φασουλλῆ, ποὺ θὰ τὸν τρῶς ὕστερα, γιατὶ θάχῃ ροσόλι μέσα, ἕνα κίτρινο πουλί, μιὰ μεγάλη δεκάρα. Ὅμως ἡ κυροῦλα φωνάζει: «Ἐδῶ Γιάννη... Μὴν παίζεις μακρυά, Γιάννη!».

Ὁ Γιάννης ἔστησε τὸ αὐτί του ἄλλη μιὰ φορὰ καὶ κύτταξε πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Φῶτα εἶν' ἀναμμένα. Θὰ περνᾷ ὁ Βασιλιᾶς; Οἱ στρατηγοί; Ποιὸς ξέρει. Ἡ κυροῦλα εἶνε σκυμμένη πάντα στὸ μπάλωμα. Ἡ μαύρη της μαντήλα τὴν ἐμποδίζει νὰ βλέπῃ ἄλλο ἀπὸ τὴν κάλτσα ποὺ μπαλώνει.

Τώρα ἄρχισε καὶ τὸ μοιρολόγι καὶ κινεῖ καὶ τὸ κεφάλι σινοκλαίγοντας.

Αὐτὲς τὶς στιγμὲς οἱ ἀποφασισμένοι ἄνθρωποι φεύγουν!

Ὁ Γιάννης προχώρησε σιγά, βγῆκε ἀπ' τὸν κῆπο κι' ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα ἔκαμε φτερά. Πάει στὸ μεγάλο κόσμο.

"Μὰ μόλις ἔφτασε στὴν ὁδὸ Σταδίου κι' εἶδε πολλοὺς ἀνθρώπους νὰ περνοῦν κοντά του, νά! σὰν ἐδῶ ἴσα μὲ κεῖ, μόλις πρόφτασε νὰ ἰδῇ πὼς ἔχουν χρυσὲς καδένες κι' ἀσημένια μπαστούνια, πρὶν ἀκόμα καλοκυττάξῃ πόσο γρήγορα οἱ ρόδες κυλοῦσαν καὶ πῶς τὰ τζάμια εἶχαν ἕνα σωρὸ κουτιὰ μὲ ζωγραφιές, ἡ κυροῦλα ἔτυχε νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι ἀπ' τὴν κάλτσα της κι' ἔθγαλε μιὰ τέτοια φωνή, ποὺ πιάστηκεν ὁ Γιάννης ὁ Μετανάστης!

■

Δὲν εἶνε οἱ τέσσαρες ξυλιὲς ποῦφαγε. Τόσο σφιχτὰ τοῦ κρατεῖ τὸ χέρι ἡ γιαγιὰ καθὼς τὸν πηγαίνει ἀπόψε σπίτι, ποὺ ὁ Γιάννης φοβᾶται μήπως δὲν μποροῦσε νὰ κάμῃ ἄλλη μιὰ φορὰ τὸ ἴδιο. Τάχα θὰ ξαναφτάσῃ ἐκεῖ; Θὰ μπορέσῃ νὰ τὸ σκάσῃ δεύτερη φορά; Θὰ ξαναγγίξῃ τὸ μεγάλο κόσμο; Μὰ ἡ γρηὰ τὸν κρατεῖ ἀπόψε γιὰ χρόνια. Ποιὸς ξέρει ποῦ θὰ τὸν κλείσῃ γιὰ ν' ἀκοῦσ τὰ μοιρολόγια της καὶ νὰ θλέπῃ τὰ μπαλώματά της; «Ἐδῶ, Γιάννη! Μὴν παίζεις μακρυά, Γιάννη!». Ἡ γρηὰ θὰ τὸν κρατᾷ δικό της, ὥσπου νὰ μεγαλώῃ. Μπορεῖ νὰ τὸν ξαναπᾷ καὶ στὸ χωριό. Δὲν θὰ τὸν ἀφήσῃ ἀπὸ δῶ καὶ πέρα νὰ βγαίνῃ ἀπ' τὴν αὐλή. Ὁ Γιάννης νοιώθει πὼς δὲν εἶνε μοναχός του. Τοῦ φαίνεται καθὼς τὸν πᾶνε σπίτι, πὼς ὅλοι οἱ πεθαμένοι ἀπ' τὸ χωριὸ ἤρθαν καὶ τὸν τραβοῦν ἀπ' τὸ ροῦχο μήπως φύγῃ καὶ τοὺς ξεχάσῃ!

ΖΑΧ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΑΓΓΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΠΟΛΥ ΚΟΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ...

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΦΛΩΡΑΝΣ ΜΠΑΡΚΛΕ'Υ'

Στὸ μικρὸ ζαχαροπλαστεῖο τῆς Ντίκενς στρὰτ καθόταν μιὰ εὐθυμη παρέα. "Ηταν ὁ ζακουστὸς ζωγράφος Μπρόντλεϊ, ὁ ἀθοποιὸς κ. Κλιμπατογράφου Στάκ, ὁ ἀρχαιολόγος Στρόφιν, κι' ὁ Γάλλος κρηματιστὴς Μπερτράν. Μιλοῦσαν γιὰ τὸν γάμο κι' ὅλοι εἶχαν μιὰ ἀξιοσέβαστη γνώμη, ἐπειδὴ ὅλοι ἦταν παντρεμένοι. Κάποτε ὁ ὄβρος εἶπε :

—"Ενα πράγμα μοῦ προξενεῖ ἐντύπωσι. Πῶς ὁ Μπερτράν, ἀφοῦ δὲν εἶνε ἐναντίον τοῦ γάμου, δὲν φροντίσε, ὅστερα ἀπ' τὸν θάνατο τῆς γυνωίας του, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐπ'σε τόσος καιρὸς τώρα, νὰ ξαναπαντρευθῆ.

Ὁ Στρόφιν, χωρὶς νὰ περιμένῃ τὴν ἀπάντηση τοῦ κρηματιστὴ παρετήρησε :

—Αὐτὸ εἶνε ἀπλο,σστατο.

Ὁ Μπερτράν χαμογέλασε πικρὰ, ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴν παρέα του καὶ εἶπε :

—Εἶναι ἀλήθεια ὅτι δὲν θέλησα νὰ ξαναπαντρευθῶ, γιατὶ ζῷ μὲ τὴν ἀνάμνηση μιᾶς γυναίκας.....

—Τῆς γυναίκας σου, φυσικά, παρετήρησεν ὁ ὄβινερ.

Ὁ Μπερτράν κούνησε τὸ κεφάλι.

—"Οχι, ἀπάντησε, μιᾶς ἄλλης γυναίκας. Αὐτῆς ποῦ ἀγάπησα πραγματικά.

Στὰ πρόσ πα ὅλων ζωγραφίστηκε ἡ ἀπορία καὶ ἡ ἐκπλῆξις. Κὰ ἐπειδὴ οἱ ὅλοι του ζήτησαν νὰ τοῦς ἐξηγηθῆ δὲν τοῦς τὸ ἀρνήθηκε.

—Κανεὶς ἀπὸ σᾶς δὲν ξέρει ὅτι ἤμουν ἔνας πολὺ φτωχὸς νέος, ὅπὸ μὲ ταπεινὴ οἰκογένεια, ἀρκισε νὰ λέῃ. Ὁ πατέρας μοῦ ἦταν παπουτσᾶς καὶ κατάγομαι ἀπὸ ἕνα χωριό, ποὺ βρίσκεται κοντὰ στὰ Πυρρηναῖα. Τὴ Γαλλία τὴν ἄρησα ἀπὸ εἴκοσι χρονῶν, γιατὶ εἶχα μιὰ τυχοδιωκτικὴ φύση. "Ηρθα ἐδῶ, μαζὶ μὲ ἕναν "Αγγλο φίλο μου, ὁ ὁποῖος μοῦ ἔλεγε πὼς θὰ εὕρισκα στὴν Ἀγγλία τὸ κατάλληλο πλαίσιο γιὰ νὰ ἐφαρμόσω τὰ φιλόδοξά μου σχέδια. Πράγματι κατώρθωσα νὰ ὀρῶ δουλειὰ κ' ἤμουν εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν τύχη μου. Τὸ Λονδίνον μοῦ φαινόταν ὡραῖο κι' ἡ ὀμιλία του ἤταν κάτι ποὺ προσαρμοζόταν ἀπόλυτα πρὸς τὸν χαρακτῆρα μου καὶ τὴν ἀφορμή μου.

Γνωρίστηκα μὲ ἀρκετὲς οἰκογένειες, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἤταν καὶ ἡ οἰκογένεια ἑνὸς νέρου κρηματιστή, ἀρκετὰ πλουσίου, τοῦ Ἔδβαρτ. Χωρὶς νὰ ντραπῆ καθόλου, ἐπιφορτίθηκα μιᾶς προσκλήσεως του καὶ πῆγα στὸ σπίτι του, ὅπου μὲ δέχθηκαν μὲ μεγάλη εὐγένεια "Ηλθε μάλιστα καὶ ἡ μικρὴ κόρη τοῦ "Εδβαρτ, ἡ Βαρβάρα, ποὺ μ' ἔκανε νὰ τὰ κάσω κυριολεκτικῶς. Εἶχε ἕνα γλυκὸ πρόσωπο καὶ τὰ κορμί της ἤταν σφικτοδεμένο καὶ λιγερό. "Οταν πῆρα τὸ χέρι της γιὰ νὰ τὴ χαιρετήσω τὰ φύγω, τὸ ἔσφιξα τόσο πολὺ μέσα στὸ δικό μου, ὥστε ἐκείνη βιάστηκε νὰ τὸ ἀποσύρῃ.

Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα, δὲν μποροῦσα νὰ ἡσυχάσω. Εἶκα ἐρωτεθῆ τὴν Βαρβάρα κι' ἔκανα καθημερινὸς ὅόλτες ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τοὺς γιὰ νὰ τὴν βλέπω στὸ παράθυρο, ἢ στὸν κῆπο.

Μιὰ μέρα ποὺ τὴν διέκρινα νὰ κόβῃ τριανταφυλλα, πλησίασα τὴ κάγγελα τοῦ περιτοιχίσματος καὶ τὴν χαιρέτησα.

Αὐτὴ μοῦ χαμογέλασε κι' ἤρθε κοντά μου. Πῆρε ἕνα ὡραῖο τριαντάφυλλο καὶ μοῦ τὸ πρόσφερε.

—Γιὰ νὰ μὲ θυμᾶστε, εἶπε.

"Επιασα τὸ τριαντάφυλλο, τὸ φίλησα κι' ἀπάντησα.

—Μὰ ἐγὼ θὰ σᾶς θυμοῦμαι πολὺ περισσότερο, ἀπὸ δσο διαρκεῖ ἡ ἐφήμερη ζωὴ ἑνὸς λουλουδιοῦ. Θὰ σᾶς θυμᾶμαι γιὰ ὅλη μου τὴ ζωή !

Ἐκείνη ἄρησε ἕνα ἀκπρὸ γέλιο, μοῦσφιξε τὸ χέρι καὶ χάθηκε μέσα στὸν κῆπο.

Δὲν ἤταν δύσκολο νὰ τὸ καταλάβῃ κανεὶς. Τὰ βλέμματα ποὺ μοῦ ἔριχνε τὸ πενταμόρφο κορίτσι, μαρτυροῦσαν πῶς μ' ἀγαποῦσε. Κάποτε ποὺ τὴν εἶδα στὸν κῆπό της εἶχε καὶ τὸ θάρρος νὰ μοῦ στείλῃ μὲ τὰ χέρια της ἕνα φιλί, πράγμα ποὺ μ' ἔκανε νὰ πάρω τὴν ἀπόφασι νὰ τῆς γράψω. Τῆς ἔστελλα ἕνα θερμὸ γράμμα καὶ τῆς μιλοῦσα γιὰ τὴν ἀγάπεστη φλόγα ποὺ ἐρωτα ἐνιω καὶ γιὰ τὴν ὁμορφιὰ της, ποὺ μὲ κρατοῦσε σκλάβο της. Ἐκείνη μοῦ ἀπάντησε καὶ μοῦ ὡρίζε ραντεβοῦ.

Βρεθήκαμε μόνοι ἔξω κι' ἐκεῖ ἀφήσαμε τὶς φυσικὲς μας νὰ μιλήσουν. Ἀνταλλάξαμε τὰ πιὸ θερμὰ φιλιά, κι' ὡρκιστήκαμε ὅτι τίποτα δὲν θὰ ἤταν ἱκανὸ νὰ μᾶς χωρίσῃ. Κι' ἀπὸ τότε συναντιόμεθα κάθε ἡμέρα καὶ πλέκαμε τὰ πιὸ χριστὰ ὄνειρα γιὰ μιὰ μελλοντικὴ ἑνωσή μας.

Ἀλλ' ἔπρεπε νὰ φύγω ἀπ' τὸ Λονδίνον. Ἡ δουλειὰ μου μὲ καλοῦσε στὴν Βομβάη καὶ δὲν μποροῦσα ν' ἀποφύγω τὸν χωρισμό.

Ὅταν τὸ ἀνήγγειλα στὴν Βαρβάρα, τὰ δάκρυα ἔτρεχαν σὰν ποτάμια στὰ μάγουλά της. Ἡ ἰδέα τοῦ χωρισμοῦ τὴν ἔτρόμαζε καὶ φοβόταν μήπως τὴν ξεχάσω. Τὴν καθησύχασα καὶ τῆς ἔδοσα τὴν ὑπόσχεση ὅτι θὰ τῆς ἔγραφα ὅσο μποροῦσα πιὸ συχνὰ καὶ θὰ τῆς μιλοῦσα γιὰ τὴν ἀγάπη μου καὶ τὴ νέα ζωή του.

Ἐκείνη δὲν παρηγορήθηκε. Κὰ τὸ πρῶτο γράμμα ποὺ ἔλαβα στὴν Βομβάη ἤταν γεμάτο πόνο καὶ παραγμό.

Τῆς ἐστειλα μιὰ ἀνάλογη ἀπάντηση καὶ περίμενα τὴν καινούργια ἐπιστολή της. Πέρασε ἕνας μῆνας, πέρασαν δυό, ἀλλὰ δὲν ἔλαβα γράμμα. Ἀπελπισμένος ἐστέλνω κάθε ἑβδομάδα σχεδόν, ἐπιστολές, ἀλλ' ἔμεναν ὅλες χωρὶς ἀπάντησι.

Τελείωσε ἡ σκέφθηκα. Δὲν μ' ἀγαπᾷ πιά ! Μὲ ξέχασε ! Κὶ' ἤτον φυσικὸ. Βρισκόμουν τόσο πολὺ μακρυὰ τῆς κι' αὐτὴν τὴν περισσότιχζαν τόσοι νέοι, ποὺ θαύμαζαν τὴν ὀμορφιά της ! Ποὺ νὰ θυμηθῆ τὸν φτωχό, τὸν ἀσημο ἐμένα ;

Πέρασαν δυό, τρία χρόνια κι' ἡ Βαρβάρα δὲν μοῦ ἔδοσε κανένα σημεῖο ζωῆς.

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ μὲ εἶχε ἀγαπήσει μιὰ ἑκατομμυριοῦχος Ἰταλίς, ποὺ βρισκόταν κι' αὐτὴ μόνη στὴν Βομβάη. Στὴ διάρκεια ἑνὸς ταγκὸ μοῦκανε μιὰ μέρα πρόταση γάμου καὶ τὴν δεχτικα. Παντρευτήκαμε καὶ γύρισα πίσω στὸ Λονδίνον, πλούσιος πιά, μαζὶ μὲ τὴν ἑκατομμυριοῦχο γυναίκα μου κι' ἄρχισα χρηματιστριακὲς ἐπιχειρήσεις.

Τὴν Βαρβάρα δὲν τὴν εἶχα συναντήσει πουθενὰ κι' ἤμουν πολὺ στενοχωρημένος γι' αὐτό. Μιὰ μέρα ὅμως μὲ ἀντίκρυσα στὸ δρόμο. "Ηταν βιαστική κι' ὅταν μ' ἀντελήφθη ἔμεινε ἄγαυδη.

Στάθηκε ὁ ἕνας ἀπέναντι στὸν ἄλλον γιὰ πολλὴ ὥρα, χωρὶς νὰ μποροῦν ν' ἀρθρώσουν τὰ χείλη μας οὔτε μιὰ λέξη. Τέλος συνήλθα.

—Ἐοὺ ! ; Βαρβάρα ! ; ἐσύ ! ; Μὰ ἐκεῖς παντρευθῆ ;

Τὸ πρόσωπό της τὸ σκίασε ἕνα νέφος ὀργῆς.

—"Οχι ! μοῦ ἀπάντησε. Δὲν σοῦ ἔμοιασα !

—Τότε γιατὶ δὲν μοῦγραφες ; τὴν ρώτησα, σοῦ ἐστειλα τόσα γράμματα !

—Λὲς ψέμματα ! μοῦ ἀπάντησε θυμωμένα. Σοῦ ἔστειλα πάνω ἀπὸ ἑκατὸ γράμματα καὶ δὲν μοῦ ἀπάντησες οὔτε λέξη ! Ἡ δικαιολογία σου εἶνε πολὺ συνηθισμένη, φίλε μου !

Καὶ ἔφυγε δίκως νὰ μὲ χαιρετῆσι.

Τὸ μυστήριο τῶν λόγων της μοῦ τὸ ἀπεκάλυψε ἡ γκουβερνάντα της, ποὺ τὴν εἶχα πάρει σὰν ὑπηρεσία μου. Μοῦ εἶπε ὅτι ὁ πατέρας της ἔμαθε τὶς σχέσεις μας καὶ γιὰ τὴ διακόψη ἐφήμερσε αὐτὸ τὸ σατανικὸ σχέδιο. "Αφησε μόνο ἕνα γράμμα νὰ μοῦ στεῖλη ἡ κόρη του καὶ τὰ ἄλλα τὰ ἐξαφάνιζε, καθὼς καὶ τὰ δικά μου ποὺ ἐστελλα. Κι' ἡ Βαρβάρα νόμισε πὼς τὴν εἶχα ξεχάσει.

Σὲ λίγον καιρὸ, πέθανε ἡ γυναίκα μου.Τὴν ἔκλαψα πολὺ. Ἀλλὰ κι' ἡ Βαρβάρα, ποὺ τὴν εἶχε κτυπήσει βαρειὰ ἡ ἀπογοήτευσι κι' ἡ πίκρα, προσ ΄λθη ἀπὸ φυματίσι κι' ἔσβυσε σιγὰ–σιγά, σ' ἕνα σανατόριο τῆς Ἐλβετίας. Τὰ τελευταῖα της λόγια, ὅπως ἔμαθα, ἤταν ἕνα πικρὸ τράπονο γιὰ μένα. Δὲν πίστεψε τὶς δικαιολογίες μου, ἀν καὶ τῆς ἐξήγησα μ' ἕνα μεγάλο μου γράμμα τὴν ἀλήθεια.

—Νά, γιατὶ δὲν ξαναπαντρεύθηκα καὶ ζῶ ἀκόμη μὲ τὴν ἀνάμνηση ἐκείνης.

ΦΛΩΡΑΝΣ ΜΠΑΡΚΛΕ'Υ'

Γράμματα-Τέχνη-Θέατρον

ΣΤΟ ΣΑΛΤΣΕΜΠΟΥΡΓΚ

ΕΚΕΙ ΟΠΟΥ ΕΓΕΝΝΗΘΗ Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΜΟΤΣΑΡΤ

■

Ἡ σταδιοδρομία ἑνὸς θαυματουργοῦ παιδιοῦ

Ἡ Αὐστρία ὑπερηφανεύεται ὅτι ἀποκατέστησε τὴν μνήμην τοῦ Μότσαρτ. Ἡ καθιέρωσι τῶν ἐτησίων μουσικῶν ἑορτῶν εἰς τὸ Σάλτσμπουργκ, ὅπου ἐγεννήθη ὁ μουσικός, ἀποτελοῦν τὸ ἐπιθλητικώτερον καὶ ἐνδοξότερον μνημόσυνον τοῦ συνθέτου τοῦ «Δὸν Τζοβάνι». Εἰς τὸ γραφικὸ Αὐστριακὸ χωριὸ ὅπου ἐγεννήθη πρὸ ἑκατὸν ὀγδοήκοντα ἐτῶν ὁ γλυκύτατος καὶ τρυφερὸς μουσικός, εἰς τὴν ἀρχαίαν αὐτὴν ἕδραν τῶν πριγκήπων—ἀρχιεπισκόπων συγκεντρώνεται κάθε χρόνο ἀπὸ 25 Ἰουλίου μέχρι 3 Σεπτεμβρίου ἡ ἀφόρκρεμα τῆς διεθνοῦς μουσικῆς κινήσεως. Μεγάλοι μαέστροι, μεγάλοι ἐκτελεσταί, διάσημοι σκηνοθέται, φημισμένες ὀρχήστρες καὶ χορῳδίες. Καὶ μαζὶ ἕνα διεθνὲς Κοινὸν ποὺ κατοφθάνει ἐκεῖ ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τῆς ὑφηλίου, διὰ νὰ ζήσῃ ἕνα μῆνα εἰς τὸ περιθάλλον τοῦ Μότσαρτ, νὰ ἀκούσῃ καὶ νὰ συγκινηθῇ ἀπὸ τὰ ἀριστουργήματά του, συμφωνικὰ καὶ θεατρικὰ καὶ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ Σάλτσμπουργκ, ἀφοῦ ἐξασφαλίσῃ τὴν θέσιν του διὰ τὸ ἑπόμενον ἔτος. Ἐκεῖ εἰς τὸ ἐπιθλητικὸν ἀνάκτορον, εἰς τὸ ὁποῖον ἔζησεν ὁ συνθέτης ὡς «Concertmeister» πηγαίνουν τώρα πιστοὶ ἀλλὰ καὶ ἀέθῆλοι διὰ νὰ θλέπῃ ἢ καὶ νὰ θαυμάσουν τὰ ἀντικείμενα ποὺ αὐτὸς ἔπισε. Ἀνεβαίνουν μὲ θόρυσο καὶ ξεφνρτα τὴν μνημειώδη κλίμακα ποὺ εἶνε στολισμένη μὲ ἀγάλματα, εἰσέρχονται εἰς τὴν ἀντιθάλαμον τοῦ πρώτου πατώματος καὶ ἀπὸ ἐκεῖ εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν Καραμπινιέρι. Ἐκεῖ εὑρίσκουν κοθίσματα καὶ ἀνάκλίγες, σὰν νὰ ἔχῃ ἀναστηθῆ ὁ πρίγκηψ—Ἀρχιεπίσκοπος διὰ ν' ἀκούσουν ἕνα Νιτιδερτμίλεντ ἢ μιὰ σερενάτα τοῦ Μότσαρτ εἰς τὸ ἴδιον πλαίσιον τῆς ζωῆς του. Ἀλλὰ δὲν σταματοῦν ἐδῶ. Ἡ μουσική του δὲν τοὺς εἶνε ἀρκετή. Θέλουν νὰ γνωρίσουν καὶ τὸ σπίτι του. Καὶ ἀνεβαίνουν γιὰ τὸν τρίτο ὄροφο, ἐνὸς σπιτιοῦ ποὺ ἐλάχιστα διαφέρει ἀπὸ τὰ ἄλλα. "Ὅσοι πληρώνουν μὲ δολλάρια καὶ λίρες, γράφει ὁ Ἀμπέρ, δὲν εἶνε ἀρκετὸν νὰ ἀκούνε μόνοι τὴν μουσικὴ τοῦ Μότσαρτ, ἀλλὰ νὰ θλέπουν κὶ νὰ σκαλίζουν τὰ οἰκογενειακὰ του κειμήλια. "Ἔτσι περνοῦν στὸ δωμάτιο ὅπου ἐγεννήθη ὁ Βόλφγκανγκ. "Ὅσοι μποροῦν αἰσθανονται μέχρι ποίου σημείου τὸ εὐχάριστο αὐτὸ σπίτι συνδέεται μὲ τὸν χαρακτῆρα τοῦ μεγαλοφυοῦς αὐτοῦ παιδιοῦ ποὺ πέρασε αὐτοὺ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ζωῆς του. Νομίζει κανεὶς ὅτι ἡ εἰκὼν τοῦ γελαστοῦ αὐτοῦ σπιτιοῦ παρηκολούθησε συνεχῶς τὴν ψυχὴν τοῦ μουσικοῦ διὰ νὰ τοῦ ἐμπνέῃ μέσα εἰς τὰς δοκιμασίας τῆς δυστυχισμένης του ζωῆς, ὅλας τὰς ὡραίας καὶ τουστουργήματα, ἔρριχνε ὅλες τοὺς τὶς ἐμπνεύσεις καὶ ἄφινε νὰ Ἐσπαση ὅλη ἡ πονεμένη του ψυχή. Χρειάστηκε ἀδεια τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου τῆς Αὐστρίας, ἔγκρισις τοῦ προέδρου Μίκλας γιὰ ἐπίτραπῇ στοὺς σύγχρονους ἑλέσῆκς νὰ ἀκουσσῶν καὶ νὰ ἐγγίσουν τὸ κειμήλιον αὐτό. Ἔτσι ἔγινε ὁράδυ τὴν 20ὴν Αὐγούστου, ὅλοι οἱ Ρεδιοφωνικοὶ σταθμοὶ τοῦ κόσμου μετέδιδον ἀπὸ τὸ ἀνάκτορον τὴν πρωγκήπων ἕνα Νιτιδερτμίλεντ καὶ μία σερενάτα τοῦ Μότσαρτ ἀπὸ τὸ ἴδιο πιάνο, ἀπέναντι σὲ ὁποῖον ἐκείνος τὰ εἶχε συνθέσει. Ὁμοίως ὅτι κανεὶς στοὺς αἰῶνες δὲν μποροῦσε νὰ ὁραματισθῇ γλυκότερο καὶ ἐπιθλητικότερο μνημόσυνο. Τὸ ἀόάνατον πνεῦμα τοῦ Βόλφγκανγκ Ἀμαντέους Μότσαρτ ἐρτεροῦγισε μετὰ 146 ὁλόκληρα χρόνια ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἀνθρωπότητα.

ΜΙΧ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Σὲ σχεδὸν ἀπαρατήρητος. Οἱ Βιεννέζοι πολὺ λίγο ἐνδιεφέρθησαν καὶ συνεκινήθησαν γι' αὐτόν. Οἱ φίλοι του τὸν ἐγκατέλειψαν. Ἡ κηδεία μὲ τὴν νεκροφόρο τῶν ἀπόρων ὑπῆρξε μιὰ σπαρακτικὴ ἱστορία. Ἡ χάρα του ἄρρωστη ἔπρεπε νὰ παραμείνῃ στὸ κρεβδάτι. Λίγοι φίλοι μαζεύτηκαν γιὰ νὰ κατευοδώσουν τὸν νεκρόν. Ὁ καιρὸς ἤτον ἄγριος καὶ ἡ θύελλα λυσσοῦσε. Παγερὸς ἀέρας καὶ δυνατὸ χιόνι ἔδερνε ἀλύπητα τὴν τραγικὴ συνοδεία. "Ετσι σιγὰ—σιγὰ διελύθηκαν.

Ὁ Βόλφγκανγκ Ἀμαντέους Μότσαρτ ἔφθασε μόνος καὶ ἐγκαταλελειμμένος στὸ Κοιμητήριο. Τὸ πτῶμα του ρίχτηκε στὸ κοινὸ λάκκο. Οὔτε ἄνθη, οὔτε μιὰ ὀναμνηστική πλάκα, οὔτε κὰν ἕνας ξύλινος σταυρός. Τὰ λείψανά του σκόπιπτκαν γιὰ τοὺς ἀνέμους. Ὁ Μότσαρτ δὲν εἶχε τάφο. Τὸν τάφον αὐτὸν τὸ περίλαμπρον μνημεῖον ποὺ τοῦ ἀξίζε, τὸ ἔστησε ἡ γενέτειρά του, τὸ Σάλτσμπουργκ, μὲ μιὰ καθιέρωσιν τῶν ἐτησίων μουσικῶν ἑορτῶν. "Ετσι ἐκεῖ γίνεται τὸ κατανυκτικώτερο καὶ ἐπιθληπικώτερο προσκύνημα εἰς μνήμην τοῦ μεγάλου συνθέτου.

Μὲ τὸν Τοσκανίνι, τὸν Μπρούνο Βάλτερ, τὸν Κνάμπερμπους, τὸν Ράϊνχαρτ, τὴν Φιλαρμονικὴ τῆς Βιέννης, τοὺς Σολίστ καὶ τὴν χορῳδίαν τῆς κρατικῆς ὀπερας τῆς Βιέννης, τοὺς διασημότερους τραγουδιστὰς αὐστριακοὺς καὶ ξένους, κάθε χρόνο ἐκτελοῦνται τὰ πιὸ χαρακτηριστικὰ ἔργα τοῦ Μότσαρτ θεατρικὰ καὶ συμφωνικὰ καὶ τὸ Κοινὸν εὑρίσκεται ὅλο καὶ πρὸ νέων ἐκπλήξεων. Ἡ ἐφετεινὴ μεγάλη, ὡς τὴν ποῦμε ἀτρεζιόν, ὑπῆρξε τὸ ἄκουσμα τοῦ περιφημου πιάνου του συνθέτου. Διὰ πρώτην φοράν ἐπετράπη νὰ ἐκτελεσθοῦν ἐπάνω στὸ θρυλλικὸ πιανάκι ἔργα τοῦ συνθέτου. Ἡ σύγκλησις τ

ὑπῆρξαν ΚΥΚΛΩΠΕΣ;

Πῶς ἔφθασε ὡς ἐμᾶς ὁ θρῦλος τῶν μυθικῶν γιγάντων

"Ενας ἀπὸ τοὺς κυριωτέρους μύθους τῆς ἀρχαιότητος εἶνε ὁ ἀναφερόμενος στὰ ὑπερφυσικὰ ἐκεῖνα ὄντα ποὺ λέγονται Κύκλωπες.

"Ηταν ἄνθρωποι πανύψηλοι, φοβεροὶ τὴν ὄψιν μὲ ἕνα μονάχα μάτι στὴ μέση τοῦ μετώπου. Καὶ σήμερα, ὅταν θέλουμε νὰ χαρακτηρίσουμε κάτι τὸ κολοσσιαίο, τὸ λέμε κυκλώπειον. Λέγεται ἀκόμη πὼς ἦταν καὶ ἄγριοι, σκληρόκαρδοι καὶ μιὰ ἀπὸ τὶς πειὸ μεγάλες ἀπολαύσεις των ἦταν νὰ τρῶνε ἀνθρώπινο κρέας. Ἀλλοίμονον δὲ στοὺς δυστυχεῖς ἐκείνους ποὺ ἔφθαναν στὴ χώρα τους.

Αὐτὴν τὴν ἀτυχία τὴν εἶχε καὶ σον καὶ ὁ κόσμος.

"Αλλως τε ὁ ἴδιος ἀκριβῶς μῦθος μὲ ἀσήμαντες παραλλαγές, βρίσκεται εἰς τὴν μυθολογίαν τῶν Σκανδιναυῶν καὶ τῶν Ἐρυθροδέρμων.

Εἰς τὰς τόσας θρυλικὰς ἀφηγήσεις τῶν ἰθαγενῶν τῆς Ἀμερικῆς, εἶνε καὶ μιὰ ποὺ λέει γιὰ τὴν ὑπαρξιν, πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων, ἀνθρώπων ἢ ἡμιθέων, ποὺ εἶχαν ἕνα μονάχα μάτι καὶ ἐτρομοκρατοῦσαν τοὺς πάντας. "Ηλθε ὅμως ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ μακρυνοὶ πρόγονοι τῶν Ἐρυθροδέρμων κατώρθωσαν νὰ τοὺς ὑπερνικήσουν μὲ τὴν πονηρία καὶ τὴν τόλμη τους. Ὁ θρῦλος λοιπὸν αὐτὸ τὸν τρόπο ἐξηφανίσθη.

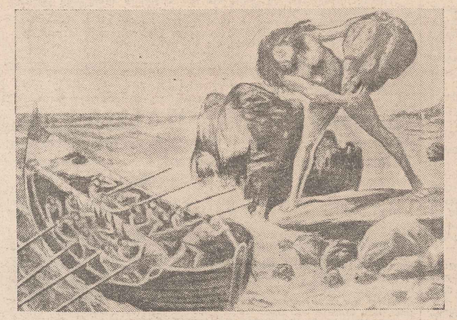

Γίγαντιαῖα ὄντα, οἱ Κύκλωπες, διαθέτοντες φαντασικὴν σύναμιν, ἐπετίθεντο κατὰ τῶν κοινῶν ἀνθρώπων...

ὁ 'Οδυσσέας κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν περιπλανήσεών του, ὅπως μᾶς ἀφηγεῖται ὁ "Ομηρος. Ὁ κύκλωψ Πολύφημος, μέσα στὸ σπήλαιον τοῦ ὁποίου κατέφυγεν ὁ Ὀδυσσέας καὶ οἱ σύντροφοί του, καθὼς ἐπέστρεφαν ἀπὸ τὴν Τροία, θὰ τοὺς ἔτρωγεν ἀφαλῶς, ἐὰν ὁ Πολυμήχανος ἥρωας δὲν κατέφευγε σὲ μιὰ πανουργία. Τὸν ἐμέθυσε λοιπὸν πρῶτα καὶ μαζὶ τοῦ ἔβγαλε τὸ μόνο μάτι ποὺ εἶχε στὴ μέση τοῦ μετώπου, ὅπως ἀφηγεῖται ὁ ποιητής.

"Ως τώρα λοιπόν, ὅλος ὁ κόσμος ἐπίστευε πὼς οἱ Κύκλωπες ἦταν ὄντα μυθολογικά, ποὺ ὑπῆρχαν μόνον στὴν φαντασία τοῦ Ὁμήρου καὶ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων. Ἀλλ' ἀπὸ μιὰν ἀρχαιολογικὴν ἀνακάλυψιν, ποὺ ἔγινε τώρα τελευταία, ἀπεδείχθη ἐντελῶς τὸ ἀντίθετο.

Πράγματι, εἰς τὰ ἐρείπια ἑνὸς ἀρχαίου ναοῦ, εἰς τὸ Καφάγιε, κοντὰ εἰς τὴν Βαγδάτην τοῦ Ἰράκ, εὑρέθη ἕνα ἀνάγλυφον, διατηρούμενον εἰς καλὴν κατάστασιν, ποὺ παριστάνει μίαν μάχην μεταξὺ ἑνὸς βαβυλωνίου θεοῦ καὶ ἑνὸς κύκλωπος. Ὁ θεός, ποὺ φέρει τόξον καὶ θέλει κτυπάει τὸν μονόφθαλμον ἀντίπαλόν του μὲ ἕνα μεγάλο μαχαίρι εἰς τὴν καρδιάν.

Κατὰ τὴν γνώμην τῶν ἀρχαιολόγων, τὸ γλυπτὸν αὐτὸ ἐφιλοτεχνήθη 2100 ἔτη πρὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, δηλαδὴ πολλοὺς αἰῶνες προτοῦ ὁ "Ομηρος κυκλοφορήσει τὴν περίφημον ἐκείνην περιπέτειαν τοῦ 'Οδυσσέως μὲ τοὺς Κύκλωπας. Πρέπει λοιπὸν νὰ καταλήξουμε εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ μῦθος αὐτὸς εἶνε ἀρχαῖος ὅσον τὸς δὲν διαφέρει καὶ πολὺ ἀπὸ τὴν ὁμηρικὴν ἀφήγησιν.

Εἶνε ἀκόμη γνωστὸν ὅτι ὁ μεγαλείτερος σκανδιναυϊκὸς θεὸς ἦταν ὁ Ὀντίνο. Κάποτε λοιπὸν ἡ φοβερὴ αὐτὴ θεότης παριστάνεται μονόφθαλμος εἰς τὰ διάφορα γλυπτὰ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Εἶνε καταπληκτικὴ ἡ διάδοσις αὐτὴ τῆς οἰκογενείας τῶν Κυκλώπων.

Ὁ φιλόσοφος Σπένσερ εἶπεν ὅτι δὲν ὑπάρχει κανένας ἀρχαῖος μῦθος ἢ θρῦλος, διαδεδομένος σὲ πολλὰ μέρη, ποὺ νὰ μὴν ἔχῃ κάποιαν δόσιν ἀληθείας. "Ωστε λοιπὸν ὑπῆρξαν οἱ Κύκλωπες εἰς τὴν πραγματικότητα. Διότι αὐτὸ πρέπει νὰ πιστέψῃ κανεὶς ἐὰν λάβῃ ὑπ' ὄψιν πόσον εἶνε διαδεδομένος ὁ μῦθος αὐτὸς εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

Τὴν ἄποψιν αὐτὴν ὑποστηρίζουν πρὸ παντὸς οἱ δαρβινισταί, ἐκεῖνοι δηλαδὴ ποὺ πιστεύουν ὅτι ὁ ἄνθρωπος προτοῦ γίνει ὅπως εἶνε ἀπὸ τοῦ Ἀδάμ καὶ ἐντεῦθεν ἐπέρασεν ἀπὸ διάφορα στάδια μεταμορφώσεως, ὅπως λόγου χάριν συμβαίνει μὲ τὸν ὄβραχον.

Κατὰ τὴν γνώμην λοιπὸν τῶν δαρβινιστῶν, ὁ μῦθος τῶν Κυκλώπων δὲν εἶνε παρὰ μιὰ παλαιὰ ἀνάμνησις αὐτῆς τῆς περιόδου τῆς ἐξελίξεως τοῦ ἀνθρώπου, ὅταν δηλαδὴ εἶχε ἕνα μόνον ὀφθαλμὸν εἰς τὸ μέσον τοῦ μετώπου. Τοῦτο δὲ ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὴν παρουσίαν εἰς τὸν ἐγκεφαλον τοῦ ἀνθρώπου τοῦ κωνοειδοῦς ἀδένος, ποὺ δὲν εἶνε ἄλλο παρὰ ὅ,τι ἀπέμεινεν ἀπὸ τὸν μοναδικὸν ἐκεῖνον ὀφθαλμὸν ποὺ εἶχαν οἱ μακρυνοὶ πρόγονοί μας εἰς τὸ μέσον τοῦ μετώπου.

Ça c'est Paris!

ΕΝΑ ΒΛΕΜΜΑ ΣΤΗΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΑ ΤΗΣ ΧΑΡΑΣ...

Οἱ ἐπισκέπται τῆς Διεθνοῦς Ἐκθεσεως ἔρχονται, βλέπουν καὶ ἀπέρχονται... Θαυμάζουν αὐτὴν τὴν τεραστίαν πόλιν ποὺ ἐκτίσθη κατὰ μῆκος τοῦ Σηκουάνα, ὑπὸ τὴν ὑψηλὴν προστασίαν τοῦ πύργου τοῦ "Αἰφελ, διὰ νὰ περιλάβῃ τὰ θαυμαστὰ δείγματα τῆς ἀνθρωπίνης δραστηριότητος καὶ μετὰ φεύγουν...

Προτοῦ ὅμως φύγουν, τὰ βράδυα ἢ μερικὲς ἄλλες ὧρες τῆς ἡμέρας ποὺ θὰ τοὺς μένουν ἐλεύθερες, κάποιος γῦρος εἰς τὰ ἄλλα ἀξιοθέατα μέρη τῆς μεγάλης αὐτῆς εὐρωπαϊκῆς μητροπόλεως θὰ τοὺς ἀφήσῃ ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἐγνώρισαν τὸ Παρίσι.

Καὶ ὅμως δὲν τὸ ἐγνώρισαν, ὅπως ἄλλωστε τοῦτο συμβαίνει γιὰ ὅλες τὶς χῶρες, γιὰ ὅλες τὶς μεγάλες πόλεις τοῦ κόσμου. Γιὰ νὰ τὶς γνωρίσῃ κανεὶς πρέπει νὰ παρατείνῃ τὴν διαμονή του, νὰ μπῇ στὸ πνεῦμα τῶν κατοίκων τους, νὰ περιφερθῇ ἐπὶ ὧρες, ἀσκόπως σχεδόν, στοὺς δρόμους καὶ τὶς πλατεῖες τῶν ἀγνώστων πόλεων καὶ στὶς πιὸ παράπλευρες ἀκόμα συνοικίες, καὶ νὰ παρευρεθῇ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον στὶς διάφορες ἐκδηλώσεις τῶν κατοίκων εἰς τὴν καθημερινήν τους ζωή.

XXX

"Ενα ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Παρισιοῦ εἶνε ἡ σχεδὸν παντελὴς ἔλλειψις ἐπεμβάσεως τῆς Τροχαίας Κινήσεως εἰς τὴν τεραστίαν ἐν τούτοις κίνησιν αὐτοκινήτων ποὺ διατρέχουν ἀκαταπαύστως εἰς πυκνὲς σειρὲς τὰ μεγάλα δουλεβάρτα καὶ τοὺς δρόμους τῆς μεγάλης πόλεως. Καὶ οἱ φωτεινοὶ τεχνητοὶ ρυθμιστῆρες, οἱ «αὐτόματοι ἀστυφύλακες», ὅπως ὑπάρχουν στὰς Ἀθήνας εἶνε σπάνιοι καὶ αὐτοί.

Κατὰ τὸ πλεῖστον ἡ συνεχὴς μεγάλη κίνησις τοῦ Παρισιοῦ ρυθμίζεται μὲ ἡρεμίαν καὶ κομψότητα σχεδὸν μόνη της. Τὴν ρύθμισιν αὐτὴν βοηθοῦν πάντα τὰ μεγάλα μπουτζίνα καφριὰ ποὺ ὑποδεικνύουν στοὺς πεζοὺς, ἀπὸ ποῦ πρέπει νὰ περάσουν.

Ἐὰν συμβῇ ἀτύχημα εἰς διαβάτην μέσα εἰς τὴν περιοχὴ ποὺ χαράζουν τὰ καρφιά, ὁ ὁδηγὸς τοῦ αὐτοκινήτου τιμωρεῖται αὐστηρότατα καὶ ἡ πόλις τοῦ Παρισιοῦ εἶνε αὐτὴ αὐτὴ ὑπεύθυνος γιὰ κάθε τυχὸν γενομένη ζημία. "Ετσι ἡ κίνησις τῆς τεραστίας πόλεως δὲν σταματᾶ κυριολεκτικῶς ποτέ, μετριάζεται μόνον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν σὲ ὡρισμένα σημεῖα, τόσο ὥστε νὰ φανῇ ὅτι οἱ ἄνθρωποι εἴτε πεζῇ εἴτε ἐπ' αὐτοκινήτου γνωρίζουν νὰ σέβωνται τὴν ἐλευθερίαν ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου. Ἡ συνεννόησις μετεξὺ τῶν ὁδηγῶν ἐδημιούργησεν ἕνα εἶδος μυστικῆς γλώσσης ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ διαφόρους κινήσεις τῶν χεριῶν καὶ τῆς κεφαλῆς τὴν ὁποίαν οἱ «ἀρχάριοι» δύσκολα καταλαβαίνουν, μέχρι τῆς στιγμῆς ποὺ ἀντιλαμβάνονται ὅτι εἰς τὸ Παρίσι καὶ χωρὶς σιδηρᾶν πειθαρχίαν, ἡ κίνησις τῶν αὐτοκινήτων ὄχι μόνον δὲν πηγαίνει ἄσχημα, ἀλλὰ τοὐναντίον πηγαίνει ἐκπληκτικῶς καλά.

XXX

Ἡ μεγάλη κίνησις τῶν δρόμων ἐδημιούργησε σὺν τῷ χρόνῳ καὶ μίαν ἰδιοτέραν ὑπαίθριο ζωή, μίαν ἰδιαίτερη μορφὴ τοῦ Παρισιοῦ ποὺ ἐνδιαφέρει καὶ γοητεύει καὶ τὸν ξένον παρατηρητή.

Τὸ θέαμα τοῦ δρόμου —ὅπως καὶ στὸς Ἀθήνας καὶ στὴν Βιέννη ἄλλως τε— ἀπὸ τὰ πολλὰ κοινὰ ὡραῖα καφενεῖα τῶν Παρισίων εἶνε κάτι τὸ ἰδιαίτερος γραφικό. Τὰ καθίσματα καταλαμβάνουν πολλὲς σειρὲς στὶς ταράτσες, διαφόρους δρόμους καὶ μικρὲς πλατεῖες— μιὰ κοπέλλα, μοδιστρούλα, πωλήτρια, ὑπηρέτρια, φτιάνει τὶς μποῦκλες της σ' ἕναν ὑπαίθριο κομμωτή, δίχως νὰ διεγείρῃ τὸ ἐνδιαφέρον κανενός.

Στὰ Παρισινὰ πάρκια, στὸ Λοῦβρον, στὸ Λουξεμβοῦργον, στὸ Ζαρντὲν νὲ πλάντ καὶ στὰ τόσα ἄλλα, τὰ κοριτσάκια τῶν ἀστικῶν καλῶν οἰκογενειῶν κάνουν κια καὶ στοὺς ὑπονόμους. Ὁ ὁδοκαθαριστὴς μπορεῖ κατόπιν, ἔστω καὶ κάπως τεμπέλικα, νὰ ἀποτελειώσῃ τὴν τουαλέττα τῆς Γαλλικῆς πρωτευούσης, ἡ ὁποία συνεχίζει, χωρὶς νὰ πολυσκοτίζεται γι' αὐτό, τὴν χαρούμενη καὶ κάτωθεν ξένοιαστη ζωή της.

Διότι οἱ Παρισινοὶ ἐν τῷ μέτρῳ τῶν δυνάμεών τους, εἶνε ἄνθρωποι ποὺ ξέρουν νὰ ζήσουν.

Τὸ καλοκαιρινὸ Παρίσι ἔχει κάποιο ἄλλο ἀκόμη χαρακτηριστικό : εἶνε τὰ πολλὰ κλειστὰ καταστήματα παντὸς εἴδους: ἐργαστήρια, ἐστιατόρια, μαγαζιὰ, ἐμπορικά. Οἱ μικροαστικὲς αὐτὲς οἰκογένειες τῶν Παρισίων εἶνε ἐργατικὲς καὶ κάνουν οἰκονομίες τὸν χειμῶνα. Τὸ καλοκαῖρι φεύγουν σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις γιὰ τὴν ἐξοχή, ὅπου μένουν ἐνάμισυ - δύο μῆνες καὶ πλέον, ὅσον μποροῦν, κατὰ τὶς δυνάμεις τοῦ κοθενός.

Σχεδὸν ὅλα τὰ ταξὶ τοῦ Παρισιοῦ ποὺ ἀνήκουν σὲ μεγάλες ἑταιρίες ποὺ κάνουν ξεσὶ τὴν ρεκλάμα τους εἶνε καινούργια, νέων τύπων, ἀεροδυναμικὰ καὶ ἐφωδιασμένα μὲ ραδιόφωνα.

Στὶς διασταυρώσεις τῶν μεγάλων ἀρτηριῶν τὰ αὐτοκίνητα κατὰ ἑκατοντάδας, ἄψογα παρατεταγμένα, περιμένουν νὰ περάσουν. Στὸ μεγάλα χορευτικὰ κέντρα ὑπάρχει ὁ νέος θεσμὸς τῶν ταξὶ-γκέρλς, κορίτσια ποὺ εἶνε πρώτης τάξεως χορεύτριες καὶ ποὺ «ἐνοικιάζονται» γιὰ ἕνα ἢ περισσότερους χοροὺς μὲ ὡρισμένη διατίμησι. Πολλὰ βρίσκουν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο καὶ τὸν σύντροφο τῆς ζωῆς.

Ἀλήθεια... Τὸ Παρίσι ἔχει πλευσὲς ποὺ εἶνε ἄγνωστες... Ναί, εἶνε ὡραῖο νὰ χάνεται κανεὶς στὰ στενοσόκκακά του, στὶς ἀπόμακρες συνοικίες του, ὅπου μιὰ παράξενη καὶ ἀποτελματωμένη ζωὴ περνᾷ παράλληλα μὲ τὴν ἄλλη, τὴν θορυβώδη τῶν κεντρικῶν βουλεβάρτων... Βλέπετε στὶς μακρυνὲς ἐργατικὲς συνοικίες σπίτια παλαιϊκά, ποὺ διατηροῦν μερικὰ μόνον ἀξιολύπητα ὑπολείμματα τῆς ἀξιοπρεπείας των, καὶ ἀνάμεσά τους μικρὰ «μπριστρό», νυσταλέα μπάρ, ὅπου κάθονται ἕξυο - τρεῖς ἐργατικοὶ καὶ πίνουν ἤσυχα - ἤσυχα τὸ ἀψέντι τους. Στὸ δρόμο περνοῦν ἀραιοὶ διαβάτες ;... Κάτι χοντρὲς νοικοκυρὲς κουβεντιάζουν ἀπ' τὰ παράθυρά τους ἢ κάθονται στὶς πόρτες καὶ διηθάζουν λαϊκὰ μυθιστορήματα. "Αν σηκώσετε τὸ κεφάλι, μπορεῖτε ποῦ καὶ ποῦ νὰ διακρίνετε μιὰ «μανσάρντα» φωτισμένη, κι' ὅν εἶνε ἀρτίου κι' ἔχουν ἀνάψει τὰ φῶτα, νὰ δῆτε νὰ προβάλλεται πάνω στὸ τζάμι, ἡ ἀρμονικὴ σιλουέττα μιᾶς γυναικας σὲ ρητορικὴ πόζα... Εἶνε κάποιο μοντέλλο ποὺ ποζάρει μπροστὰ σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς ἀναρίθμητους ζωγράφους, ποὺ κατοικοῦν στὶς σοφίτες, ποὺ συνεχίζουν τὴν παράδοσι τῶν «Μποὲμ» τοῦ Μυρζὲ καὶ ποὺ ἀγωνίζονται νὰ φθάσουν...

XXX

"Επειτα, ἂν στρίψετε τὴ γωνία μπορεῖ νὰ σᾶς ὑποδεχθῇ ἕνας δρόμος ποὺ τὸν πλημμυρίζουν οἱ ἀνταύγειες μιᾶς διαφημίσεως μὲ ἡμίγυμνες γυναῖκες... Κάπου ἐκεῖ σ' ἕνα θεατράκι θὰ παίζεται μιὰ ἀπὸ τὶς περίφημες θεαματικὲς ἐπιθεωρήσεις στὶς ὁποῖες ἡ ἀφθονία τοῦ γυμνοῦ καὶ ἡ πολυτέλεια τῶν σκηνῶν προκαλεῖ τὴν κατάπληξι...

Μπορεῖτε νὰ μπῆτε μέσα καὶ νὰ ἀναμιχθῆτε μεταξὺ τῶν θεατῶν ποὺ εἶνε κατὰ τὸ πλεῖστον Ἀμερικανοί, ἀλλ' ἰδίως "Αγγλοι τζέντλεμαν, ποὺ ἔρχονται νὰ ἀπολαύσουν πράγματα, τὰ ὁποῖα ἀπαγορεύονται στὶς πουριτανικὲς χῶρες των.

Ἀλλὰ ἴσως προτιμότερο θὰ ἦταν νὰ μπῆτε σ' ἕνα κέντρο ποὺ βρίσκεται παρὰ κάτω, ἕνα χαριτωμένο μικρὸ ντάνσιγκ, ἀπ' αὐτὰ ποὺ γεμίζουν τὸ εὔθυμο Παρίσι καὶ ὅπου, μέσα σ' ἕνα καλόκαιρι-δο ἀνακάτωμα, χορεύουν ὅλες οἱ τάξεις, νόστιμες μιντιέττες, κυρίες τῆς ἀριστοκρατίας, κύριοι μὲ σμόκιν, φτωχοὶ φοιτηταὶ καὶ σμπὲμ καλλιτέχνες...

Ἡ "Εκθεσις δίνει σήμερα νέα ζωὴ καὶ κίνησι ἐξένων στὸ Παρίσι καὶ μολονότι ὅλα ἀκριβαίνουν καὶ γίνονται τρομοκρατικὲς ἀπόπειρες καὶ μυστηριώδεις ἀπαγωγὲς Ρώσσων στρατηγῶν, ἡ ζωὴ τοῦ Παρισιοῦ, μακρυὰ ἀπὸ τοὺς ξένους καὶ ἀπὸ τὶς ἀνήσυχες αὐτὲς ἐκδηλώσεις, ἐξακολουθεῖ τὸν δρόμο της μέσα ἀπὸ χαρακτηριστικὸ της πλαίσιο. τοῦ ὁποίου λίγες πτυχὲς μόνο ἀνασύραμε...

ΚΛΕΙΩ ΣΦΑΕΛΛΟΥ

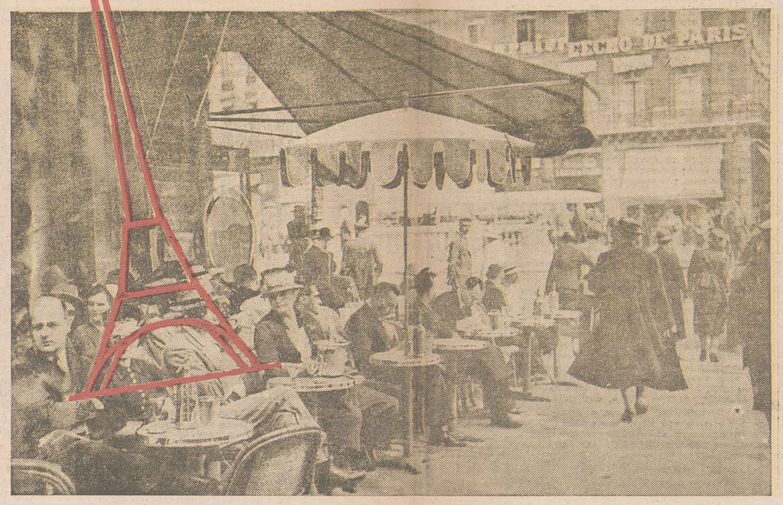

Στὰ μεγάλα «καφέ», οἱ Παρισινοὶ καθισμένοι γύρω ἀπ' τὰ τραπεζάκια ποὺ εἶνε ἀραδιασμένα κατὰ μῆκος τῶν πεζοδρομίων, ὅπως καὶ στὴν Ἀθήνα, ἀπολαμβάνουν τὴν προβληματικὴ καὶ ὀχρο τάτη λιακάδα τοῦ Σεπτεμβρίου.

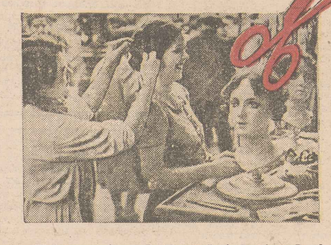

Ἡ ἐφευρετικότης τῶν Παρισινῶν ἐπαγγελματιῶν εἶνε παροιμιῶδης... Ἰδοὺ ἕνα ὑπαίθριο «στιγμιαῖο» κομμωτήριο ποὺ κάνει χρυσὲς δουλειές...

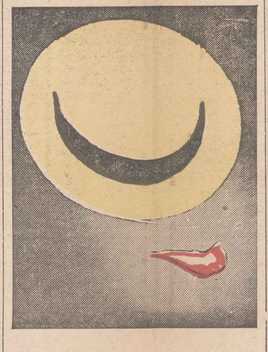

«Μὲ τὸ χαμόγελο» εἶνε τὸ κατ' ἐξοχὴν Παριζιάνικο φίλμ τοῦ Μωρὶς Σεβαλιὲ ποὺ θὰ ἰδοῦμε φέτος καὶ ἐδῶ. Αὐτὴν τὴν ἐποχὴ τὸ Παρίσι εἶνε γεμάτο ἀπὸ τὶς σκετικὲς διαφημίσεις ποὺ ἐμφανίζουν τὸ φαθάκι καὶ τὸ χαμόγελό του, σῆμα καταθεθὲν τῆς γαλλικῆς πρωτευούσης...

Εἰδυλλιακὲς γωνίες τοῦ Παρισιοῦ... Στὸ δάσος τῆς Βουλώνης οἱ περιπατηταὶ ταΐζουν τὰ περιστέρια καὶ τὶς κατάλευκες χῆνες...

θὰ ζοῦμε ΤΡΕΙΣ ΑΙΩΝΕΣ..

Θὰ ἔλθῃ ἡμέρα ποὺ θὰ γίνωμεν ὅλοι μας Μαθουσάλαι...

Τὰς ἡμέρας αὐτάς, προερχόμενος ἐκ Βαρσοβίας, ἔφθασεν εἰς τὸ Σικάγον ἕνας σεβάσμιος γέρων, ποὺ ὑπέβαλεν εἰς τὰς ἀρχὰς τὰ πιστοποιητικά του, ἐκ τῶν ὁποίων προκύπτει ὅτι ὀνομάζεται Ἀβραὰμ Βισκόβσκυ καὶ ὅτι εἶνε 121 ἐτῶν.

"Ωστε λοιπὸν ὑπάρχουν ἀκόμη Μαθουσάλαι εἰς τὸν κόσμον καὶ ὁ περιδόητος Ζαρὼ ἀγᾶς δὲν ἦτο ὁ τελευταῖος; "Οχι μόνον ὑπάρχουν μακρόβιοι, ἀλλά, ἀκολουθοῦντες τὴν μέθοδον τοῦ δόκτορος Ρέξ, (βραδεῖον Νόμπελ) διὰ τὴν παράτασιν τῆς ζωῆς, κάθε ἄνθρωπος ἠμπορεῖ νὰ ζήσῃ μερικοὺς αἰῶνες.

Ὁ μέγας αὐτὸς καθηγητὴς τῆς φυσικῆς καὶ τῆς ἰατρικῆς δὲν κατώρθωσεν ἀκόμη νὰ σταματήσῃ τὴν ζωὴν κατὰ τὸν τρόπον τοῦ θάνατος. Ἡ μέθοδός του ὅμως συνίσταται εἰς τὸ παρεμβάλλον περιόδους λήθαργου, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ὁποίων δὲν γηράσκει κανείς.

Ἡ μεγαλειτέρα διάρκεια τῶν περιόδων αὐτῶν τοῦ λήθαργου εἶνε μιὰ δεκαετία. Ἀλλὰ ὁ Ρὲξ εἶνε ἀπολύτως βέβαιος ὅτι μὲ τὴν τελειοποίησιν τῆς μεθόδου του θὰ παρατάθῃ ἐπὶ ἔγκυ αἰῶνα. Χάρις εἰς τὴν ἀνακάλυψιν αὐτὴν ὁ ἄνθρωπος ἠμπορεῖ νὰ ζήσῃ ἀρκετὰς ἑκατονταετηρίδας. "Οταν φθάσῃ εἰς τὰ τριάντα ἡμπορεῖ ν' ἀρχίσῃ μίαν περίοδον λήθαργου πενήντα ἐτῶν, μετὰ τὴν ἀποφοίτασιν ὁποίων ν' ἀκολουθήσῃ νέα περίοδος δράσεως δέκα ἐτῶν, καὶ οὕτω καθεξῆς μέχρι τέλους τῆς ζωῆς του. Ἕνας ἄνθρωπος λοιπὸν ποὺ προκεῖται νὰ ζήσῃ ἑξήντα ἔτη ἠμπορεῖ νὰ παρατείνῃ τὴν ζωήν του εἰς τὰ 580 ἀν ὀκτὶ καὶ περισσότερον.

Πῶς ὅμως ἠμπορεῖ νὰ γίνῃ αὐτὸ τὸ θαῦμα; Διὰ νὰ ἐπιτύχωμεν τὸν λήθαργον διὰ τοῦ ὁποίου παρατείνεται ἡ ζωή, ἀπαιτοῦνται δύο πινά: πρῶτον ἡ δημιουργία τεχνητοῦ ψύχους κατὰ ἑνὸς καὶ δέκατο τοῦ χιλιοστοῦ κάτω τοῦ ἀπολύτου μηδενὸς καὶ δεύτερον ἡ ἕνωσις μιᾶς οὐσίας προτοῦ ὑποδληθῇ τὸ σῶμα εἰς τὸ ψῦχος αὐτό.

Γνωρίζει ὅτι ὁ Ρὲξ δὲν ἀνέλυσεν ἐπιστημονικῶς τὴν οὐσίαν τῆς οὐσίας αὐτῆς, οὐτε τὴν μέθοδον ποὺ ἐχρησιμοποίησεν ὁ ἴδιος διὰ τὴν κατασκευήν της. Ἡ οὐσία αὐτὴ ἀπομακρύνει κατὰ τρόπον ἀσφαλέστερον τὸν θάνατον κατὰ τὴν περίοδον τοῦ λήθαργου.

Τὰ πειράματα, τὰ ὁποῖα ἔκαμεν ἕως τώρα ὁ Ρὲξ ἐπὶ διαφόρων ζώων, ἀπεδείξαν ὅτι ἡ μέθοδός του εἶνε ἀπολυτως ἀποτελεσματική. Ἔπεισε δὲ τοὺς συνεργάτας του ὅτι ἡ πρακτική ἐφαρμογή της μεθόδου του εἶνε ἐξησφαλισμένη μέχρι τοῦ σημείου, ὥστε νὰ ὑποβληθῇ ὁ ἴδιος εἰς τὸ πείραμα ὅταν τοὐλάχιστον δύο ἀπὸ τοὺς συνεργάτας του θὰ εἶνε εἰς θέσιν νὰ ἐφαρμόσουν τὴν μέθοδον αὐτὴν χωρὶς τὸν φόβον κανενὸς ἀπευκταίου.

Ἡ ἐφαρμογὴ τῆς ἐφευρέσεως δὲν εἶνε καὶ τόσον εὔκολος, ἀπαιτεῖ δὲ τὴν μεγαλειτέραν προσοχὴν ἐκ μέρους τοῦ ἐπιστήμονος. Εἶνε γνωστὸν ὅτι δὲν εἶνε καθόλου εὔκολος ἡ ἐπίτευξις θερμοκρασίας ἀπολύτου μηδενός, ποὺ εὑρίσκεται εἰς τοὺς 273, 16 βαθμοὺς κάτω ἐκείνου ποὺ θεωροῦμεν κοινῶς ὡς μηδέν. Κανεὶς ὅμως δὲν γνωρίζει τὰς δυσκερείας τὰς ὁποίας συνήντησεν ὁ Ρὲξ διὰ νὰ δημιουργήσῃ μίαν θερμοκρασίαν κατὰ ἑννέα χιλιοστὰ κατωτέραν τοῦ ἀπολύτου μηδενός.

Ἡ θερμοκρασία αὐτὴ πρέπει νὰ διατηρηθῇ καθ' ὅλην τὴν περίοδον τοῦ ληθάργου. Ἐπιτυγχάνεται δὲ μέσα εἰς ἕνα διαφανὲς ντουλάπι, ἐντὸς τοῦ ὁποίου τοποθετεῖται τὸ ἄτομον ποὺ θέλει νὰ ὑποδληθῇ εἰς τὸ πείραμα αὐτό. Ἔπειτα τὸ ντουλάπι αὐτὸ τοποθετεῖται μέσα εἰς ἕνα ἄλλο, κατὰ τὴ μεγαλείτερον. Εἰς τὸν ἐνδιάμεσον χῶρον δημιουργεῖται τὸ ἀπόλυτον κενόν, ὥστε νὰ ἐπιτευχθῇ τελεία ἀπομόνωσις τοῦ ἀτομου.

Γεννᾶται ὅτι ἡ ἀπαιτουμένη θερμοκρασία διὰ νὰ περιέλθῃ ὁ ἄνθρωπος εἰς λήθαργον, καθὼς καὶ ἐκείνη δυνάμει τῆς ὁποίας ἐπανέρχεται εἰς τὴν ζωήν, ἐπιτυγχάνεται βαθμιαίως, διότι ἡ ὀπότομος ψύξις καὶ ἀντιθέτως ἠμπορεῖ νὰ ἐπιφέρῃ τὸν θάνατον.

Ἀντιθέτως πρὸς ὅ,τι ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ γνωμίσῃ ἐκ πρώτης ὄψεως, ἡ περίοδος τοῦ ληθάργου δὲν εἶνε ἐντελῶς χαμένη διὰ τὸν ὑποβαλλόμενον εἰς τὸ πείραμα αὐτό.

Διότι κατὰ τὴν περίοδον αὐτὴν ἡ ἀνθρωπότης συνεχίζει τὴν πορείαν της πρὸς νέας κατακτήσεις τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς προόδου. Καὶ ὅλων αὐτῶν τῶν κατακτήσεων ἠμπορεῖ νὰ ἐπιφεληθῇ μία μεγαλομία ὅταν συνέλθῃ ἀπὸ τὸν λήθαργον αὐτόν.

Εἶνε εὔκολον ν' ἀντιληφθῇ κανεὶς τί θὰ ἠμποροῦσε νὰ κάμῃ ἕνα ἄτομον ὅπου τὸ ἀποθανόντος. Μάρκον, ἐὰν ἐξυπνοῦσεν ἐπειτα ἀπὸ μίαν περίοδον ληθάργου πενήντα ἢ ἑκατὸν ἐτῶν, ὁποτε θὰ εἶχεν εἰς τὴν διάθεσίν του ὅλας τὰς νέας κατακτήσεις τῆς ἐποχῆς.

Εἶνε ἀκόμη γνωστὸν ὅτι ὁ Λεονάρδος Ντὰ Βίντσι ἐσχεδίασε τὸ πρῶτον ἀεροπλάνον, ἀλλὰ δὲν ἠμποροῦσε νὰ τὸ κατασκευάσῃ διότι δὲν εἶχεν εἰς τὴν διάθεσίν του τὰ ἀπαραίτητα διὰ τὴν κατασκευὴν ἑνὸς μοτέρ. Δὲν εἶνε λοιπὸν δύσκολον νὰ φανταθῇ κανεὶς τὰ θαύματα ποὺ θὰ ἠμποροῦσε νὰ κάμῃ ἡ μεγαλοφυία ἐκείνη ἐὰν ἦτο δυνατόν, μὲ τὴν μέθοδον τοῦ ληθάργου, νὰ φθάσῃ μέχρι τῶν ἡμερῶν μας.

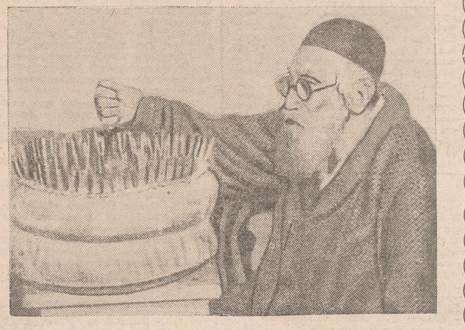

Ὁ Ἀμερικανὸς Μαθουσάλας Τζὼν Λαϊμον ἑορτάζει τὴν 123ην ἐπέτειον τῶν γενεθλίων του, μὲ 123 κερὰ ἀναμένα ἐπάνω σ' ἕνα γλύκισμα...

ΜΑΝΟΣ

ΤΟ ΠΛΕΟΝ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΤΟΡΠΙΛΛΗ

ΤΟΥ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΤΖΑΚ ΜΠΟΥΓΚΣΟΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

(Ἡ μυστικὴ ὑπηρεσία τοῦ ἀμερικανικοῦ ὑπουργείου τῶν Ναυτικῶν εἶχε τὴν πληροφορίαν ὅτι κ.τ.λ. ὁ Ντόλγκερ εἶχε κάμει μίαν σπουδαιοτάτην ἐφεύρεσιν, γιὰ τὴν ὁποίαν ἐνδιεφέροντο καὶ ἄλλαι Δυνάμεις. Ἀνετέθη λοιπὸν εἰς τὸν λοκ. Ἀν Νόρτ νὰ ἀγοράσῃ ἢ νὰ κλ... τὴν ἐφεύρεσιν αὐτήν. Ὁ Νόρτ, μὲ τὸ ψευδώνυμον Βὰν Ντόρν, ἐπειτα ἀπὸ πολλὲς περιπέτειες, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν φίλον του Νίχολς, κατορθώνει ν' ἀνακαλύψῃ τὸν Ντόλγκερ, ποὺ ἦταν ἐγκατεστημένος εἰς τὸ θενφουέγκος τῆς Κούβας, εἰς μίαν ἐπαυλίν ποὺ λέγεται «Λὰς Πέρλας». Συνοδευόμενος πάντοτε ἀπὸ τὸν Νίχολς ἐπισκέπτεται τὸν Ντόλγκερ, ποὺ εἶνε πλέον γνωστὸς μὲ τὸ ψευδώνυμον Ἀλβαράντο. Ὁ Νίχολς εἶνε ἐρωτευμένος μὲ τὴν κόρην τοῦ τελευταίου αὐτοῦ τὴν Λίντα, ποὺ τοὺς ὑποδέχεται εἰς τὸν κῆπον τῆς ἐπαύλεως. Ἐκεῖ ὁ οἰκοδεσπότης μὲ ἄλλους καλεσμένους ἀσκοῦνται εἰς τὴν σκοποβολὴν μὲ τὸ τόξον, ἕνα νέον σπόρ, πολὺ τῆς μόδας τὴν ἐποχὴν ἐκείνην. Ἕνας ἀπὸ τοὺς καλεσμένους, ὁ Λάντλου, μετημφιεσμένος κατάσκοπος καὶ αὐτὸς σκοπεύει θαυμάσια καὶ ὅλοι θαυμάζουν τὴν δεινότητά του. Ἔπειτα ἔρχεται ἡ σειρὰ τοῦ Νίχολς νὰ σκοπεύσῃ. Μετὰ παρουσιάζεται στὴν παρέα καὶ ἕνας ἄλλος καλεσμένος, ὁ Ἰάπων Σετσουμπάρα, ἐνδιαφερόμενος κι' αὐτὸς γιὰ τὴν ἐφεύρεση. Ὁ Ἀλβαράντο ὑποπτεύεται τὸν Νόρτ καὶ ἐπιχειρεῖ νὰ τὸν σκοτώσῃ. Δὲν τὸ κατορθώνει ὅμως καὶ τοῦ ἐπιτρέπει νὰ λάβῃ μέρος στὸν πλειοψηφισμὸ ποὺ πρόκειται νὰ γίνῃ τὸ ἴδιο βράδυ στὴν ἐπαυλίν.)

18ον

Τὶ περίφημα ποὺ ἔπαιζε τὸν ρόλο του αὐτὸς ὁ ἄγγλος !

Ὁ Νόρτ δὲν μπόρεσε νὰ μὴ τὸν θαυμάσῃ. Φαινόνταν τόσο εἰλικρινὴς ἡ ἀδιαφορία του μπροστὰ στὸ γεγονὸς ὅτι μόλις ἔλλειπε ἕνα ἀπὸ τὰ βέλη τόρμυ Ἀντὶ ὅμως νὰ τὸ ἀναζητήσῃ ὁ Νόρτ ἀρχισε νὰ ἐξετάζῃ τὴν κασετίνα τῶν βελῶν τοῦ Νίχολς.

—Ἔστασε ἐνὰ καθὼς ἀνοιγαν τὸ κουτί, εἶπε δείχνοντας ἕνα κομμάτι βέλους ποὺ ἦταν πεσμένο κάτω.

—Πόσα λείπουν ; ρώτησε ὁ Χάρδιγκ.

—Τρία ἢ τέσσερα. Θυμόσαστε ἂν ἦταν γεμάτο τὸ κουτί ;

—Ναί, ἦταν γεμάτο. Πρέπει νὰ λάβουμε τὰ μέτρα μας, γιὰ νὰ μὴ μᾶς φύγῃ ὁ δολοφόνος. Ἴσως νὰ μὴ σταματήσῃ στὸν Ἀλβαράντο καὶ δὲν θὰ ἤθελα νὰ βρεθῶ μ' ἕνα βέλος καρφωμένο στὴ ράχη. Δὲν εἶνε τῆς μόδας αὐτό. Καὶ σεῖς ;

—Ὄχι κ' ἐγώ. Ἐπιτρέπει δὲν γλυτώνει κανεὶς ἀπὸ ἕνα βέλος.

—Ἦταν δυνατὸν ὁ Σπένσερ Χάρδιγκ, ποὺ γελοῦσε τόσο σαρκαστικὰ κάτου ἀπὸ τ' ἀστρα, νὰ εἶνε ὁ δολοφόνος ; Ὁ Νόρτ δυσκολεύονταν νὰ τὸ παραδεχτῆ.

—Καὶ τώρα ποῦ θὰ πᾶμε ;

—Θὰ βγοῦμε ἀπὸ τὸν κῆπο. Εἶμαι περίεργος νὰ ἰδῶ τὸ μέρος ὅπου στεκόταν ὁ δολοφόνος ὅταν ἔρριξε τὸ βέλος.

Ἀνέβηκαν σ' ἕνα μικρὸ ὑψωμα, ἔξω ἀπὸ τὸν μανδρότοιχον. "Ὅταν ὅμως βρέθηκαν ἐκεῖ πάνω, εἶδαν πῶς ἦταν πολὺ χαμηλὸ τὸ μέρος γιὰ μιὰ τέτοια σκόπευση.

—Κ!' αὐτὸ ἐκεῖ πάνω ; ἔκανε ὁ Χάρδιγκ δείχνοντας ἕνα ἄλλο ὕψωμα. Εἶνε ὅμως πολὺ μακρυὰ, μέχρι διακόσια πενήντα μέτρα ἕως τὸ παράθυρο.

"Ὅταν ἔφθασαν στὴν κορυφὴ αὐτοῦ τοῦ ὑψώματος, ὁ Νόρτ εἶπε :

—Δικαίνν, τὸν Λὰ Τούρ νὰ κινῆται ἐκεῖ κάτω. Ἀλλὰ δὲν βλέπω τὸ πτῶμα τοῦ Ἀλβαράντο.

—Ἂν ὅμως ἦτο ἀνοιχτὸ τὸ κάτω μέρος τοῦ παραθύρου θὰ τὸν ἐβλέπατε, παρατήρησε ὁ Χάρδιγκ.

—Ναί, Ἀλλὰ τὸ πῶς ἔργον εἶνν ὅτι δὲν εἶνε ἀνοιχτό, οὔτε θυμᾶμαι νὰ τόκλεισε κανεὶς προηγουμένως.

—Θὰ τόκλισε αὐτὸς ποὺ ἐκλεψε τὰ σχέδια.

—Ὅστε πιστεύετε ὅτι ἐμπῆκε κάποιος στὸ γραφεῖο πρὶν ἀπὸ μᾶς ;

Τὸν Νόρτ ὅμως τὸν ἀπασχολοῦσε ἄλλο πρᾶγμα.

—Σκέφτομαι, εἶπε, ὅτι ἀπ' ἐδῶ πάνω μονάχα σεῖς καὶ ὁ Νίχολς μπορεῖτε νὰ κάνετε τέτοια σκόπευση.

—Τότε γιατὶ δὲν φάχνετε νὰ βρῆτε τὸν Νίχολς ;... Ἐξεκάσατε ὅμως καὶ κάποιον ἄλλον : τὸν Σετσουμπάρα. Αὐτοὶ οἱ καταμρένοι ἰάπωνες εἶνε φοβεροὶ τοξόται.

—Τὸ σκέφτηκα, ἔκανε ὁ Νόρτ. "Ὅταν γυρίσουμε μόσα καὶ ρίξω μιὰ ματιὰ σὲ κάτι καπέλλα, θὰ ξέρω κάτι παραπάνω.

—Καπέλλα, ἔκανε κατάπλακτος ὁ Χάρδιγκ. Τὶ καπέλλα ;

—Θὰ σᾶς πῶ. Ἂν ἐπιτρέπετε μάλιστα θὰ δώσω μιὰ ματιὰ καὶ στὸ δικό σας.

—Πολὺ εὐχαρίστως. Ἀλλὰ γιατί ;

—Ὁ Νόρτ ἀπέφυγε ν' ἀπαντήσῃ. Ὁ Σπένσερ εἶπε :

—Ξέρετε πάντως σᾶς ἐκτιμῶ καὶ εἶνε περιττὸ νὰ σᾶς πῶ τώρα ὅτι μὲ στεναχωρεῖ ἡ σκέψις πῶς βρισκόμαστε σὲ δυὸ ἀντίπαλα στρατόπεδα.

—Θέλω νὰ σᾶς δώσω μιὰ σ:μβουλή.... ἄρχισε ὁ Νόρτ.

Ἀλλὰ δὲν ἐπροκάρησε. Ἐσταμάτησε ἀποτόμως ὅταν ἀντίκρυσε τὴν καγκελλόπορτα ὁποῦ εἶχε ἴδῃ γιὰ πρώτη φορὰ τὴν Λίντα Φόρμπες. Ποῦ νάταν τώρα ; Τὴν καϋμένν ! Σὲ τίνος χέρια νὰ εἶχε πέσει ; Μήπως τὴν ἔκανν νὰ ὑποφέρῃ ;...

Οἱ ὑπόνοιες του ἐναντίον τοῦ Νίχολς ἐμεγάλωναν πάλι. Γιατὶ ἦταν πάρα πολὺ καλὸς σκοπευτὴς καὶ θὰ μποροῦσε θαυμάσια νὰ σκοπεύσῃ ἀπὸ μιὰ τέτοιαν ἀπόσταση. Καὶ ἡ Λίντα, ἦταν πράγματι ἕνα χαριτωμένο καὶ ἀθῶο κορίτσι, ὅπως φαινόνταν ; Καὶ ἂν ἡ ἱστορία τῆς ἀπαγωνῆς ἦταν σκηνοθεσία ; Δὲν μποροῦσε νὰ ἦταν σκηνοθετημένη ὅλη αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις ;

—Ἐλέ΄γατε νὰ μοῦ δώσετε μιὰ συμβουλή, εἶπε ὁ Σπένσερ ἐνῷ ἐζύγωνε στὸν τοῖχο τοῦ σπιτιοῦ ποὺ ἦταν σκεπασμένος μὲ κληματαριές.

—Ναί. "Ηθελα νὰ πῶ ὅτι ἂν ἤμουν στὴ θέση σας θὰ ἐπιρόσεχα πολὺ στὶς κινήσεις μου. Μπορεῖ νὰ τὸ εἶδε καὶ κανεὶς ἄλλος αὐτὸ τὸ βέλος στὸ τζάκι.

—Δὲν καταλαβαίνω τὶ θέλετε νὰ πῆτε, ἀγαπητέ μου, ἔκανε ὁ Χάρντιγκ μὲ φωνὴ νεμάτην εἰλικρίνεια. Βέλος στὸ τζάκι ; Δὲν καταλαβαίνω.

—Καὶ ὅμως εἶμαι πρόθυμος νὰ ὁρκιστῶ πῶς εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ δικά σας.

—Ἀλλήθεια ; Μὰ εἶνε καταπλκτικὸν αὐτό ! Καθὼς ἐμπαιναν ἀπὸ σπίτι, τὸ φῶς τοῦ προθαλάμου ἐκτύπησε κατὰ πρόσωπο τὸν ἄγγλον. "Ηταν ἀπαθέστατος.

Ὁ Νόρτ, σὰν λαγωνικὸ ποὺ τρέκει πίσω ἀπὸ πρόσφατα ἴχνη, ἔτρεξε ἀμέσως στὸν μικρὸν διάδρομον ὅπου ὅλοι οἱ φιλοξενούμενοι εἶχαν κρεμάσει τὰ καπέλλα τους. Καὶ ὅταν ἐπέρασε ἀπὸ τὸ σαλόνι, διέκρινε τὸν Σετσουμπάρα, ξαπλωμένον σὲ μιὰ μεγάλη πολυθρόνα καὶ βυθισμένον σὲ σκέψεις.

—Λοιπόν, ἐρώτησε ὁ Νόρτ, ἐκαταλήξατε σὲ κανένα συμπέρασμα ;

—Ναί. Νομίζω ὅτι ξέρω τὸν δολοφόνον.

—Καὶ δὲν θέλετε νὰ μοῦ τὸν πῆτε ;

Ὁ ἰάπων ἐκούνησε δυνατὰ τὸ μικρό, φαλακρό του κεφάλι ποὺ ἐνυάλισε παράξενα κάτω ἀπ' τὸ φῶς τῆς κρεμασστῆς λάμπας.

—Καὶ τί σκοπεύετε νὰ κάμετε ;

—Θὰ περιμένω, ἀπάντησε ὁ Σετσουμπάρα.

Καὶ, δείχνοντας μ' ἕνα χαμόγελο τὰ κάτασπρα δόντιά του, βυθιστικε ἀκόμα πειὸ πολὺ στὴν πολθρόνα καὶ στὶς σκέψεις του.

Στὸν διάδρομο ὁ Νόρτ ἔθγαλε ἕνα μέτρο κ' ἐμέτρησε μὲ προσοχὴ τὴν διάμετρο ἀπ' ὅλα τὰ καπέλλα. Κ' ἐνῷ τὰ ξανάθαζε στὴ θέση τους, τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο, τὸ μετωπό του ἐζάρωνε ἀπὸ τὴν ἀπογοήτευσι.

—Καὶ ἄλλη ἐλπίδα ποὺ ἔφυγε ! ἐψιθύρισε. Ἐκάθησε στὰ σκαλοπάτια ποὺ ὡδηγοῦσαν στὸν κῆπο, ἀπολαμβάνοντας τὴ νυχτερινὴ δροσιά. Χίλιες δυὸ σκέψεις ἐστριφογύριζαν μέσα στὸ μυαλό του.

Ἐκύτταζε τὸ ρολόϊ του καὶ εἶδε πῶς ἦταν ἐνννιάμισι. Τὸν ἐτάραζε ἡ σκέψις ὅτι τὸ προηγούμενο βράδυ, ἀκριβῶς τὴν ἴδιαν ὥρα ἐγνώριζε μονάχα πῶς εἶχε σκοτωθῆ ὁ Κράυφορντ. Πόσα γεγονότα ἐμεσολάβησαν σ' αὐτὸ τὸ εἰκοσιετράωρο ! Τὸ ἔγκλημα τοῦ τραίνου, ὁ θάνατος τοῦ Ἀλβαράντο, οἱ δύο ἀπόπειρες ἐναντίον του. Καὶ ἀκόμα ἡ ὑπόθεσις ἦταν εἰς τὴν ἀρχή.

Ἀφοῦ ἐθεβαιώθηκε ὅτι τὰ κεφάλια τοῦ Σπένσερ Χάρντιγκ, τοῦ Λὰ Τούρ, τοῦ Νίχολς καὶ τοῦ Σετσουμπάρα δὲν εἶχαν διάμετρον μὶ κρότερην ἀπὸ τέσσερις δακτύλους καὶ τρία τέταρτα, σηκώθηκε.

Κοντοστάθηκε ἀπὸ σαλόνι γιὰ νὰ ρωτήσῃ κάτι τὸν Σετσουμπάρα, ἀλλ ἡ πολυθρόνα ὁποῦ καθόνταν ὡς τότε ὁ Ἰάπων ἦταν ἀδειανή. Ὁ κίτρινος εἶχε χαθῆ σὰν φάντασμα. Ὁ Νόρτ δὲν τὸν ἀρθκε οὔτε στὴν τραπεζαρία, ὅπου ὅλα εἶχαν μείνει ἀνέπαφα, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ εἶχαν τρέξει ὅλοι ἔξω, στὴν κραυγὴ τῆς Λίντας.

Λίντα ὁόρμες!... Αὐτὸ τὸ ὄνομα ἐστριφογύρίζε διαρκῶς στὸ μυαλό του. Ὁ Νίχολς εἶχε πραγματικὰ σκοτώσει τὸν Ἀλβαράντο, σὲ μιὰ στιγμὴ ἀπελπισίας;

Ἰτὰ δύο πράγματα ὁ Νόρτ ἦταν βέβαιος: ἕτι ὁ Ἀλβαράντο εἶχε δολοφονηθῆ καὶ ὁτι κάποιος εἶχε μπῆ μέσα στὸ γραφεῖο τοῦ Ἀλβαράντο, μετὰ τὸν θάνατό του.

Αὐτὰ τὰ δύο γεγονότα, τὰ ἀπολύτως θέβαια, ἐδημιουργοῦσαν ἕνα σωρὸ καταπλκτικές καὶ ἀπίστευτες πιθανότητες.

Ὁ Λὰ Τοὺρ βρισκόταν ἀκόμα στὸ ἐργαστήριον, ἀναστατώνοντας τὰ πάντα γιὰ ν' ἀνακαλύψῃ τὰ σχέδια τῆς τορπίλλης. Ὁ Σπένσερ Χάρντιγκ εἶχεν ἐξαφανισθῆ. Ὁ Μανουὲλ φοβούμενος ἴσως καμμίαν ἄλλην ἐπίθεσιν, εἶχε μεταφέρει τὸν Κλαίνσιμθ στὸ δωμάτιό του, ὅπου ἔμεινε κ' αὐτός.

Πάντα θυθισμένος στὶς σκέψεις του, ὁ Νόρτ ξαναγύρισε στὸν διάδρομον, ὅπου τὸ αἷμα τοῦ Κλαίνσμιθ ἐσχημάτιζε μιὰ μαύρη καὶ γυαλιστερὴ κηλίδα. Ἐπειτα θγῆκε στὸν κῆπο, παρατηρῶντας τὸ τετράγωνο φῶς ποὺ ἔθγαινε ἀπὸ τὸ παράθυρο, ἀπ' ὅπου εἶχαν σκοτώσει τὸν Ἀλβαράντο.

«Πολὺ παράξενη αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις τοῦ παραθύρου, σκεφτόνταν. Ὁ δολοφόνος ἔκλεισε τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ παντζουριοῦ, ὥστε νὰ νομίζῃ κανεὶς ὅτι τὸ θέλος δὲν ἤρθε ἀπ' ἔξω. Καὶ στὸ ἰσόγειο ὁ φεγγίτης ποὺ θλέπει στὴν αἴθουσα τῆς δεξιαμενῆς, θρέθηκε ἀνοιχτός».

Μὲ μεγάλη προσοχὴ ἐξήτασε καὶ ὅλην τὴν ἔκτασι ποὺ ἀπλωνόταν ἀπὸ τὸ παράθυρο ἕως τὸν κῆπο. Ἔβρσξε κάτω στὸ χῶμα, ἀλλὰ τίποτε δὲν μπόρεσε ν' ἀνακαλύψῃ.

—Κάπου ἐδῶ σιμὰ θὰ εἶνε, ἐμουρμούρισε. Ὁ δολοφόνος δὲν ἐλ.αβε θέβαια καιρὸ νὰ τὰ κρύψῃ.

—Μπᾶ, ἐδῶ εἶσαστε; ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Σπένσερ Χάρντιγς στὸν κῆπο. Σ' αὐτὸ τὸ λιγο φῶς φανόσαστε πανύθηλος. Γιὰ σαλιγκάρια ἐβγήκατε;

—Ναί. Καὶ σεῖς τί κάνετε;

—Ἐσκέφτηκα ἀρκετὰ καὶ κατέλληξα σ' ἕνα συμπέρασμα, ποὺ θὰ σᾶς τὸ πῶ ἀμέσως. Γ' ἀὐστς λίγη προσοχή, Νόρτ. Ἐκτιμῶ τὴν ἐξυπνάδα σας καὶ θλέπω ὅτι τὰ κατεφέρατε καλὰ νὰ διατηρήσετε κάθε ἐλευθερίαν ἐνεργείας.

Ὁ Σπένσερ μιλοῦσε χωρὶς τὴν παραμικρὴν ἐκθρα. Ὁ Νόρτ τὸ καταλάβαινε αὐτό. Ἐκαταλάβαινε ὅμως ἐπίσης ὅτι θὰ συνέθαινε τὸ ἴδιο καὶ ἂν εἶχε τὴν πρόθεσι νὰ τὸν σκοτώσῃ μετὰ μιὰ στιγμή.

—Εὐχαριστῶ, εἶπε ὁ Νόρτ. Ἐγὼ ὅμως κατέληξα σ' ἕνα σπουδαιότερο συμπέρασμα, σχετικὰ μὲ τὴν δολοφονίαν τοῦ Ἀλβαράντο.

Ἔμπαινα στὸ σαλόνι, ἐνῷ ὁ ἄλλος ἔλεγε:

—Ἐγὼ θὰ ἤθελα νὰθλεπα καὶ νὰ μιλοῦσα μὲ τὸν φίλον σας Νίχολς.

—Κ!' ἐγὼ τὸ ἴδιο, ἀπάντησε ὁ λοχαγός, ἐνῷ ἐπλησίαζε τὸν φεγγίτη καὶ παρατηροῦσε τὴν ἀκρη τοῦ κοντροῦ ἀπὸ κάποιο ἀόρατο ἀντικείμενο ποὺ θρέθηκε ἐπὶ τέλους τὴν λύσι ἑνὸς δυσκολωτάτου προθλήματος.

—Διάθολε! ἔκανε.

Καὶ δὲν ἐπροσθεσε ἄλλο τίποτα, ἐνῷ ἐπήγαινε θιαστικὰ πρὸς τὸ σαλόνι.

—Λοιπόν, Σπένσερ, τί λετε; Ἐφόναψα ὅτι μποροῦμε...

Ἡ φωνὴ του ἐσταματῆσε ἀποτόμως σὰν μπχανὴ ποὺ ἐπαθε μιὰ ζαφνικὴ θλάθη. Ὁ Νόρτ στάθηκε στὴν πόρτα τοῦ σαλονιοῦ, τὰ ματια του ἐμισοκλείσαν μετὰ ἐφάνηκαν πὼς ἔκλειναν τελείως, καθὼς ἤτανε καρφωμένα στὸ μεγάλο καλὸ ὁπου θρισκόνταν τώρα ζαπλωμένο καὶ ἀγωνιοῦσε τὸ σῶμα τοῦ Σπένσερ Χάρντιγκ.

"Ενα θέλος μὲ κιτρινο φτερὰ, σπασμένο στὴ μέση, ἦτον σφιγμένο ἀπὸ ζυλιασμένο δικτυὰ τοῦ Ἄγγλου. Τὸ ἄλλο μισό, ἐξέκινε αἰματωμένο ἀπὸ τὸ στῆθος του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 15ον

Ὁ Νόρτ ἐνόμισε γιὰ μιὰ στιγμὴ ὅτι ἡ φοβερὴ σιγὴ τοῦ δωματίου καὶ τοῦ σπιτιοῦ θὰ τὸν ἔκανε νὰ τρελλαθῆ. Ἂν καὶ τὰ νεῦρα του ἤταν ἀρκετὰ δυνατὰ τὸ νέο αὐτὸ κάπο τὸν ἐκμπλένιζε

"Επειτα ἄρχισε νὰ σκεφτεται πιὸ ψύχραιμα. Ἀπὸ ποῦ εἶχεν ἔρθει τὸ θανάσιμον θέλος; Ἀπὸ τὸ παράθυρο, φυσικά... Ὁ Μανουὲλ ὅμως εἶχε κλείσει καλὰ ὅλα τὰ παράθυρα μὲ σιδερένιες ἀμπάρες. Ὅστε λοιπὸν τὸ παράθυρο ἀνοιξε κατόπιν; Καὶ ποιὸς τὸ ἀνοιξε;

"Εκανε κουραγιο κι ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ σῶμα τοῦ ἄλλου ποὺ ἦταν ζαπλωμένο στὸ πάτωμα.

Ἀμέσως ἐκαταλαβε πὼς δεν εἶχε πεθάνει ἀμέσως. Ἴσως ἔζησε τὸ λίγο ἐκεῖνο διάστημα ποὺ τοῦ ἦταν ἀρκετὸ ν' ἀρπαξῆ τὸ θέλος ποὺ εἶχε μπηκτὴ στὸ στῆθος του καὶ νὰ τὸ σπάσῃ. Καὶ ἴσως ἡ προσπάθεια ἐκείνη ἔσπρωξε τὸ θέλος ἔως τὴν σπονδυλικὴ στήλη κι' ἐπροκάλεσε τὸν θάνατο

Φιλύποπτος πάντα ἔρριχε μία ματιὰ τριγύρω. Ἔπειτα, μὲ προσοχὴ, ἐπροχώρησε ἔως τὸν διάδρομο. Κάνεις Πιροσοθάσπας νὰ σκεφτῆ καλύτερα, μὲ περισσότερη ψυχραιμία. Ὁ Χάδντιγκ μπήσες εἶχε θρῆ ἐν τῷ μεταξὺ τὰ σχέδια τῆς τορπίλλης; Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ τὰ εἶχεν σπάνω του

"Εκρινε φρόνιμο νὰ σθυση το φῶς γιὰ νὰ μὴ γίνῃ κὰ αὐτὸς ἀποκος δευτέρας ἐπιθέσεως. Ἐσπκωσε ὁ κέρι γιὰ νὰ γυρίσῃ τον διακόπτη, ἀλλ' ἀμέσων ἄκουσε, νομίζοντας πὼς ἀκούει θόρυθον στὸν κῆπο. Κάτι ἐσφυρίξε δίπλα του, κι' ἕνι κίτρινο θέλος καρφώθηκε στὸ μέρος σκοιθῶς, ὅπου λίγες στιγμὲς πρὶν θρισκόταν τὸ κεφαλ. του.

Μὲ τὴν ἐτοιμοτητ νενεμματος που εἶχε σὲ ὅλες τὶς κρίσιμες περιστάσεις, ὁ Νορτ ἐγύρισε τὸν διακόπτη πρὶν θγάλῃ τὸ πιστόλι του. Ὅπως εἶχε προθλεφθῆ ὅμως, ἡ ἀόριστη σκιὰ ποὺ εἶχε διαφανῆ γιὰ μιὰ στιγνὴ στὸν κῆπο, ἐκάθησε

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ... ΣΥΝΕΧΙΣΙΣ

ΜΟΥΣΙΚΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν 11ην σελίδα)

κερδίζη χρήματα πολλά, ὥστε νὰ μπορῶ νὰ ζῶ ἐλεύθερος, χωρὶς τὴν φροντίδα τοῦ καθημερινοῦ ψωμιοῦ. Εἶμαι φτωχός, τὸ ξέρω, Στρίγκα. Μπορῶ ὅμως νὰ δημιουργήσω ἕνα σπίτι νὰ σᾶς. Εἶμαι ἄρκετὰ καλαισθήτος ἀπὸ ἐκλογὴ ἑνὸς χαλιοῦ ἢ ἐπίπλου, κάτι ξέρω νὰ μαγειρεύω καὶ μετὰ τὸ φαΐ παίζω ἀρκετὰ ὑποφερτά. Ἂν καὶ δὲν φαίνομαι, ξέρω νὰ εἶμαι ἀσκετὰ αὐστηρὸς μὲτὴν ὑπηρεσίαν καὶ ἐμπνέω σεβασμὸ στὰ παιδιὰ καὶ δὲν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ μοῦ ἐπιθθήσοὺν, ὅπως κάνουν οἱ μεγάλοι. Μ' ἀρέσει πολὺ ἡ σπιτιαὶ ζωὴ καὶ δὲν θὰ μοῦ κακοφαινόταν καθόλου ἂν μὲ βασανίζαν λιγάκι... Τοὺναντιον μάλιστα, θὰ μοῦ ἄρεσε, γιατὶ θὰ σκεφτόμουνα λιγώτερα αὐτὰ ποὺ κάνω. Ὦ, Στρίγκα, δὲν θὰ ἠθελατε ἕνα καλόν, ὑπάκουον ἀντρούλη, ποὺ νὰ μὴν ἔχῃ ἄλλο σκοπὸ στὴ ζωὴ του παρὰ νὰ σᾶς ὑπακούῃ διαρκῶς, ἄλλη φροντίδα ἐκτὸς ἀπὸ τὸ σπίτι του, τὸ ὁποῖον θὰ κρατᾶῃ μακρυὰ ἀπὸ κάθε ἐπαφὴ μὲ τὸν κόσμο, μὲ τὴν φοβερὴ πραγματικότητα; Δὲν θὰ ἠθέλατε ἕναν ἄντρα ποὺ νὰ μὴν ἀσχολεῖται μὲ τὴν πολιτικὴ, οὔτε θὰ σᾶς ἐνοχλοῦσε, κἀνοντας τὴ μότη σὲ δλες σας τὶς ὑποθέσεις; Μπορῶ νὰ ἐλπίζω;

ΣΤΡΙΓΚΑ (φεύγοντας ἀπὸ τὸ πιάνο). Μικρὲ μου, ἐγὼ εἶμαι μιὰ γυναῖκα σκληρή, δυνατή, ἀνεξάρτητη. Πῶς λοιπὸν μπορεῖτε σεῖς, μὲ τὸν τρυφερὸν καὶ λεπτὸν χαρακτῆρα σας, νὰ μὲ θεωρήσετε ἀνταξίαν τῆς ἀγάπης σας. Ἐγὼ θὰ σᾶς ἀναστατώσω, θὰ σᾶς κάνω κακὸ καὶ ἴσως... ναί, ἀφῆστε με νὰ σᾶς τὸ πῶ: ἔχω πολὺ ἀπότομον χαρακτῆρα καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ παραφορᾶς μπορεῖ καὶ νὰ σᾶς κτυπήσω.

ΡΕΤΖΙΑΝΛΝΤ. Κτυπῆστε με λοιπόν, κτυπῆστε με! Μὴ γελᾶτε στὴν γελοίαν αὐτὴν ὁμολογία... σας βεβαιῶ ὅτι σὰν ἤμουν μικρὸς δὲν εἶχα παρὰ μιὰ κρυφὴν ἐπιθυμία: νὰ μὲ κτυπήσῃ ἀμελίκιτα μιὰ δυναρτὴ, ὀπέροχη, ἐξεστρετική γυναίκα!...

ΣΤΡΙΓΚΑ (ἐπίσημα) Ρέτζιναλντ... νομίζω πὼς ἔτσι σᾶς ἀρμόζει ἡ μπτέρα σας...

ΡΕΤΖΙΑΛΝΤ. Με λέει Ρετζί.

ΣΤΡΙΓΚΑ. Ἔχω κ' ἐγὼ νὰ σᾶς ἐξωμολογηθῶ κάτι.. θέλω νὰ σᾶς μιλήσω, ἀλλὰ μὲ τὴν βοήθεια τῆς μουσικῆς... Θέλετε νὰ παίξῃ κάτι τῶρα ὅτι μὲ στεναχωρεῖ ἡ σκέψις πῶς βρισκόμαστε σὲ δυὸ ἀντίπαλα στρατόπεδα.

—Θέλω νὰ σᾶς δώσω μιὰ σ:μβουλή.... ἄρχισε ὁ Νόρτ.

Ἀλλὰ δὲν ἐπροκώρησε. Ἐσταμάτησε ἀποτόμως ὅταν ἀντίκρυσε τὴν καγκελλόπορτα ὁποῦ εἶχε ἴδῃ γιὰ πρώτη φορὰ τὴν Λίντα Φόρμπες. Ποῦ νάταν τώρα ; Τὴν καϋμένν ! Σὲ τίνος χέρια νὰ εἶχε πέσει ; Μήπως τὴν ἔκανν νὰ ὑποφέρῃ ;...

Οἱ ὑπόνοιες του ἐναντίον του Νίχολς ἐμεγάλωναν πάλι. Γιατὶ ἦταν πάρα πολὺ καλὸς σκοπευτὴς καὶ θὰ μποροῦσε θαυμάσια νὰ σκοπεύσῃ ἀπὸ μιὰ τέτοιαν ἀπόσταση. Καὶ ἡ Λίντα, ἦταν πράγματι ἕνα χαριτωμένο καὶ ἀθῶο κορίτσι, ὅπως φαινόνταν ; Καὶ ἂν ἡ ἱστορία τῆς ἀπαγωνῆς ἦταν σκηνοθεσία ; Δὲν μποροῦσε νὰ ἦταν σκηνοθετημένη ὅλη αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις ;

—Ἐλέ΄γατε νὰ μοῦ δώσετε μιὰ συμβουλή, εἶπε ὁ Σπένσερ ἐνῷ ἐζύγωνε στὸν τοῖχο τοῦ σπιτιοῦ ποὺ ἦταν σκεπασμένος μὲ κληματαριές.

—Ναί. "Ηθελα νὰ πῶ ὅτι ἂν ἤμουν στὴ θέση σας θὰ ἐπιρόσεχα πολὺ στὶς κινήσεις μου. Μπορεῖ νὰ τὸ εἶδε καὶ κανεὶς ἄλλος αὐτὸ τὸ βέλος στὸ τζάκι.

—Δὲν καταλαβαίνω τὶ θέλετε νὰ πῆτε, ἀγαπητέ μου, ἔκανε ὁ Χάρντιγκ μὲ φωνὴ νεμάτην εἰλικρίνεια. Βέλος στὸ τζάκι ; Δὲν καταλαβαίνω.

—Καὶ ὅμως εἶμαι πρόθυμος νὰ ὁρκιστῶ πῶς εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ δικά σας.

—Ἀλλήθεια ; Μὰ εἶνε καταπλκτικὸν αὐτό ! Καθὼς ἐμπαιναν ἀπὸ σπίτι, τὸ φῶς τοῦ προθαλάμου ἐκτύπησε κατὰ πρόσωπο τὸν ἄγγλον. "Ηταν ἀπαθέστατος.

Ὁ Νόρτ, σὰν λαγωνικὸ ποὺ τρέκει πίσω ἀπὸ πρόσφατα ἴχνη, ἔτρεξε ἀμέσως στὸν μικρὸν διάδρομον ὅπου ὅλοι οἱ φιλοξενούμενοι εἶχαν κρεμάσει τὰ καπέλλα τους. Καὶ ὅταν ἐπέρασε ἀπὸ τὸ σαλόνι, διέκρινε τὸν Σετσουμπάρα, ξαπλωμένον σὲ μιὰ μεγάλη πολυθρόνα καὶ βυθισμένον σὲ σκέψεις.

—Λοιπόν, ἐρώτησε ὁ Νόρτ, ἐκαταλήξατε σὲ κανένα συμπέρασμα ;

—Ναί. Νομίζω ὅτι ξέρω τὸν δολοφόνον.

—Καὶ δὲν θέλετε νὰ μοῦ τὸν πῆτε ;

Ὁ ἰάπων ἐκούνησε δυνατὰ τὸ μικρό, φαλακρό του κεφάλι ποὺ ἐνυάλισε παράξενα κάτω ἀπ' τὸ φῶς τῆς κρεμασστῆς λάμπας.

—Καὶ τί σκοπεύετε νὰ κάμετε ;

—Θὰ περιμένω, ἀπάντησε ὁ Σετσουμπάρα.

Καὶ, δείχνοντας μ' ἕνα χαμόγελο τὰ κάτασπρα δόντιά του, βυθιστικε ἀκόμα πειὸ πολὺ στὴν πολθρόνα καὶ στὶς σκέψεις του.

Στὸν διάδρομο ὁ Νόρτ ἔθγαλε ἕνα μέτρο κ' ἐμέτρησε μὲ προσοχὴ τὴν διάμετρο ἀπ' ὅλα τὰ καπέλλα. Κ' ἐνῷ τὰ ξανάθαζε στὴ θέση τους, τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο, τὸ μετωπό του ἐζάρωνε ἀπὸ τὴν ἀπογοήτευσι.

—Καὶ ἄλλη ἐλπίδα ποὺ ἔφυγε ! ἐψιθύρισε. Ἐκάθησε στὰ σκαλοπάτια ποὺ ὡδηγοῦσαν στὸν κῆπο, ἀπολαμβάνοντας τὴ νυχτερινὴ δροσιά. Χίλιες δυὸ σκέψεις ἐστριφογύριζαν μέσα στὸ μυαλό του.

Ἐκύτταζε τὸ ρολόϊ του καὶ εἶδε πῶς ἦταν ἐννιάμισι. Τὸν ἐτάραζε ἡ σκέψις ὅτι τὸ προηγούμενο βράδυ, ἀκριβῶς τὴν ἴδιαν ὥρα ἐγνώριζε μονάχα πῶς εἶχε σκοτωθῆ ὁ Κράυφορντ. Πόσα γ

ΥΠΟ ΤΗΝ ΣΚΙΑΝ

ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΜΟΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ μαρκήσιος ντ' Ἐδρεμόν, Γάλλος ἀριστοκράτης, εἶχε φυλακίσει στὴ Βαστίλλη, γιὰ προσωπικοὺς λόγους, τὸν Δρ Μανέτ. Οἱ φίλοι τοῦ τελευταίου καὶ οἱ Ἰακωβίνοι, γαλλικὴ ὀργάνωσις ποὺ ἑτοίμαζε τὴν ἐπανάστασι, τὸν εἶχαν βοηθήσει νὰ δραπετεύσει καὶ τὸν κρατοῦσαν κρυμμένον, ὡς παπουτσῆν, σ' ἕνα ἀπόμερο δωμάτιο τῆς ταβέρνας τοῦ Ἰακωβίνου Ντεφάρζ εἰς τὸ Παρίσι. Ὁ ἀπεσταλμένος τῶν φίλων του ὁ κ. Λῶρυ, μέτοχος καὶ ἀντιπρόσωπος τῆς Τραπέζης Τέλσον τοῦ Λονδίνου, ἐπῆγε στὸ Παρίσι, ὅπου συνήντησε τὴν κόρη τοῦ Μανέτ, τὴ Λουκία, καὶ μαζὶ της συνήντησαν τὸν πατέρα της στὴν ταβέρνα τοῦ Ντεφάρζ καὶ κατώρθωσαν νὰ τὸν φυγαδεύσουν στὴν Ἀγγλία. �five ἔπειτα πέρασε μπρὸς στὴν ταβέρνα ὁ μαρκήσιος ντ' Ἐδρεμόν μέσα στὸ ἁμάξι του, ποὺ ἔτρεχε μὲ ὅλη τὴ φόρα του καὶ ἐπλήγωσε βαρειὰ ἕνα παιδὶ τοῦ λαοῦ. Ὁ μαρκήσιος ἀντὶ νὰ ζεῖξη συμπάθεια γιὰ τὸν μικρὸ πληγωμένο καὶ νὰ προσφέρη τὴ βοήθειά του, ἔβριζε τοὺς γονεῖς του ποὺ εἶχαν προστρέξει καὶ ἔκλαψαν καὶ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους τοῦ λαοῦ ποὺ εἶχαν μαζευτεῖ καὶ τοὺς κατέστησεν ὑπευθύνους γιὰ τὴ ζημιὰ ποὺ μποροῦσαν νὰ εἶχαν πάθει τὸ ἁμάξι του καὶ τὰ ἄλογά του. Ὅταν ὅμως ἐπέστρεψεν εἰς τὸν πύργον του, πῆρε τὸν ἀνεψιό του, τὸν Κάρολο Νταρνέ, ὁ ὁποῖος ἐτοίμαζε τὶς θαλίσες του γιὰ νὰ φύγη. Εἰς ἐρώτησίν του δὲ τοῦ ἐδήλωσε ὅτι δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ ὑποφέρη τὴν σκληρότητα μὲ τὴν ὁποίαν ὁ μαρκήσιος ἐφέρετο πρὸς τοὺς χωρικοὺς ὑποτακτικοὺς του, ὅτι τὸ ὄνομά του εἶχε γίνει μισητὸ σὲ ὅλη τὴ Γαλλία καὶ ὅτι σὲ Ἀγγλία ὅπου θὰ πήγαινε, θὰ ἔκανε τὰ ἀναγκαῖα διαβήματα γιὰ νὰ καταγγείλη ἐπισήμως τὴν συγγένεια ποὺ ὑπῆρχε μεταξύ τους. Στὸ πλαίσιο ὁ Νταρνὲ συνήντησε τὴ Λουκία ἀπὸ τὸν πατέρα της καὶ μὲ τὸν Λῶρυ, τοὺς συνεπάθησε καὶ τοὺς περιποιήθηκε ὅσο μπόρεσε.

Ἐκεῖ ἐτέθη ἡ βάσις τοῦ αἰσθήματος ποὺ ἀνεττύχθη κατόπιν μεταξὺ τῆς Λουκίας καὶ αὐτοῦ. Ὁ κακὸς ντ' Ἐδρεμὸν ὅμως, ὁ ὁποῖος δὲν μποροῦσε νὰ ὑποφέρη τὸν ἀνεψιό του μὲ τὶς ἀνθρωπιστικὲς ἀνώτερες ἰδέες καὶ ἠθελε νὰ τὸν καταστρέψη, εἶχε δημιουργήσει μὲ τοὺς ἀνθρώπους του ὁλόκληρη συνωμοσία καὶ κάποιος τυχοδιώκτης ὀνοματζόμενος Μπαρσάντ, κατήγγειλε, ἐναντι ἀδρᾶς ἀμοιβῆς ποὺ τοῦ ἔστειλε ὁ μαρκήσιος εἰς τὰ ἀγγλικὰ δικαστήρια τὸν Νταρνὲ ὡς κατάσκοπον ξένης δυνάμεως. Καὶ πάλιν ὅμως οἱ ἐν Ἀγγλίᾳ Γάλλοι καὶ Ἄγγλοι ἀνθρωπιστὰ ἐπενέδησαν καὶ ὁ δικηγόρος Στράϊδερ μὲ τὸν πολυμήχανο, ἀλλὰ μέθυσο βοηθὸ του Κάρτον, ἀνέλαβαν νὰ σώσουν τὸν Νταρνέ. Ὁ Κάρτον πράγματι συναντᾶται μὲ τὸν Μπάρσαντ σὲ μία ταβέρνα καὶ πάνω στὸ πιοτὸ τοῦ ἀποσπᾶ τὸ μυστικὸ ὅτι εἶνε ἀνθρωπος πληρωμένος τοῦ ντ' Ἐδρεμόν εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν. Μὲ τὴν πίεσιν τῆς μαρτυρίας αὐτῆς ἀναγκάζουν τὸν Μπαρσὰντ νὰ μὴν ὑποστηρίξη τὴν καταγγελία του στὴ δίκη καὶ ὁ Νταρνὲ σώζεται. Μετὰ τὴν δίκην οἱ σχέσεις τοῦ Νταρνὲ μὲ τοὺς Μανὲτ ἀνεπτύχθησαν, ἀλλὰ ὁ Νταρνὲ κρίνει ὅτι εἶνε καθήκον του νὰ ἠβῆ εἰς τὸν Δρ Μανὲτ ὅτι εἶνε ἀνεψιὸς τοῦ ντ' Ἐδρεμόν. Ὁ Μανὲτ ἀναγνωρίζει τὴν εὐθύτητα καὶ τὴν τιμιότητα τοῦ Νταρνὲ καὶ τοῦ εἶνε εὐγνώμων εἰς εἶνε εἰλικρινὴς ἀπέναντί των, ἀλλὰ τὸν παρακαλεῖ νὰ μὴν ἠβῆ τίποτε εἰς τὴν κόρη του, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ὁμιλήση ὁ ἴδιος. Ἡ συνομιλία αὐτὴ μὲ τὸν Δρ Μανὲτ ἔγινε τὸ βράδυ τῶν Χριστουγέννων, ὅπου ὁ Νταρνὲ ἐπρόκειτο νὰ ὁμιλήσει στὴν Λουκία μὲ τὴν γκουδερνάντα της, τὴν μὲ Πρὼς εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Τὶς ἐσυνώδευσε ἀντ' αὐτοῦ ἕνας φίλος τῆς οἰκογενείας ὁ Τζέρυ Κρούντερ. Καθ' ὁδὸν συνήντησαν τὸν Κάρτον καὶ ἡ Λουκία ποὺ τὸν εἶχε γνωρίσει καὶ εὐχαριστήσει στὸ δικαστήριον, τὸν ἐκάλεσε νὰ τὸν συνοδεύσει στὴν ἐκκλησία καὶ ὅταν, στὴν ἐπιστροφή, ἐφθασαν μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ της, ἐπέμενε ν' ἀνέβη ἑπάνω νὰ περάση τὴ Χριστουγεννιάτικη βραδυὰ μαζί τους.

6ον

— Λησμονεῖτε ὅτι ὑπῆρξα ἐπὶ 18 χρόνια φυλακισμένος τῆς Βαστίλλης; ἀπήντησε μὲ ἕνα χαμόγελο ὁ Δρ Μανέτ. Αὐτὸ ἀποτελεῖ σήμερα γιὰ μένα διαβατήριον καὶ τίτλον τιμῆς. Αὐτὸ εἶνε ἡ δύναμίς μου. Μείνε, Λουκία, μὲ τὴν Πρὼς, τὴν μικρὴ καὶ τὸν κ. Λῶρυ καὶ παρακάλεσε καὶ ἐλπίσε νὰ ἐπιστρέψω γρήγορα μὲ καλὲς εἰδήσεις.

— Θὰ παρακαλέσω τὸν Θεὸ μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά, εἶπεν ἡ Λουκία καὶ τὰ μάτια της ἐξέφραζαν πάλι ἐλπίδα καὶ θάρρος, ἐνῷ ἐσυνώδευσε τὸν πατέρα της ὡς τὴν ἔξοδο τοῦ σπιτιοῦ. Κατόπιν ἐπλησίασε πάλι τὸ παράθυρο καὶ εἶδε τὸν πατέρα της νὰ διασχίζη τὰ κύματα τοῦ ἐξαγριωμένου ὀχλου. Οἱ ἐπαναστάται ἔτρεχαν καὶ ἐφώναζαν, εἴτε μὲ τὰ ὅπλα στὰ χέρια, εἴτε ζητοῦντες ὅπλα καὶ μὲ ἄγρια τραγούδια καὶ ἐπιφωνήματα παρώτρυναν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον νὰ πάνε στὶς φυλακὲς γιὰ νὰ σφάξουν τοὺς ἀριστοκράτας.

Ἡ Λουκία μόλις κατώρθωνε νὰ διακρίνη, μέσα στὸν θόρυβο τοῦ πλήθους, τὴν ἐπίκλησι τοῦ πατέρα της πρὸς τὸν ἐπαναστατημένο λαό.

— Βοήθεια, παιδιά! Βοήθεια! Εἶμαι ὁ Δρ Μανὲτ φυλακισμένος στὴ Βαστίλλη ἐπὶ 18 ὁλόκληρα χρόνια! Ζητῶ βοήθεια καὶ δικαιοσύνη γιὰ μὲ καὶ τὴν οἰκογένειά μου!

Τὰ λόγια του φαίνεται πὼς ἀκούστηκαν ἀπὸ μερικοὺς ποὺ τὰ ἐπρόσεξαν, μέσα στὸν ἀφηνιασμένον ὄχλο καὶ προσπάθησαν νὰ τὸν πλησιάσουν. Πάντως ἀπὸ τὶς ἄναρθρες φωνές, ἀπὸ τὶς ἔξαλλες ἐπικλήσεις θανάτου, ἀπὸ τὸ ποδοβολητὸ χιλιάδων ἀνθρώπων, ἀκούστηκαν μερικὲς πιὸ εὐδιάκριτες φωνὲς ποὺ ξεκώριζαν:

— Ὁ Δρ Μανέτ! Ὁ πολίτης ἰατρός! Ἀφῆστε τὸν νὰ περάση! Ἔλα μαζί μας, πολίτα! Μαζί μας στὶς κεντρικὲς φυλακές! Δικαιοσύνη στὸν πολίτη Μανέτ! Ζήτω τοῦ δόκτορος Μανέτ, τοῦ ἥρωος τῆς ἐπαναστάσεως! Τοῦ φυλακισμένου τῆς Βαστίλλας! Δικαιοσύνη! Δικαιοσύνη!

Ἡ Λουκία εἶδε μερικοὺς ἀπὸ τοὺς πιὸ ἄγριους καὶ ἀποκρουστικὸς τὴν ὄψι ἅ'σαν κυλότ' νὰ πλησιάζουν μὲ ὁρμὴ τὸν πατέρα της, νὰ τὸν σπικάνουν στοὺς ὤμους των καὶ νὰ κάνουν μαζί του μέσα στὸν ὄχλο στὸ βάθος τοῦ δρόμου.

— Χριστέ μου! εἶπε ἡ Λουκία. Χριστὲ καὶ Παναγία, σῶστε τὸν δοῦλον σας τὸν Κάρολον! Δὲν ἤρθε ἐδῶ γιὰ κακό, ἦρθε νὰ βοηθήση, νὰ σώση κάποιον. Σῶστε τὸν καὶ σεῖς!

Ἡ μὶς Πρὼς κατώρθωσε ἐπὶ τέλους νὰ τὴν ἀπομακρυνῇ ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ νὰ τὴν πάρη μαζί της στὸ δωμάτιο ὅπου ἐκοιμόντανε ἡ μικρὴ κόρη της. Ἐκεῖ ἔπεσε στὰ γόνατά της, κοντὰ στὸ κρεββάτι ὅπου τὸ μωρὸ ἐσυνέχιζε τὸν ἤσυχο ὕπνο του, καὶ ζανάρχισε νὰ προσεύχεται μὲ ὅλη τὴς τὴν ψυχὴ γιὰ τὸν ἄνδρα ποὺ ἀγαποῦσε. Ἡ μὶς Πρὼς τὴν ἄφησε σὲ αὐτὴν τὴν κατάστασι καὶ ἐβγῆκε στὸ ἄλλο δωμάτιο ὅπου ἐπλησίασε τὸν κ. Λῶρυ ποὺ ἐκύτταζε πάλι ἀπὸ τὸ παράθυρο στὸν δρόμο.

Τὸ μεσημεριανὸ φῶς ἐγέμιζε πιὰ τὸ δωμάτιο ὅταν ἀκούστηκαν ἀπὸ μακρυὰ οἱ ἔξαλλες φωνὲς τοῦ ὄχλου ποὺ ἐπέστρεφε ἀπὸ τὶς κεντρικὲς φυλακές.

— Ἐπιστρέφουν! εἶπεν ἡ μὶς Πρὼς μὲ μιὰ φωνὴ γεμάτη φόβο καὶ ἀγωνία.

— Δὲν ἔπρεπε νὰ εἴχαμε ἀφήσει τὸν δόκτορα Μανὲτ νὰ κατεβῇ στὸ δρόμο, μουρμούρισεν ὁ κ. Λῶρυ.

— Πτωχὴ μου κυριοῦλα! Γιὰ δέτε! Αἰματα! Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι εἶνε βουτημένοι στὸ αἷμα! Καὶ οἱ γυναῖκες ἀκόμη!

Ἡ πρωτοπορεία τοῦ ἐξαγριωμένου πλήθους περνοῦσε κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ σπιτιοῦ. Ψηλά, μπηγμένα σε λόγχες ἐκυμάτιζαν τὰ αἱματωμένα κεφάλια τῶν θυμάτων τῆς πρώτης αὐτῆς κατὰ τῶν φυλακῶν ἐπιδρομῆς τοῦ πλήθους.

Οἱ φωνές, οἱ τουφεκιές, ὁ θόρυβος τοῦ δρόμου πῦξανε ὁλοένα. Ἡ μὶς Πρὼς εἶχε χλωμιάσει καὶ ἔτρεμε. Παρ' ὀλίγο νὰ λιποθυμήση. Ἔφυγε ἀπὸ τὸ παράθυρο τρικλίζουσα.

Ὁ κ. Λῶρυ δὲν ἐκουνήθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του προσπαθῶντας νὰ ἀνακαλύψη τὸν Δρα Μανὲτ μέσα στὸν αἱματωβαμένο αὐτὸν συρφετὸ τοῦ Παρισινοῦ ὄχλου, ὁποὺ ἦσαν ἀναμεμιγμένα τὰ ἀποβράσματα καὶ ἡ κατωτέρα ὑποστάθμη τῆς κοινωνίας.

Στὸ ἄκουσμα τῆς ἐξώπορτας ποὺ ἀνοιξε καὶ ἔκλεισε ἡ Λουκία ἐδγῆκε ἀπὸ τὴν κρεββατοκάμαρα.

— Πατέρα;!

Πίσω ἀπ' τὰ κάγκελα τῆς φυλακῆς συλλογιζόταν τὴν ἀγαπημένη του

Πράγματι ἦταν ὁ Δρ Μανὲ, ξεμαλλιασμένος, ξεσκισμένος, ὠχρός, μὲ μιὰ ἐκφρασι ἀγωνίας καὶ τρόμου στὸ πρόσωπο.

— Πατέρα! Πατέρα! καὶ ἔτρεξε πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν ἀγκάλιασε.

— Εἶνε ζωντανός, εἶπεν ὁ κ. Μανὲτ.

— Δόξα σοι ὁ Θεός, δόξα σοι. Τὸν εἴδατε;

— Εἶδα τὸν διευθυντὴ τῶν φυλακῶν, τοῦ εἶπα ποιός εἶμαι. Μαζὶ ὡδηγήσαμε τὸν Κάρολο ψηλά, σ' ἕναν ἀπόμερο πύργο, ὅπου ὅσκλος δὲν μπορεῖ νὰ τὸν φάσῃ. Πρὸς στιγμὴν δὲν διατρέκει κίνδυνον, ἀλλὰ πρέπει νὰ φροντίσουμε νὰ διεκοιμόντανε ἡ μικρὴ κόρη της. Ἐκεῖ ἔπεσε στὰ γόνατά της, κοντὰ στὸ κρεββάτι ὅπου τὸ μωρὸ ἐσυνέχιζε τὸν ἥσυχο ὕπνο του, καὶ ζανάρχισε νὰ προσεύχεται μὲ ὅλη τὴς τὴν ψυχὴ γιὰ τὸν ἄνδρα ποὺ ἀγαποῦσε. Ἡ μὶς Πρὼς τὴν ἄφησε σὲ αὐτὴν τὴν κατάστασι καὶ ἐβγῆκε στὸ ἄλλο δωμάτιο ὅπου ἐπλησίασε τὸν κ. Λῶρυ ποὺ ἐκύτταζε πάλι ἀπὸ τὸ παράθυρο στὸν δρόμο.

— Μπορεῖ νὰ μᾶς ζῇ, πατέρα;

— Βεβαίως, θὰ μπορῇ. Στείλε μὲ τὸ χέρι σου ἕνα φιλὶ ἐκεῖ ψηλά, σ' ἐκεῖνο τὸ παράθυρο ποὺ εἶνε στὸν πυργίσκο κάτω ἀπὸ τὴ στέγη ποὺ ἐξέχει.

— Καλά, πατέρα, ἀπήντησεν ἡ Λουκία. Θὰ στείλω μαζὶ ὅλη μου τὴν ψυχὴ γιὰ νὰ τὸν δυναμώσῃ.

— Ἐγὼ φεύγω, εἶπε ἔπειτα ἀπὸ λίγο ὁ Δρ Μανέτ. Πάω νὰ φροντίσω γιὰ τὴ δίκη τοῦ Καρόλου. Θὰ προσπαθήσω νὰ δῶ τοὺς Ντεφάρζ ποὺ εἶνε, ὅπως ἀκούω, ἰσχυροὶ παράγοντες τῆς ἐπαναστάσεως, καὶ ἐφίλησε τὴ Λουκία καὶ τὴ μικρή.

Σὲ λίγο εἶχε καθῆ στὴ γωνία τοῦ δρομου. Ἀπὸ τὸ στενὸ παρεθυράκι τοῦ πυργου ἕνα ἄσπρο μανταῦλι ἔκινεῖτο.

— Μᾶς βλέπει! ἐφώναζε ἡ Λουκία, μικρούλα μου, μικρούλα μου, μᾶς βλέπει καὶ ἐσήκωσε τὴν κόρη της ψηλὰ ἑπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι της.

"Ἐπειτα ἀπὸ λίγο τὸ μανταῦλι ἔπαψε νὰ κινῆται καὶ ἐξηφανίσθη.

— Δόξα τῷ Θεῷ ὅτι μᾶς εἶδε καὶ ἀντελήφθη ὅτι τὸν σκεπτόμεθα καὶ φροντίζουμε γι' αὐτόν, εἶπεν ἡ Λουκία καὶ κατέβασε τὸ παιδάκι. Ποέπει νὰ γυρίσουμε σπίτι τώρα.

Καθὼς περνοῦσαν ἀπὸ τὸ κατάστημα ἑνὸς ξυλουργοῦ, ἕνας ἄνθρωπος τῆς ἐμίλησε:

— Πάλι ἀπὸ ἐδῶ περνᾶτε;

— Ναί, πολίτα.

— Εἶνε ἡ μητέρα σου, μικρὴ μου; ἐρώτησε τὸ παιδί.

Ἡ μικρὴ ἔσφιξε τὸ χέρι τῆς μητέρας της καὶ τὴν ρώτησε:

— Νὰ πῶ ναί, μαμά;

— Ναί, ἀγάπη μου.

— Ναί, πολίτα, ἐπανέλαβε τὸ παιδὶ μπανκιά.

— Κύτταξε τί παιχνίδια φτιάχνω, μικρὴ μου συμπολίτισ; Αὐτὲς λέγονται λαιμπτόμοι. Μικρὲς λαιμπτόμοι; Λά, λά, λά, καὶ πάει τὸ κεφάλι του! Λό, λό, λό, λό, καὶ πάει τὸ κεφάλι της κι' ἔπειτα λοῦ, λοῦ, λοῦ, τὸ κεφάλι τοῦ παιδιοῦ. Κι' ἔτσι ἡ καλὴ λαιμπτόμος καθαρίζει ὅλη τὴν οἰκογένεια τῶν ἀριστοκρατῶν.

Ἡ Λουκία ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ παιδιοῦ της, τὴν τράβηξε κοντά της καὶ ἔφυγε σχεδὸν τρέχοντας, τρέμοντας ἀπὸ τὴ φρίκη, ἐνῷ ἀπὸ πίσω της ἀντηχοῦσε τὸ σαρκαστικὸ γέλοιο τοῦ ξυλουργοῦ.

ΤΗΣ ΛΑΙΜΗΤΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΓΓΛΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΝΤΙΚΕΝΣ

Λίγο πιὸ πέρα, σ' ἕνα στενὸ δρόμο εὑρέθηκε μὲ τὸ παιδί της μέσα σ' ἕναν ὅμιλο ἐπαναστατῶν ποὺ τραγουδοῦσαν, ἐπηδοῦσαν καὶ ἐχόρευαν.

Τρομαγμένη ἐπροσπάθησε νὰ τοὺς ἀποφύγη, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε καὶ οἱ ἀλλαλάζοντες ἄνθρωποι τὴν παρέσυραν ἀρκετὰ μακρυὰ ἀπὸ τὸ δρόμο της.

xxx

Τὴν ἴδια ἡμέρα ὁ Δρ Μανὲτ κατώρωσε ἐπὶ τέλους νὰ βρῇ τοὺς Ντεφὰρζ εἰς τὴν ταβέρνα τους τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου.

— Ἐπὶ τέλους σᾶς βρίσκω, καλοί μου φίλοι;

Ὁ Ντεφάρζ τοῦ ἐφίλησε τὸ χέρι καὶ ἡ κυρία Ντεφάρζ ὑπεκλίθη μὲ εὐγένια. Ἔπειτα ἀπὸ λίγες λέξεις ἀσχετες πρὸς τὸ θέμα του ὁ Δρ Μανὲτ τοὺς ἐξήγησε διατὶ ἦρθε νὰ τοὺς βρῇ:

— Ἐπειδὴ μοῦ ἐδείξατε ἀγάπη εἰς ἄλλες δύσκολες στιγμὲς τῆς ζωῆς μου, ἐρχομαι νὰ ζητήσω τὴ μεσολάβησί σας γιὰ κάτι πολὺ σπουδαῖο. Ὁ γαμβρός μου ὁ Κάρολος Νταρνέ...

Ἡ κυρία Ντεφὰρζ τὸν διέκοψε μὲ πάθος:

— Ὁ γαμπρός σας, ὁ νέος μαρκήσιος ντ' Ἐδρεμόν.

— Προτιμᾷ νὰ εἶνε Κάρολος Νταρνὲ καὶ ὑπῆρξε ἀληθινὸ θαῦμα ὅτι κατώρθωσα νὰ τὸν σώσω πρὸ ἡμερῶν ὅταν ἔσφαζαν τοὺς κρατουμένους τῶν κεντρικῶν φυλακῶν.

— Τὰ θαύματα δὲν ἐπαναλαμβάνονται, δυστυχῶς, Δρ, παρετήρησεν ἡ κυρία Ντεφάρζ.

— Αὐτὸ φοβοῦμαι καὶ γι' αὐτὸ προσέτρεξα σὲ σᾶς νὰ ζητήσω τὴ βοήθειά σας, νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ φροντίσετε νὰ γίνῃ τὸ ταχύτερο ἡ δίκη του.

— Θὰ κάνω ὅ,τι εἶνε δυνατὸν γιὰ νὰ ἐπισπεύσω τὴ δίκη τοῦ νέου μαρκησίου Ντ' Ἐδρεμόν, κύριε Μανὲτ καὶ γιὰ νὰ ἱκανοποιηθῇ ἡ δικαιοσύνη.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, πολίτα Ντεφάρζ. Ἐὰν δὲ θελήσετε νὰ παραστῆτε ὡς μάρτυρες...

— Θὰ εἶμεθα εὐτυχεῖς, ἀπήντησαν καὶ οἱ δύο, νὰ καταθέσωμεν ὑπὲρ ὑμῶν.

— Διὰ δευτέραν φορὰν εἰς τὴν ζωήν μου θὰ σᾶς χρωστῶ τὴν ἀπειρον εὐγνωμοσύνην μου.

Ἡ δίκη τοῦ Καρόλου Νταρνὲ ἐπεσπευσθη πράγματι ἐκ τῆς ἐπισκέψεως αὐτῆς τοῦ Δρος Μανὲτ εἰς τὴν ταβέρναν τῶν Ντεφάρζ. Ἔπειτα ἀπὸ λίγες ἡμέρες ὁ Νταρνὲ παρουσιάσθη πρὸ τοῦ ἐπαναστατικοῦ δικαστηρίου.

Οἱ πέντε δικασταὶ ἐφοροῦσαν ψηλὰ καπέλλα, κατὰ τὰ ἄλλα ὅμως ἦσαν ντυμένοι ὅπως οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ. Οἱ ἔνορκοι ἦσαν ἄνθρωποι τῶν κατωτάτων τάξεων. Ἦσαν ὡπλισμένοι ὅπως ἦσαν ὡπλισμένοι ὅλοι οἱ ἄνδρες καὶ οἱ γυναῖκες τοῦ ἀκροατηρίου μὲ μαχαίρια, ξιφολόγχες, δρεπάνια καὶ τουφέκια. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς παρευρισκομένους εἰς τὴν αἴθουσαν εἶχαν φέρει μαζί τους διάφορα τρόφιμα καὶ ἔτρωγαν ὡς νὰ εὐρίσκοντο εἰς μίαν οἰανδήποτε παράστασιν.

Εἰς τὸ ἑδώλιον τοῦ κατηγορουμένου εὐρίσκετο ἕνας ἀριστοκράτης. Ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου ἐστράφη πρὸς αὐτόν:

— Τέως κόμη ντ' Ἐτουρνέλ, ἔχετε νὰ

Ἡ Λουκία εἶχε πάει νὰ προσευχηθῆ

πῆτε τήποτε πρὸς ὑπερασπίσιν σας;

— Τίποτε ποὺ νὰ μπορῇ νὰ σᾶς ἐνδιαφέρῃ. Προτιμῶ τὴν ἀξιοπρέπειαν τῆς σιωπῆς.

— Ἔνοχος! ἀπήγγειλεν ὁ πρόεδρος.

— Θὰ τὴν ἔχης τὴν σιωπὴ ἐντὸς ὀλίγου καὶ μιὰ μακρὰ σιωπή! ἐτρίγγλισε ἡ φωνὴ τῆς Ἐκδικήσεως καθ' ἣν στιγμὴν ὁ δημόσιος κατήγορος ἐκάλεσεν εἰς τὸ ἑδῶλον μία πτωχὴ γυναίκα.

— Ποῖο εἶνε τὸ ἐπάγγελμά σας; ἐρώτησε τὴν κατηγορουμένην.

— Εἶμαι ράπτρια, πολίτα.

— Κατηγορεῖσθε ὅτι εἴσθε φίλη τοῦ Πέτρου Κύτ, ὁ ὁποῖος ἐξεφράσθη δυμένως γιὰ τὴν ἐπανάστασι.

— Εἶνε φίλος μου, πολίτα, καὶ πήγαινα μαζί του εἰς τὴν ἐξοχὴ καμμιὰ φορά.

— Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἔχετε τέτοιους φίλους, ἀπεφάνθη ὁ πρόεδρος. Ἔνοχος!

Τρέμοντας ἡ μικρὴ ράπτρια παρεσύρθη ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες καὶ τὴν θέσιν της κατέλαβεν ὁ Κάρολος Νταρνέ. Ὁ πρόεδρος εἶπε μεγαλοφώνως:

— Ὁ μαρκήσιος Ντ' Ἐδρεμόν, καλούμενος Νταρνέ, κατηγορούμενος ὡς ἐχθρὸς τῆς ἐπαναστάσεως.

Καθὼς ὁ Νταρνὲ διέσυρε τὴν αἴθουσα ἀντελήφθη μέσα στὸ πλῆθος τὴ Λουκία ποὺ τὸν κύτταζε μὲ μάτια γεμάτα ἀγωνία, τὸν συνώδευαν δὲ μέχρι τοῦ ἑδωλίου διάφορα ἐπιφωνήματα προερχόμενα κοῦφως ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ περιβάλοντος τὸν Ντεφάρζ.

— Πάρτε του τὸ κεφάλι! Εἶνε ἐχθρὸς τῆς δημοκρατίας Εἶνε ἀριστοκράτης!

Ὁ πρόεδρος σκέψεσε ὅτι ἔπρεπε ἕνα κουδούνι ποὺ ἦταν ἑπάνω στὸ τραπέζι του καὶ ὁ θόρυβος ἐκόπασε.

Ὁ δημόσιος κατήγορος ἀπευθύνθη πρὸς τὸν κατηγορούμενον:

Γνωρίζετε ὅτι ὑπάρχει νόμος ὁστὶς ἀπαγορεύει ἐπὶ ποινῇ θανάτου τὴν ἐπιστροφὴ τῶν ἀριστοκρατῶν;

— Ὑποστηρίζω ὅτι δὲν εἶμαι ἀριστοκράτης καὶ οὔτε φυγὰς ὑπὸ τὰς ἐννοίας τὰς διδομένας εἰς τὰς λέξεις αὐτάς, ἀπήντησε μὲ ἠρεμία ὁ Νταρνέ. Παρητήθην τοῦ τίτλου μου προτοῦ ἀρχίσῃ ἡ ἐπανάστασις.

— Γιὰ ποῖον λόγον;

— Διότι ἐσκέφθηκα ὅτι ἦτο προτιμώτερον νὰ ζήσω εἰς τὴν Ἀγλίαν ἀπὸ τὴν ἐργασία μου παρὰ εἰς τὴν Γαλλίαν εἰς βάρος τοῦ ἤδη ὑπερφορτωμένου λαοῦ.

— Τότε γιατὶ ἐγυρίσατε πάλι στὴ Γαλλία;

— Ἦρθα νὰ σώσω ἕνα φίλο τοῦ λαοῦ, ὁ ὁποῖος ἀδίκως κατηγορήθη. Ἐλπίζω ὅτι ἡ Δημοκρατία δὲν μπορεῖ νὰ θεωρήσῃ τὴν ἐνέργειά μου αὐτὴ ὡς ἔγκλημα.

Ὁ Πρόεδρος ἐσυνέχισε τὰς ἐρωτήσεις του:

— Καὶ ποῖος εἶνε ὀφίλος αὐτὸς τοῦ λαοῦ;

— Ὁ πολίτης Γκαμπέλ.

— Εἶνε ἐδῶ;

— Δὲν γνωρίζω.

— Πολίτα Γκαμπέλ! ἐφώναζεν ὁ πρόεδρος. Καμμία ἀπάντησις ὅμως δὲν ἤλθε ἀπὸ τὸ ἀκροατήριον καὶ μετὰ δευτέραν πρόσκλησιν.

— Δὲν εἶνε ἐδῶ. Γιατὶ δὲν εἶνε ἐδῶ; ἐρώτησε ὁ δημόσιος κατήγορος.

— Δὲν γνωρίζω

— Τὸ ἀκοῦτε ἔνορκοι; ἐπενέβη ὁ πρόεδρος. Ὁ ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον ἤλθε νὰ σώση δὲν εἶνε ἐδῶ καὶ ὁ ἴδιος δὲν γνωρίζει γιατὶ δὲν εἶνε ἐδῶ.

— Ἔχετε καμμίαν ἄλλην δικαιολογίαν τῆς αὐτῆς σπουδαιότητος καὶ τῆς αὐτῆς ἀξίας; ἐρώτησεν ὀδημόσιος κατήγορος.

— Ὁ Δρ Μανὲτ ἀπὸ ὁμιλήσαν γιὰ μένα.

— "Ας ἔλθη ὁ Δρ Μανὲτ, εἶπεν ὁ πρόεδρος.

Ὁ Δρ Μανὲτ ἐπροχώρησε ἐν μέσῳ ἐπιφωνημάτων συμπαθείας καὶ θαυμασμοῦ τοῦ πλήθους.

— Δρ Μανὲτ, εἴσθε ἀπὸ ἐκείνους, ὅπως τὸ γνωρίζωσε ὅλοι, ποὺ ὑπέφεραν, ποὺ ἐθασανίσθησαν ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὸ παλαιὸν καθεστώς. Τί ἔχετε νὰ μᾶς πῆτε γιὰ τὸν κατηγορούμενον;

— Πολῖται! Ὁ Δρ Μανὲτ ἀπηυθύνετο πρὸς ὅλο τὸ ἀκροατήριον καὶ πρὸς τοὺς δικαστάς. Ὅλοι γνωρίζετε ὅτι ἔμεινα δέκα ὀκτὼ χρόνια φυλακισμένος εἰς τὴν Βαστίλλαν. Κατώρθωσα νὰ δραπετεύσω χάρις εἰς τὴν βοήθειαν τῶν καλῶν μου φίλων, τῶν Ντεφάρζ. Πολῖται, γνωρίζω καὶ τὰ τοῦ κατηγορουμένου. Κατὰ τὸ τελευταῖο χρόνο ἐνήνοιωσε καλοὶ φίλοι...

Καὶ ἀπὸ ἑπομένου ἀερικὰ ἐχθρικὰ ἐπιφωνήματα ἀπὸ τὸ ἀκροατήριον, ἐσυνέχισε:

— Γνωρίζω ὅτι εἶνε ἀπόλυτος φίλος τοῦ λαοῦ καὶ ὅτι ὑπῆρξε πάντοτε τοιοῦτος. Εἶνε πραγματικὸς πολίτης τῆς Δημοκρατίας.

— Οἱ λέξεις εἶνε εὐκολες καὶ δὲν λένε τίποτα! τὸν διέκοψε μιὰ γυνὴ μέσα ἀπὸ τὸ πλῆθος.

— Ποία καλύτερη ἀπόδειξις μπορῶ νὰ σᾶς δώσω; ἐσυνέχισεν ὁ Δρ Μανὲτ. Παρ' ὅτι ὅταν μοῦ ἔπρεπε τὸ χέρι τῆς μονογενοῦς κόρης μου ἐδέχθηκα μὲ μεγάλη εὐχαρίστησι νὰ τὸν κάνω γαμπρό μου. Πολῖται, ἐπὶ δέκα ὀκτὼ χρόνια, ὅπως σᾶς εἶπα, ὑπέφερα ἀνεκδιήγητα μαρτύρια μέσα στὴ Βαστίλλη. Θὰ μποροῦσα ποτὲ νὰ ἐδίνα τὴν κόρη μου εἰς ἕνα ἄνθρωπο ποὺ θὰ ἦταν φίλος τῶν βασανιστῶν μου;

Τὰ λόγια του εἶχαν προκαλέσει μεγίστην ἐντύπωσιαν καὶ εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ δικαστηρίου εἶχε ἐπικρατήσει ἀπόλυτη σιγή.

— Δὲν περιμένω πλέον πολλὰ ἀπὸ τὴ ζωή, φίλοι μου συμπολῖται. Ἡ μόνη

Ο «ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΣ» ΑΘΛΗΤΗΣ

ΑΘΛΗΤΙΚΑ ΚΑΛΛΙΣΤΕΙΑ

Πῶς διεξάνεται κάθε χρόνο στὴν Ἀμερικὴ ὁ διεθνὴς διαγωνισμὸς διὰ τὴν ἀνάδειξιν τοῦ ὡραιοτέρου ἀθλητοῦ στὸν κόσμο.

Ἐνθυμεῖσθε τὰ καλλιστεῖα; Αὐτὸν τὸν διεθνῆ διαγωνισμὸν τῆς ὡραιότητος, ποὺ συνεκέντρωνε κάθε χρόνο στὸ Παρίσι τὰς «ὡραίας» ὅλου τοῦ κόσμου διὰ τὴν ἀνάδειξίν της «Μὶς Εὐρώπης»; Δὲν εἶνε δυνατὸν θέέσαι νὰ μὴν τὰ ἐνθυμεῖσθε, ἀφοῦ καὶ ἡ Ἑλλὰς εἶχε τὴν εὐτυχίαν, πρὸ 7 ἐτῶν νὰ ἀνοδείξῃ τὴν ἤδη κυρίαν Βελλὲρ καὶ τότε δίδα Ἀλίκην Διπλαράκου «Μὶς Εὐρώπη» ἐν μέσῳ γενικοῦ ἐνθουσιασμοῦ. Τώρα τὰ καλλιστεῖα αὐτὰ σιωπηρῶς ἐξέπνευσαν καὶ τὴν θέσιν των κατέλαβεν ἕνας ἄλλος μεγάλος διεθνὴς διαγωνισμὸς ὡραιότητος: Τὰ ἀθλητικὰ καλλιστεῖα! Βλέπετε ὅτι τὸ δαιμόνιον τοῦ Μωρὶς Ντὲ Βαλὲφ θριαμβεύει εἰς τὸν ἀθλητισμὸν καὶ κατώρθωσε νὰ παρασύρῃ καὶ αὐτοὺς τοὺς Ἀμερικανούς. Πρόκειται, μὲ ἄλλα λόγια, γιὰ τὸν διεθνῆ διαγωνισμὸν ποὺ ἔγινε καὶ ἐφέτος εἰς τὸ Λὸς Ἄντζελες τῆς Καλλιφορνίας διὰ τὴν ἀνάδειξιν τοῦ ὡραιοτέρου ἀθλητοῦ τοῦ κόσμου! Μὴν ἐκπλήττεσθε. Ὁ διαγωνισμὸς αὐτὸς πληροῖ μίαν πραγματικὴν ἀνάγκην! Τόσα καὶ τόσοι διαγωνισμοὶ γίνονται κάθε χρόνο, μεταξὺ γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν. Διαγωνισμοὶ παντὸς εἴδους καὶ πάσης μορφῆς. Γιὰ τὴν βράβευσιν τοῦ ὡραιοτέρου κοριτσιοῦ, τοῦ ὑψηλοτέρου ἀνδρός, τῆς πιὸ ὡραίας... πλάτης, τῆς πιὸ ἐλκυστικῆς κνήμης, τοῦ πιὸ τολμηροῦ ἀκροβάτου... Γιατί ὄχι καὶ διὰ τὸν ὡραιότερον ἀθλητὴν; Βλέπετε, οἱ Ἀμερικανοὶ σὰν πιὸ πρακτικοὶ ἄνθρωποι ἀπὸ μᾶς διέγνωσαν ἐγκαίρως τὴν Ἑλλειψιν αὐτὴν καὶ χωρὶς πολλὰς διατυπώσεις καθιέρωσαν τὰ ἀθλητικὰ καλλιστεῖα διὰ τὴν ἀνάδειξιν τοῦ «ὡραιοτέρου ἀθλητοῦ». Αὐτὸς ὁ «ἐνδιαφέρων» διαγωνισμὸς γίνεται ἀπὸ πέντε χρόνια τώρα καὶ τοὐλάχιστον διὰ τὴν Ἀμερικὴν ἀποτελεῖ «γεγονὸς ἀξιοσημείωτον». Ἕνα γεγονὸς ποὺ καὶ μόνη ἡ ἀναγγελία του εἶνε ἱκανὴ νὰ ξεσηκώσῃ ὅλον τὸν... γυναικόκοσμο τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν! Καὶ πράγματι, τὰ ἀθλητικὰ καλλιστεῖα ἀποτελοῦν γιὰ τὶς Ἀμερικανίδες ἀληθινὸ γλέντι καὶ ἕνα περιζήτητο θέαμα, γύρω ἀπὸ τὰ ὁποῖα ψιθυρίζονται κάθε χρόνο ἀναρίθμητα... σκάνδαλα καὶ περιπέτειες. Μὴν λησμονεῖτε, κύριοί μου, ὅτι τὸ γυναικεῖον φῦλον δεικνύει πάντοτε ἰδιαιτέραν ἀδυναμίαν εἰς τοὺς... μυῦνας!...

XXX

Ἐφέτος τὰ ἀθλητικὰ καλλιστεῖα διεξήχθησαν μὲ τὴν καθιερωμένην μεγαλοπρέπειαν καὶ ἐπιθλητικότητα στὸ Λὸς Ἄντζελες τῆς Ἀμερικῆς, ὅπου μαζεύτηκαν, οὔτε λίγοι οὔτε πολλοί... 600 ἀθληταὶ ἀπὸ ὅλην τὴν Ἀμερικήν. Μεταξὺ αὐτῶν ὑπῆρχον καὶ ὀλίγοι Εὐρωπαῖοι, μόλιστα καὶ ἕνας... Ρωμηός, ἐγκατεστημένος στὸ Λὸς Ἄντζελες, ποὺ δὲν ἠθέλησε νὰ ἀποσιάσῃ ἀπὸ τὸν διαγωνισμὸν τῶν ἀθλητικῶν καλλιστείων. Τὸ περίεργο εἶνε ὅτι ἀ «πατριώτης» μας αὐτὸς κατώρθωσε χάρις εἰς τὴν πραγματικὰ ἄψογον ἀθλητικὴν του ἐμφάνισιν, νὰ φθάσῃ μέχρι τοῦ τέλους τῆς ἐπιλογῆς, συμπεριληφθεὶς εἰς τὴν ἑξάδα τῶν ἀθλητῶν ποὺ ἀπέμειναν διὰ τὴν τελικὴν νίκην! Τὸν τίτλον ὅμως τοῦ «ὡραιοτέρου ἀθλητοῦ τοῦ 1937» ἀπέσπασε, ἔπειτα ἀπὸ ἑξονυχιστικὴν διαδικασίαν, ἕνας Ἀμερικανὸς πρωταθλητὴς τοῦ πιτροπῆ ἀπένειμε τὸν τίτλον εἰς τὸν Τάϊλορ, ποὺ συγκεντρώνει τὰ προσόντα τοῦ «ὡραιοτέρου ἀθλητοῦ» ἀπὸ πάσης ἀπόψεως. Εἶνε ἡλικίας 23 ἐτῶν, μὲ ἀνάστημα 1 μ. 82 καὶ σωματικὴν διάπλασιν σπανίας ἁρμονίας. Μαζὶ μ' αὐτὰ εἶνε πλουτος. Ἔλαβε πρῶτα-πρῶτα πολυαρίθμους προτάσεις νὰ παίξῃ στὸν κινηματογράφον ἀντὶ ἀδρᾶς ἀμοιβῆς, διαφόρους ἄλλας δελεαστικὰς προτάσεις ἀπὸ ἐπιχειρηματίας, διαφημιστάς, ἑταιρείας, χωρὶς νὰ ὑπολογίσωμεν τὰς προτάσεις γάμου, ποὺ ἀνῆλθον στὸν καταπληκτικὸν ἀριθμὸν τῶν 12 χιλιάδων! Ἀλλὰ ποιὰ γυναῖκα μπορεῖ νὰ μείνῃ ἀσυγκίνητη μπροστὰ σ' ἕναν τέτοιον ἄνδρα, ποὺ συγκεντρώνει τὰ δύο πράγματα ποὺ ξετρελλαίνουν τὴ γυναῖκα: Ὡμορφιὰ καὶ δύναμι.

Ὁ πρωταθλητὴς τοῦ ράγκμπη Ταΐλορ ποὺ ἔλαβε εἰς τὸ Λὸς Ἄντζελες τὸν τίτλον τοῦ «ὡραιοτέρου ἀθλητοῦ τοῦ 1937».

XXX

Εἶνε ὅμως ἐνδιαφέρον νὰ σᾶς ποῦμε καὶ δυὸ λόγια γιὰ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον γίνεται ὁ περίφημος αὐτὸς Ἀμερικανικὸς Διαγωνισμὸς τῆς ἀθλητικῆς ὡραιότητος. Ἐν πρώτοις διὰ νὰ λάβῃ κανεὶς μέρος, πρέπει νὰ ἀποτελῇ ἐνεργὸν μέρος οἱουδήποτε ἀθλητικοῦ σωματείου. Εἶνε ὁ πρῶτος καὶ ἀπαράβατος κανών, διότι πρόκειται νὰ ἐκλεγῇ ὁ ὡραιότερος τοῦ ἀθλητικοῦ στίβου. Πρέπει ἐπειτα νὰ ἔχῃ ἀνάστημα τοὐλάχιστον 1 μ. 70. Οἱ κοντοὶ δηλαδὴ ἀποκλείονται ἀμέσως. Ἀκόμη ἄπολυτον ὑγείαν, πιστοποιημένην ὑπὸ ἰατρῶν. Ἐὰν εὑρεθῇ πάσχων ἀπὸ οἱονδήποτε νόσημα ἀποκλείεται ἄνευ διατυπώσεων. Αὐτὰ τὰ «προκαταρκτικὰ» προσόντα ἐξετάζει μία δεκαμελὴς ἐπιτροπή, ἀποτελουμένη ἀπὸ ἄνδρας. Εἶνε οὐτως εἰπεῖν τὸ πρῶτον μέρος τοῦ Διαγωνισμοῦ, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ὅμως, ἐλάχιστοι ἀποκλείονται διότι γνωρίζουν τὰς σχετικὰς διατάξεις. Κατόπιν ἐπακολουθεῖ τὸ πρῶτον... «κοσκίνισμα» ἀπὸ ἐπιτροπὴν ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ... 8 γυναῖκες καὶ 2 ἄνδρες! Τὴν πλειοψηφίαν εἰς τὴν ἐκλογὴν ἔχει, βλέπετε, τὸ ἀσθενὲς φῦλον. Αὐτὴ ἡ δευτέρα πρόκρισις γίνεται «κεκλεισμένων τῶν θυρῶν» πρόκειται δὲ νὰ ἐκλεγοῦν ἀπὸ τὸ σύνολον τῶν ὑποψηφίων μόνον 6—10. Τελικῶς αὐτοὶ ἐμφανίζονται δημοσίᾳ ἐνώπιον τῆς ἐπιτροπῆς εἰς μίαν πανηγυρικὴν τελετήν, ποὺ ὑπέχει διὰ τὸ Λὸς "Ἀντζελες σημασίαν τουριστικοῦ συναγερμοῦ. Οἱ ὑπὸ ψῆφιοι διὰ τὸν τίτλον ἐμφανίζονται ἑνὰς - ἕνας φέροντες μαγιό, ἐνώπιον τῆς ἐπιτροπῆς, ποὺ βαθμολογεῖ τὰ... πάντα! Κάθε μέλος τῆς ἐπιτροπῆς βαθμολογεῖ ἰδιαιτέρως καὶ στὸ τέλος γίνεται ἡ ἀποκάλυψις τῆς κριτικῆς. Νικητὴς ἐγκαίνει ἐκεῖνος ποὺ θὰ συγκεντρώσῃ τοὺς περισσοτέρους βαθμούς. Ἀπὸ τοῦ σημείου ὅμως αὐτοῦ ἀρχίζουν τὰ... ἐπίπονα! Ἐὰν τὴν νικητήν, μὲ τὴν πολιορκίαν τῶν «ὡραίων» καὶ τὰς προτάσεις τῶν ἐπιχειρηματιῶν. Ἀλλὰ ποῖος ἀθλητὴς δὲν θὰ ἤθελε νὰ βρισκότανε στὴ θέσι τοῦ Ταΐλορ;

ΣΑΚ.

ΔΙΚΕΣ ΜΑΣ ΚΑΙ ΞΕΝΕΣ

ΣΥΝΤΟΜΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ ΜΑΝΤΙΚΑ ΣΤΗ ΒΟΥΔΑΠΕΣΤΗ

Ὁ Μάντικας στὴ Βουδαπέστη ὅπου ἠγωνίσθη, τὸ περασμένο Σάββατοκύριακο, ἐνίκησε στὰ 110 ἐμπόδια μὲ χρόνον 15΄΄ καὶ στὰ 400 μ. ἐτερμάτισε 2ος μετὰ τὸν περίφημον Χόβατς (53΄΄ 1) σημειώσας τὸν μέτριον χρόνον 55΄΄ 1. Εἶνε ἀνεξήγητος αὐτὴ ἡ ἀποτυχία τοῦ Μάντικα, ποὺ στοὺς Βαλκανικοὺς ἀγῶνας τοῦ Βουκουρεστίου ἐπέτυχε πρὸ 15 μόλις ἡμερῶν χρόνον 53΄΄ 9. Ὁ Μάντικας ἰσχυρίζεται ὅτι ἄπο ἀκόμη κουρασμένος ἀπὸ τὸ συνεχὲς ταξίδι καὶ γι' αὐτὸ ὑστέρησε.

XXX

Ὁ ποδοσφαιριστὴς τοῦ «Ἐθνικοῦ» Πειραιῶς Χούμης, ὁ ὁποῖος τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα, ἐδέχθη νέας δελεαστικὰς προτάσεις τοῦ ἐν Βουκουρεστίῳ σωματείου τοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήκει ἀκόμη καὶ σήμερον τυπικῶς, διὰ νὰ μεταβῇ καὶ διὰ τὴν ἐφετεινὴν ποδοσφαιρικὴν περίοδον εἰς Βουκουρέστι καὶ ἀγωνισθῇ μὲ τὰ χρώματα τῆς «Βένους», θὰ μείνῃ ὁριστικῶς ἠλέον εἰς τὸν «Ἐθνικόν», τοῦ ὁποίου τὰ χρώματα θὰ ὑπερασπίσῃ, τακτοποιουμένης τῆς θέσεως του ἔναντι τῆς Ρουμανικῆς ὁμάδος. Ὁ Χούμης διωρίσθη ἤδη ὑπάλληλος τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν καὶ ἀνέλαβε μάλιστα ὑπηρεσίαν. Ἀπὸ τῆς ἀρξαμένης δὲ ἑβδομάδος θὰ ἀρχίσῃ τὴν προπόνησίν του τακτικώτατα ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι ποδοσφαιριοταὶ τοῦ Συλλόγου του. Εἰς τὸν πρῶτον δὲ ἀγῶνα τῆς ὁμάδος του, ὁ ὁποῖος ἴσως εἶνε ὁ πρὸς τὸν «Παναθηναϊκὸν» φιλικός, θὰ μετάσχῃ ὡς κεντρικὸς κυνηγός.

XXX

Ὁ γνωστὸς ὀργανωτὴς πυγμαχικῶν συναντήσεων Χάντμαν ἀνήγγειλε ἐπισήμως ὅτι ἔκλεισε πυγμαχικὴν συνάντησιν μεταξὺ τοῦ ἐπανελθόντος εἰς τὴν ἐνεργὸν δράσιν πρώην πρωτοπυγμάχου ὅλων τῶν κατηγοριῶν Πρίμο Καρνέρα καὶ τῶν Ἄγγλων πρωτοπυγμάχων Φόρντ καὶ Οὐάϊλντ.

Ὁ Πρίμο Καρνέρα θὰ φθάσῃ εἰς Ἀγγλίαν ἐξ Ἀμερικῆς – ὅπου εὐρίσκεται τώρα – τὴν 15ην Ὀκτωβρίου καὶ θὰ ἀγωνισθῇ πρὸς τὸν Μπὲν Φόρντ τὴν 28ην Ὀκτωβρίου, τὸν δὲ Νοέμβριον πρὸς τὸν Οὐάϊλντ.

Ὁ ἀγὼν θὰ εἶνε δεκαπέντε γύρων. Ὁ Καρνέρα ἐπανερχόμενος εἰς τὴν ἐνεργὸν δράσιν ἐδήλωσεν ὅτι θὰ προσπαθήσῃ νὰ ἐπανακτήσῃ τὸν τίτλον τοῦ πρωτοπυγμάχου ὅλων τῶν κατηγοριῶν, καὶ ὅτι θὰ ἐπιδιώξῃ συντόμως συνάντησιν πρὸς τὸν μαῦρον πρωτοπυγμάχον Τζόε Λουΐς.

XXX

"Οσοι ξέρετε κολύμπι, καὶ εἰστε μπαρμένοι στὰ μυστήρια του, ξέρετε τὰ διάφορα εἴδη κολυμβήσεως.

Δὲν ξέρετε ὅμως τὰ νέα... κολυμβητικὰ φρούτα ποὺ μᾶς σερβίρει ἡ Καναδικὴ Ὁμοσπονδία. Τὰ φανταστικὰ δηλ. κολυμβήματα, τὶς κολυμβητικὲς φανταιζῆ, ὅπως ἀπεκλήθησαν.

"Ετσι, οἱ Καναδοὶ κολυμβηταὶ, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ἁπλωτὲς, τὴν ὑπτία κολύμβηση, τὸ μακροβοῦτι, τὸ «κράουλ» κλπ. ἔχουν τώρα... τὴν τορπίλλη... τὸ ἐκκρεμὲς.... τὸ ὑποθρύχιο, τὸ ἐξωφρενικὸ κολύμβημα μὲ τὸ κεφάλι κάτω καὶ τὰ πόδια στὸν ἀέρα, ἀὰν ὁ κολυμβητὴς νὰ περπατοῦσε μὲ τὰ χέρια στὴ γῆ, καὶ τὰ πόδια ψηλὰ κλπ.

Ὑπάρχουν καὶ ἄλλα ἀκόμη δυσκολώτατα κολυμβητικὰ εἴδη ποὺ δὲν ἐφαρμόζονται ὅμως ἀπὸ τὴν Καναδικὴ ὁμοσπονδία, γιατὶ θεωροῦνται ἐπικίνδυνα.

"Εχει μάλιστα ἐπέμβει γιὰ μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ καὶ ἡ ἀστυνομία!

Πρόκειται λοιπὸν ὅπως βλέπετε περὶ ἐπιδειξεων κολυμβητικῆς ἀκροδασίας, ποὺ πολὺ λίγους ἔχουν γιὰ τὴν ὥρα πρωταθλητάς.

Γιατί, οὐ παντὸς πλεῖν... εἰς Καναδάν!

XXX

Δὲν πρόκειται ἐδῶ γιὰ τὸ γνωστὸν ὅποιος κερδίζει στὰ χαρτιὰ – ἢ καὶ στὸ μπόξ... – κάνει στὴν ἀγάπη, καὶ ἀντιστρόφως, ἀλλὰ γιὰ κάτι ἄλλο πιὸ ἐντυπωτικό.

Ἀκοῦστε καλλίτερα τὴν ἱστορία.

Ὁ Μπένντυ Μπάς καὶ ὁ Κάϊντ Τσάπμαν, ἀλληλοεγγυοθεκοποῦντο ἕνα βράδυ σὲ κάποιο ρίγκ καὶ ἐνώπιον χιλιάδων κοινοῦ, γεννγαίως καὶ εὐσυνειδήτως. Σὲ μιὰ στιγμὴ, καὶ ὕστερα ἀπὸ πολλοὺς γύρους, ἐπέπεσαν σὰν δυὸ αὐτόματα, μὲ μιὰ κίνηση, ὁ ἕνας ἀπάνω στὸν ἄλλο καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ ἐκυλίσνταν καὶ οἱ δυὸ στὴν λινάτσα.... χωρὶς νὰ ξανασηκωθοῦν. Εἶχαν πέσει καὶ οἱ δυὸ νόκ ἀουτ! Ὁ διαιτητὴς πῆγε νὰ τὰ κάσῃ. Ἡ περίπτωση ἦταν μοναδική. Τί νὰκανε τώρα ;

Τὸν ἔθγαλε ὅμως ἀπὸ τὸ ἀδιέξοδο ὁ Μπάννυ Μπάς. Σὲ λίγο σηκώνεται πρῶτος, καὶ ἔτσι ἀνακηρύσσεται αὐτὸς νικητής, ἀν καὶ εἶχαν περάσει πρὸ πολλοῦ καὶ γιὰ τοὺς δυὸ τὰ κανονικὰ δευτερόλεπτα τοῦ μετρήματος.

Τὸ μυστικὸν τῆς ζωῆς

ΑΙ ΑΚΤΙΝΕΣ Χ

ΠΩΣ ΔΕΙΧΝΟΥΝ ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ...

Ἡ κινηματογράφησις τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ ἐν λειτουργίᾳ.

(Ἀπὸ τὴν Βενετίαν ὅπου εὑρίσκεται ἀπὸ ἡμερῶν ὁ ἐκλεκτὸς συνεργάτης μας κ. Γ. Περιδῆς, ποὺ παρηκολούθησε τὴν ἐκεῖ ὀργανωθεῖσαν Διεθνῆ Κινηματογραφικὴν Ἔκθεσιν, μᾶς ἀποστέλει τὴν κατωτέρω ἐνδιαφερουσαν ἀνταπόκρισιν).

Κατὰ τὴν τελευταίαν κινηματογραφικὴν ἔκθεσιν τῆς Βενετίας προεβλήθη μία ταινία καταπληκτικὴ ποὺ δὲν ἠμπορεῖ νὰ παραδοθῇ μὲ καμμίαν ἄλλην. Ἡ ταινία αὐτὴ εἶνε γερμανικῆς παραγωγῆς, τῆς Οὒφα, καὶ ἐπιστημονικοῦ περιεχομένου. Ὁ τίτλος τῆς ταινίας εἶνε: «Ραϊτγκενστράλεν» ποὺ σημαίνει 'Ἀκτῖνες Ραϊτγκεν. Ἐπροκάλεσε δὲ τὴν γενικὴν κατάπληξιν διὰ τὸν ἐπιτευχθέντα σκοπόν, νὰ θέσῃ δηλαδὴ τὸν κινηματογράφον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἐπιστήμης.

Διὰ τὴν λῆψιν τῆς ταινίας ἔγινε τὸ ἑξῆς: μὲ τὴν βοήθειαν πάντοτε τῶν ἀκτίνων Ραϊτγκεν, ἡ σκιὰ τῶν ἐσωτερικῶν ὀργάνων προεβλήθη εἰς μίαν ὀθόνην, ἀπὸ ὅπου ἐκινηματογραφήθη. Ἐννοεῖται ὅτι κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ γυρίσματος ὁ ὀπερατὲρ ἐπροστατεύετο μὲ μίαν μολυβδίνην πλάκα ἀπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν ἀκτίνων αὐτῶν, ποὺ ἀποβαίνουν καταστρεπτικαὶ εἰς τὸν ὀργανισμόν.

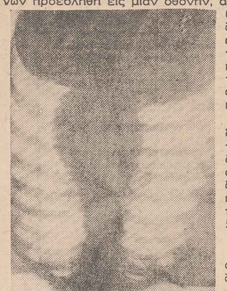
Ἡ φωτογράφησις τοῦ θώρακος μὲ ἀκτῖνες Χ.

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐξαιρετικῆς αὐτῆς κινηματογραφικῆς λήψεως εἶνε ὅτι τὸ ἀνθρώπινον σῶμα, ἀπηλλαγμένον ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν του περίβλημα, παρουσιάζεται εἰς τὸ ἐσωτερικόν του, διακρινόνται δηλαδὴ μόνον τὰ ὄργανα καὶ ἡ λειτουργία των.

Τὸ ἀναπνευστικὸν σύστημα καθίσταται ὁρατὸν διὰ τῆς εἰσπνοῆς ἀερίων ἀδιαφανῶν, ποὺ δὲν προσκολλοῦνται ἀπὸ τὰς ἀκτῖνας Ραϊτγκεν καὶ ἀπὸ τοὺς πνεύμονας φαίνονται μόνον αἱ διακλαδώσεις τῶν ἀρτηριῶν διὰ τῶν ὁποίων κυκλοφορεῖ τὸ αἷμα καὶ ὁ ἀήρ.

Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον ἐκινηματογραφήθησαν τὰ ὄργανα τοῦ πεπτικοῦ συστήματος, μὲ τὴν λῆψιν ἰδιαιτέρας τροφῆς ποὺ δὲν διαπερᾶται ἀπὸ τὰς ἀκτίνας αὐτάς. Ὁμοίως τὰ ἄλλα ὄργανα τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, αἱ ἀρθρώσεις καὶ ὅλαι αἱ κινήσεις τῶν ἐσωτερικῶν ὀργάνων ποὺ ἦσαν ἀόρατοι μέχρι σήμερον.

Καὶ ὅλα αὐτὰ ἐπιτρέπουν εἰς ἕνα ἰατρὸν νὰ παρακολουθήσῃ τὴν λειτουργίαν τῶν ὀργάνων αὐτῶν μέχρι τῆς παραμικρᾶς των λεπτομερείας καθὼς ἐπίσης καὶ τὴν ἐπανάληψιν τῆς προβολῆς αὐτῆς διὰ σκοποὺς μορφωτικούς.

Τὸ καταπληκτικώτερον ὅμως εἶνε τὸ ἠχητικὸν μέρος τῆς ταινίας αὐτῆς. Διότι ἐκτὸς ἀπὸ τὴν θέαν τῶν ἐσωτερικῶν ὀργάνων ἀκούεται καὶ ἡ φωνὴ τῶν πρωταγωνιστῶν τῆς καταπληκτικῆς αὐτῆς ταινίας, ἀκούεται τὸ σύριγμα τοῦ ἀέρος ποὺ κυκλοφορεῖ εἰς τὸ ἀναπνευστικὸν σύστημα, καθὼς καὶ οἱ κτύποι τῆς καρδίας, ποὺ πολλαπλασιάζονται εἰς ἔντασιν διὰ τοῦ μεγαφώνου. Ἡ καρδία μάλιστα φαίνεται εἰς ὅλας τὰς φάσεις τῆς λειτουργίας της, τῆς συνεχοῦς ἐκείνης προσπαθείας πρὸς διατήρησιν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ἐν τῇ ζωῇ.

Ὁ νέος αὐτὸς «ραδιοκινηματογράφος» ὅπως ἀπεκλήθη εἶνε πράγματι καταπληκτικός. Ἕνας νέος κόσμος, ἐντελῶς ἀγνωστος ἕως τώρα, ἀποκαλύπτεται εἰς τὸν ἐκθαμβον θεατήν. Τὸ ἀνθρώπινον σῶμα παρουσιάζεται εἰς ὅλας τὰς ἀγνώστους λεπτομερείας του, ἡ λειτουργία τῶν διαφόρων ὀργάνων δὲν ἀποτελεῖ πλέον μυστικὸν διὰ κανέναν. Καὶ ὅλα αὐτὰ δὲν στεροῦνται: ποιᾶς τινος δραματικότητος.

Ἰδοὺ μία νέα ποὺ βυθίζει ἐκστατικὴ τὸ πρόσωπόν της μέσα εἰς μίαν ἀνθοδέσμην. Ἔπειτα βάζει κοκκινάδι εἰς τὰ χείλη καὶ διορθώνει τὰ μαλλιά της. Εἰς τὴν ὀθόνην ὅμως, καθὼς προβάλλεται ἀπὸ τὴν ταινίαν αὐτήν, ἡ ὄψις της εἶνε μακαβρία. Δὲν φαίνεται παρὰ ὀσκελετὸς καὶ εἰς τὴν θέσιν τῶν λουλουδιῶν διακρίνονται μόνον οἱ ἰνώδεις μίσχοι. Τὰ χέρια της ἔκαμαν τὴν χάριν τους καὶ περιορίζονται εἰς μερικὰς ἀρθρώσεις.

Ἄλλα, πεζότατα συμβάντα τῆς καθημερινῆς ζωῆς, θεώμενα διὰ τῶν ἀκτίνων Ραϊτγκεν, παρουσιάζονται ἀληθῶς καταπληκτικά, ὅπως λ. χ. τὸ βάδισμα. Ἀπὸ ὅλον τὸ ποδὶ δὲν διακρίνονται παρὰ τὰ καρφιὰ τῶν ὑποδημάτων καὶ ὁ σκελετός. Νομίζει κανεὶς ὅτι πρόκειται περὶ φακίρου ποὺ βαδίζει ἐπάνω εἰς τὰ κάρβουνα. Εὐτύχημα εἶνε ὅτι μεταξὺ τῶν καρφιῶν καὶ τοῦ πέλματος ὑπάρχει μία νονδρὴ σόλα!

Ὅλα λοιπὸν προσλαμβάνουν μίαν ὄψιν ἐντελῶς νέαν καὶ φανταστικὴν θεώμενα διὰ τοῦ ραδιοκινηματογράφου. Ἡ δραματικὴ ἐντύπωσις διαδέχεται τὴν κωμικὴν καὶ ἡ ζωή, ἀπογυμνουμένη τοῦ ἐξωτερικοῦ της περιβλήματος, παρουσιάζεται ὑπὸ τὴν πραγματικὴν της μορφήν.

Ἡ λῆψις μιᾶς ταινίας διὰ τῶν ἀκτίνων Ραϊτγκεν εἶνε ἡ μεγαλυτέρα κατάκτησις ἀπὸ ὅσας ἐσημείωσεν ἕως τώρα ὁ κινηματογράφος ὡς τέχνη καὶ ὡς τεχνική. Θὰ ἔχῃ δὲ σπουδαιότατον ἀντίκτυπον εἰς τὴν ἐπιστήμην, ἀφοῦ διὰ τοῦ μέσου αὐτοῦ τελειοποιεῖται σημαντικώτατα ἡ διάγνωσις καὶ ἡ θεραπεία πολλῶν ἀσθενειῶν ποὺ ἐθεωροῦντο ἕως τώρα μυστηριώδεις καὶ ἀνίατοι.

Γ. ΠΙΕΡΙΔΗΣ

ΕΥΘΥΜΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Ἀπὸ ὑπερβολικὴ... οἰκονομία!

Δυὸ φίλοι συζητοῦν:

— "Οταν ἡ Ἀντωνία ἀρραβωνιάστηκε μὲ τὸν Κάρολο, τοῦ ἐμπόδισε τὸ κάπνισμα καὶ τὸ πιοτὸ γιὰ νὰ κάνῃ οἰκονομία.

— Καὶ τὸ κατώρθωσε;

— Ἂν τὸ κατώρθωσε, λέει; Κατώρθωσε καὶ... κάτι παραπάνω ! Ὁ Κάρολος συνήθισε νὰ κάνῃ οἰκονομία σὲ ὅλα καὶ σὲ λίγο διάλυσε τοὺς ἀρραβῶνας του... λόγῳ οἰκονομιῶν!

Μᾶς φώτισε!

Ἀστυνόμος. — Μπορεῖτε νὰ μᾶς δώσετε τὰ ἀκριβῆ χαρακτηριστικὰ τοῦ κλεφτῆ;

Αἰθεροβατόπουλος. — Βεβαίως. Τὸν εἶδα ὅπως σᾶς ὁλέπω καὶ μὲ ὁλέπετε. Εἶναι κανονικὸ ἀναστήματος, φορᾷ ἕνα συννθισμένο κοστοῦμι καὶ ψᾶθίνο καπέλλο...

Δὲν ἔφταιγε!

— Κατηγορούμενε. Κατηγορεῖσαι ὅτι μπῆκες μιὰ νύχτα μέσα σ' ἕνα μαγαζὶ νεωτεριωμῶν.

— Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια, κύριε πρόεδρε. Δὲν φταίω ὅμως ἐγὼ σ' αὐτό. Στὴν πόρτα ὑπῆρχε μιὰ ἐπιγραφὴ ποὺ ἔλεγε: «Ὀριστικὴ διάλυσις. Εἴσοδος ἐλευθέρα»...

Τὸν ἐφώτισε!

— "Οστε θὰ τραγουδήσῃ τώρα αὐτὸς ὁ τενόρος στὸ ραδιόφωνο;

— Ναί.

— Καλὰ γιατὶ τοῦ βάζουν τὸ μικρόφωνο μπροστὰ στὴν κοιλιά του ;

— Εἶναι ἐγγαστρίμυθος!...

Τὰ ἀπρόοπτα τῆς ἐπιστοφῆς.

Θυρωρός. — Ἐπὶ τέλους! Καλὰ ποῦ γυρίσατε! Δὲν ξέρετε μὲ πόσῃ ἀνυπομονησία σᾶς περίμενα...

Ζεῦγος Ἀπομονίδου (μὲ συγκίνησι). — Ἡ καλωσύνη σου, κὺρ Ἀντώνη...

Θυρωρός. — ... σᾶς περίμενα, γιατὶ ξεχάσατε ἀναμμένο τὸ ἠλεκτρικό!

Τὰ πράγματα στὴ θέσι τους.

—Γιὰ νὰ σοῦ πῶ! Πῶς ἰσχυρίζεσαι πῶς ἡ γυναῖκα μου ἔγκαινε περίπατο πάντα μ' ἕναν ἠλίθιο;

— Ἀφοῦ ἔγκαινετε πάντα μαζί!

Μεγάλη συμπάθεια

Ἡ γυναῖκα τοῦ μπεκρὴ στὰν σύζυγό της ὁδηγούμενο γιὰ 500ὴ φορὰ ὁπὸ τὴ μιὰ!

— Γιατὶ λές, Παφνούτιε, σ' ὅλον τὸν κόσμο πῶς ὁ κύριος ἀστυφύλακας δὲν σοῦ φέρνεται σὰν φίλος; Ἀφοῦ ὅλο ἀγκαλιασμένοι βρισκόσαστε μαζί;

Δάσκαλε ποὺ ἐδίδασκες

Στὸν Ἐθνικὸ Κῆπο.

Ἐπιθεωρητής. — Ποτὲ δὲν εἶδα τὸν κῆπο τόσο γεμάτο κουρελόχαρτα! πῶς δικαιολογεῖται τὸ γεγονός;

Ἐπιστάτης. — Εἶνε τὰ φείγδολάν ποὺ μοίρασε ὁ Ἐπιθεωρητὴς τῆς Ἀστικῆς Καθαριότητος χθὲς στὸ κοινόν, πρτρέποντάς το νὰ μὴν ρίχνουν κουρελόχαρτα χάμω.

Ἀπόκρυφοι ἐπιστῆμαι

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΣΑΣ

ΠΩΣ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΤΟ ΜΑΝΤΕΥΕΤΕ ΕΥΚΟΛΑ

Χαρτομαντεία, καφεμαντεία, νοομαντεία καὶ χειρομαντεία.

Ἡ διάσημος ἀποκρυφολόγος Λονελύ, ἐξέδωκε ἕνα βιβλίο, στὸ ὁποῖον ἐξηγεῖ ὅλα τὰ ζητήματα ποὺ ἀφοροῦν τὴν μαντική.

«Μὲ μιὰ τράπουλα – γράφει ἡ Λονελύ – μπορεῖτε νὰ μαντέψετε τὸ μέλλον σας μὲ τὸν ἑξῆς τρόπο. Ἀνακατεύετε καλὰ τὴν τράπουλα καὶ θάζετε σ' ἕνα τραπέζι 13 σωροὺς τραπουλόχαρτα ἀπὸ τέσσερα χαρτιὰ στὸν κάθε σωρό. Κατόπιν σπκώνετε ἕνα-ἕνα σωρὸ καὶ παραπαρεῖτε τὸν συνδυασμὸ τῶν χαρτιῶν. Τὰ κοῦπα, ὅταν ζευγαρώνωνται μὲ σπαθιά, σημαίνουν ἐπιπυχία στοὺς σκοποὺς σας. Ἐπίσης καὶ τὸ ζευγάρωμα τῶν βαλέδων, μὲ τὶς ντάμες καὶ τοὺς ρηγάδες. Τὰ καρρὼ καὶ τὰ μπαστούνια, ὅταν συνδυάζωνται, σημαίνουν ἢ θάνατο, ἢ ἀνειλικρίνεια τῶν φίλων καὶ τῶν ἀγαπημένων σας προσώπων. Ἂν ἀπὸ τὰ τέσσερα χαρτιὰ τοῦ κάθε σωροῦ, ὑπερισχύσουν, στοὺς πέντε πρώτους, τὰ κόκκινα χαρτιά, αὐτὸ δείχνει ὅτι οἱ περισ

Σατυρική Σελίς

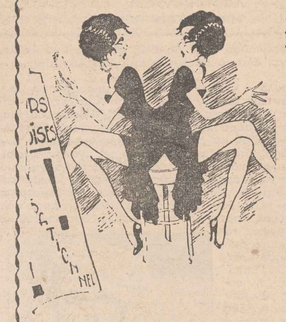

ΑΔΥΝΑΤΟΝ !

Ἡ μία σιαμιαία ἀδελφὴ στὴν ἄλλη:

— Θὰ σοῦ ἐξομολογηθῶ ἕνα μυστικό: Χθὲς συνήντησα τὸν Τζῶν καὶ μὲ φίλησε.

Γιὰ νὰ μαθαίνετε

Τὸ Λαϊκὸν Πανεπιστήμιόν μας

Τὸ σημερινόν μας μάθημα θὰ εἶνε περὶ «κωφότητος». Μὲ ἄλλους λόγους θὰ ἐκθέσωμεν ποῖοι λέγονται κωφοί.

Ὁ κουφὸς δὲν ἔχει
τῶν ἄλλων τὰ προσόντα
Στοῦ κουφοῦ τὴν πόρτα
ὅσο θέλεις βρόντα.

Ἂν μιὰ νέα ἐρωτήσῃ
ποῦναι τὸ Χρηματιστήριο
ὁ κουφὸς θὲ νὰ τῆς δείξῃ
τό... δημόσιο μαιευτήριο.

Ἔνας νέος ἂν ζητήσῃ
στὸ μουσεῖο τὸν Ξενοκράτη
ὁ κουφὸς θὲ νὰ τοῦ δείξῃ
κατὰ λάθος τόν... Σωκράτη

Κι' ἂν ἕνα παιδὶ ρωτήσῃ
μήπως εἶδαν τὸν γονιό του
ὁ κουφὸς θὲ νὰ τοῦ δείξῃ
κατὰ λάθος τόν... νουνό του.

Ἂν θελήσῃς ν' ἀγοράσῃς
ἢ κατσίκα ἢ ἀγελάδα
ὁ κουφὸς ἐὲ νὰ σὲ στείλῃ
κατὰ λάθος στή... Γλυφάδα.

Κι' ἂν μιὰ κήρα ἐρωτήσῃ
νὰ τῆς δείξουν τὸ Θησεῖο
ὁ κουφὸς δὲ νὰ τὴν πάῃ
Ἰσια στό... Λυσοιατρεῖο.

Ὁ κουφὸς δὲν ἔχει ὁ δόλιος
τῶν ἄλλων τὰ προσόντα
στοῦ κουφοῦ, ὡς λέν, τὴν πόρτα
ὅσο θέλεις, φίλε, βρόντα.

ΜΠΕΤΟΒΕΝ

Εἰρωνίς ὀνομάτων

Μ' ὁποιον τύχῃ, μ' ὁποιον εὕρῃ
ὅλη μέρα τριγυρνᾷ.
Τήνε λένε Εὐσταθία
μὰ δὲν στέκει πουθενά.

Ἡ Ἀγνῆ, ἡ γειτόνισσά μου
τύφλα νάχῃ τὸνομά της
μὲ τὴν γειτονιὰ τὰ βάζει
καὶ τῆς βγάζουν τ' ἄπλυτά της.

Ξέρω καὶ μιὰ κάποια Εἰρήνη
συμφορὰ στὰ παλληκάρια
ποὺ ὅταν μπῇ αὐτὴ στὴ μέση
γίνονται μαλλιὰ κουβάρια.

Μοναχὰ μιὰ Πηνελόπη
τ' ὄνομά της τὸ κρατάει
ὅ,τι φαίνει τὴν ἡμέρα
ὅλη νύχτα τὸ χαλάει...

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Μερικὰ κατ' ἐκλογὴν γεγονότα ποὺ συμβαίνουν εἰς ὁλόκληρον τὴν γῆν.

Τὸ σπουδαιότερον συμβὰν τῆς ἑβδομάδος ἦτο ἡ φιλικὴ συνάντησις Ἀδόλφου καὶ Μπενίτο.

Ἐγκάρδια στὴν συνάντησιν ὡμίλησαν ἐκεῖνην καὶ οἱ δύο των ἐδήλωσαν πῶς θέλουν τὴν εἰρήνην.

«Ἐμεῖς εἰρήνην θέλουμε» εἶπανε μὲ φωνὴν τόσον βροντώδη καὶ βαρεὶὰ καὶ τόσον δυνατὴν

ποὺ ἡ Εἰρήνη αὐθωρεὶ σὰν ἄκουσε ἡ φτωχούλα τὶς βροντερὲς δηλώσεις των τὴν ἔπιασε... τρεμοῦλα.

⁂

Λέγουνε γιὰ τοὺς κίτρινους ὅτι ἦλθαν στὰ μαχαίρια κι' ὅτι ἀγρίως πολεμοῦν μὲ ὅπλα καὶ ἀέρια.

Πάντως τὰ δύο κράτη αὐτὰ δύο φίλοι ἔχουν μείνει καὶ ἐπισήμως διαθεῖοὖν ἐν ἀγαστῇ εἰρήνῃ.

Ἂν μερικοὶ σκοτώνωνται στὸν πόλεμο θυσία γιὰ τὴν Εἰρήνη αὐτὸ καμμιὰ δὲν ἔχει σημασία.

Πῶς ἦλθε ὁ Ὀκτώβριος τὸ ἡμερολόγιο λέγει κι' ὁ καθεὶς στὰ ἐμπορικὰ ἀρχίζει νὰ διαλέγῃ.

...Ψαθάκια, ἐνδύματα λευκὰ καὶ δίνει δυὸ χιλιάρικα — μιὰ κι' εἶνε τέτοιος ὁ καιρὸς νὰ φτιάξῃ κουκουλάρικα.

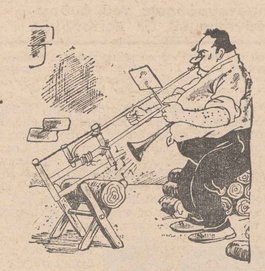

Ὅταν ὁ μουσικὸς ποὺ παίζει τρομπόνι θέλει νὰ πριονίσῃ ἕνα ζύλο.

Ὁμιλεῖ ὁ τζερειὲς

Ἀπόπειρα

Γιὰ τὴν ἀγάπη σου, Ἀλίς, μιὰ καὶ δὲν ἤμουν παραλῆς — στὸ λέω καὶ στὸ ὁμνύω — ἐκθὲς τὴν νύκτα εἰς τὴν μιὰ πῆγα νὰ κάμω μιὰ ζημιὰ στῆς γρηᾶς μου τὸ ταμεῖο.

Εἶχα ἀνάγκη ἀπὸ παρᾶ γιὰ νὰ σὲ βγάζω σὰν κυρᾶ μὲ ὅλο μου τὸ τέμπο
νὰ σὲ πηγαίνω σινεμὰ κι' ἐκεῖ οἱ δυὸ σιμὰ - σιμὰ νὰ τρῶμε... πασατέμπο.

Σὰν βάζω χέρι ὁ φουκαρᾶς ἐκεῖ ποὺ ἦταν ὀπαρᾶς στοῦ ντουλαπιοῦ τὸν πάτο. Ἡ γρηὰ μου ἀγουροξυπνητὴ φθάνοντας ἀκροποδητεὶ μὲ πιάνει σὰν τόν... Γάτο.

Ο ΤΖΕΡΕΜΕΣ

Λόγια μενάλων

Τὸ ἄκρον ἄωτον εἶνε κουφον, ἀφοῦ εἶνε ἄωτον.

Τὸ εἶπε ὁ Ναπολέων
εἰς τὸ Ἀοὺς—τερλιτς

⁂

Ἀπορῶ γιατὶ οἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι κατόπιν τῆς ἀροεως τῆς ποτοαπαγορεύσεως δὲν λέγονται Ο Ἰνομέναι Πολιτεῖαι.

ΚΡΑΣΣΑΣ, καθηγητὴς

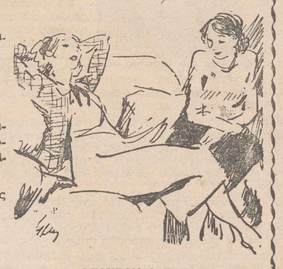

Θεάματα

(Χωρὶς ἄρτον)

Τράπεζαι: «Οἱ λύκοι μεταξύ των».

Ἐμπορικὰ ὁδοῦ Ἑρμοῦ: «Πρὸ παντὸς ψυχραιμία». Πρωταγωνιστοῦν οἱ σύζυγοι.

Ὁμόνοια: «Λ—αἰσχη μεοονυκτίου».

Μικραὶ ἀγγελίαι

Πωλεῖται πρώτην θησαυρὸς καὶ νῦν ἀνθρακες.

— Ἀνευρέθη τραπεζίτης εἰς τὴν τσέπην τοῦ συμπολίτου Θαλασσοπούλου. Ὅποιος ἔχει χρυσᾶ δόντια, ἂς κυττάξῃ νὰ ἰδῇ μὴ τοῦ λείπῃ κανένα.

Ἡ σκηνὴ στὸν Παράδεισο

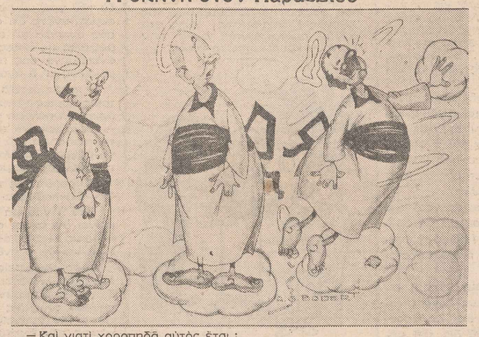

— Καὶ γιατὶ χοροπηδᾷ αὐτὸς ἔτσι ;

— Χαίρεται τὶς τελευταίες στιγμὲς τῆς ἀνεξαρτησίας του. Ἔμαθε πῶς πέθανε ἡ γυναῖκα του κι' ἔρχεται νὰ τὸν βρῇ.

ΑΠΟΧΡΩΝ ΛΟΓΟΣ

— Καὶ γιατὶ θέλεις νὰ παντρευτῆς;

— Σκέπτομαι ὅτι τὸν χειμῶνα ἔχω κρῦα πόδια στὸ κρεββάτι.

Σουπερ — μοντέρνα ποίησις.

Λάκριμαι ρερουμ

Ἄμοιρη τὸ σπιτάκι μας ἐστοίχειωσε
καὶ τὸ στοιχειὸ εἶσαι...σύ, καϋμένη,
στοὺς τοίχους, στὸν καθρέφτη κάτι ἔμεινε
ἀπὸ τὴν ὠμορφιά σου τὴν βλογιοκομένη.

Ὄξω βαρύ, μονότονο ψιχάλισμα
δέρνει τὴν στέγη μας καὶ τότε ἀντάμα
ὅλα τὰ πράμματα στὸ σπίτι μας
ἀρχίζουν ἕνα κλάμα κι' ἕνα κλάμα.

Κλαίει τὸ παλτό μου ποῦναι κατατρυπημένο
καὶ δὲν εἶνε ἀκόμη στὸ ράφτη ἐξοφλημένο!
Κλαίει ἡ λάμπα μας δίχως πετρέλαιο.
ποῦχει μείνει τοῦ φυτιλιοῦ μόνο ἡ κάφτρα
κλαίει καὶ τὸ φόρεμα ἀπάνω σου ὁπῶς στὸ ἔφτιαξε ἡ ράφτρα.

ΛΑΜΠΡΟΣ ΑΠ' ΤΗΝ ΑΝΔΡΟ

Ἐξωφρενικὲς μόδες γιὰ νὰ καταπλήξουν τοὺς ἄνδρες...

Μὴ χειρότερα!

Τὸ καπέλλο αὐτὸ ὀνομάζεται («Ἐξπό». Ἐλανσαρίσθη ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς Διεθνοῦς Ἐκθέσεως (τὴν ὁποίαν οἱ παριαινοὶ συγκεκομένα τὴν ἀπακαλοῦν ἔτσι) καὶ παριστάνει τὸν.... Πύργον τοῦ Ἄϊφελ !

Ἡ γυναῖκα μὲ τὴν τουαλέττα της μπορεῖ νὰ ντύσῃ τὴν γυυνότητά της—καίτοι κι' αὐτὸ εἶν' ἀμφίβολο —ἀδύνει ὅμως τὴν ψυχοσύνθεσί της. Καὶ μᾶς δείχνει τοιτοιδὶ τὴν μεγάλην λόξαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν κατέχεται. Ἐκδηλώνει μὲ τὸν τρόπον τοῦ ντυσίματός της ὅλα της τὰ γούστα, τοὺς ὑποσυνειδήτους πόθους της, τὶς ἀντιλήψεις της περὶ τῆς ζωῆς, τὶς τάσεις της, τὶς βλέψεις της. Ἀλλὰ πρὸ παντὸς μᾶς παρουσιάζει σαφῶς τὴν ἀνισοροπίαν της. Τί εἶνε ἡ γυναικεία μόδα; Ἡ μεγαλυτέρα καὶ εὐρυτέρα ἐκδήλωσις ἐξωφρενισμοῦ. Δὲν ἔχετε, παρὰ νὰ ρίψετε μιὰ ματιὰ στὸ ἐγκυκλοπαιδικὸ λεξικό, στὶς σελίδες, ὅπου παρατίθενται οἱ γυναικεῖες ἀμφιέσεις ὅλων τῶν αἰώνων. Καὶ θὰ εὑρεθῆτε πρὸ τοῦ πλέον ἐνδιαφέροντος μουσείου παραφροσύνης. Ἐκεῖ θὰ ἰδῆτε τὴς ἐμπνεύσεις τῆς γυναικείας ἰδιοτροπίας καὶ θὰ κουνήσετε τὸ κεφάλι κιτίροντες τὴν κατάστασιν τῶν μυαλῶν τῆς θηλυκῆς ἀνθρωπότητος.

Θὰ ἰδῆτε φοῦστες τῆς ἐκτάσεως τοῦ τρούλου τῆς Ἁγίας Σοφίας, θὰ ἰδῆτε κτενισιὲς μαλλιῶν ἱκανὲς νὰ συναγωνιστοῦν εἰς ὄγκον τὶς ἐλβετικὲς Ἄλπεις, καπέλλα τοῦ ὕψους καὶ τοῦ ὀχήματος τοῦ κωδωνοστασίου τοῦ Ἁγίου Στεφάνου τῆς Βιέννης, θὰ ἰδῆτε... καὶ τί δὲν θὰ ἰδῆτε; Φόρμες ἐνδυμάτων, ποὺ ἀπορεῖτε πῶς τὶς συνέλαβε ἀνθρωπίνη ἐμπνευσις Τὰ ἠνέχοντο ὅλα αὐτὰ οἱ ἄνθρωποι τῶν ἐποχῶν ἐκείνων;

Ἀλλὰ σ' αὐτὸ τὸ σημεῖον θὰ πέσετε ἔξω. Ἡ ἀπορία σας αὐτὴ δὲν ἔχει καθόλου θέσιν. Γιατί, παρακαλῶ, ἀπορεῖτε γιὰ τὸ πῶς ἠνέχοντο οἱ ἄνθρωποι τοῦ μεσαίωνος τὸ κρινολίνον καὶ τὰς ἄλλας ἐκδηλώσεις τῆς τότε μόδας καὶ δὲν ἀπορεῖτε γιὰ τὸ πῶς ἀνεχόμεθα ἐμεῖς οἱ συγχρονοι τοὺς σημερινοὺς ἐξωφρενισμοὺς τῆς μόδας; Διότι καὶ σήμερα ἡ γυναῖκα δὲν ντύνεται λιγώτερο ἐξωφρενικὰ ἀπὸ ἄλλοτε. Αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ πιστέψουμε. Ἀρκεῖ νὰ περάσουν μερικὰ χρόνια καὶ τότε θὰ καταλάβουμε εὐκερῶς τὴν γελοιότητα τῆς μόδας τοῦ 1937. Ἡ μόδα ἔχει αὐτὴν τὴν ἰδιότητα: Στὴν ἐποχή της φαίνεται εἰς ὅλους λογικὴ καὶ ὡραία. Καὶ μονάχα ὅταν παλιώσῃ, φαίνεται τὸ γελοῖον της

Σήμερα ἡ κατάστασις εἶνε ἀπελπιστικώτερη, Οἱ γυναῖκες στὴν ἐποχή μας δὲν ἀποθλέπουν μὲ τὸ ντύσιμό των νὰ μᾶς γοητεύσουν ὅπως οἱ παλαιότερες. Θέλουν νὰ μᾶς ἐπιδληθοῦν. Ἀποσκοποῦν εἰς τὸ νὰ μᾶς ὑποτάξουν. Τίθεται δηλαδὴ καὶ ἡ σημερινὴ μόδα εἰς τὴνὑπηρεσίαν τῆς ἐξωφρενικῆς τάσεως τῆς γυναίκας τοῦ 1937, ἡ ὁποία ἀποδλέπει ὄχι μονάχα εἰς τὸνὰ ἐξισωθῇ μὲ τὸν ἄνδρα—αὐτὸ εἶνε κάπως παλαιότερον ἰδανικὸν—ἀλλὰ καὶ νὰ τὸν ὑπερβάλῃ, νὰ τὸν καθυποτάξῃ. Ὤ, ἀφύσικα ὄντα ποὺ λέγεσθε σύγχρονες γυναῖκες! Ποῦ πᾶτε λοιπόν; Τί ζητᾶτε; Θέλετε νὰ ἀνατρέψετε τὸ ἀποστολικὸν δόγμα ποὺ συμβουλεύει ὅτι ἡ γυναῖκα ὀφείλει νὰ ὑποτάσσεται εἰς τὸν ἄνδρα; Ἔτσι φαίνεται.

Ἡ ἀτμόσφαιρα τῆς γῆς μυρίζει αὐτὴν τὴν ἐποχὴν μπαρούτι. Τὸ πνεῦμα τοῦ πολέμου ρίπτει πὶν σκιάν του εἰς τὴν ὑφήλιον. Μὲ αὐτὸ τὸ ἀρήειον πνεῦμα ἐνεπότισε περισσότερον παντὸς ἄλλου τὴν νοοτροπίαν τῆς ἡ σημερινὴ γυναῖκα. Ὅπως ὅλα τὰ κράτη, κάμνει καὶ αὐτὴ τοὺς ἐξοπλισμούς της, διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τοῦ κατακτητικοῦ σκοποῦ της, νὰ ἐπιδληθῇ εἰς τὸν ἄνδρα. Ὁ γυναικεῖος ἐξοπλισμὸς ἐντοπίζεται εἰς τὴν τουαλέττα. Ἡ σημερινὴ φούστα ἔχει κάτι ἀπὸ τὴν ὁρμὴν καὶ τὴν ἐπιθετικότητα τοῦ κιτῶνος τῆς Νίκης τῆς Σαμοθράκης. Τὸ ὅλον φόρεμα δὲν ἔχει πλέον σκοπὸν νὰ ὑπογραμμίσῃ καμμίαν θηλυκὴν χάριν καὶ γοητείαν. Ἀποδλέπει εἰς τὸ νὰ δείξῃ τὴν ἀρπίαν καὶ ρωμαλέαν διάπλασιν τοῦ γυναικείου!

Εἶνε μιὰ μόδα τοῦ «πίω γιατὶ σᾶς ἔφαγα». Ἀλλ' ἐκεῖ ὅπου ἐκδηλώνεται ὅλο τὸ κατακτητικὸν μένος τῆς σημερινῆς γυναίκας, εἶνε στὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς. Ρίψετε μιὰ ματιὰ στὶς παρατιθέμενες εἰκόνες. Καὶ ἂν μπορῆτε, μὴ ὁμολογήτε ὅτι τὰ γυναικεῖα αὐτὰ καπέλλα εἶνε περισσότερο πολεμικὰ καλύμματα, παρὰ καπέλλα. Δὲν λείπει ὁπωμὲ βλέπετε, τὸ στρατιωτικὸν κράνος τὸ ὁποῖον ἔγινε καπελλάκι τῆς μόδας. Ἀλλὰ δὲν εἶνε μόνον αὐτό. Ὅλων τῶν ἐποχῶν ὁ ἀμυντικὸς ὁπλισμὸς τῆς κεφαλῆς ἀναζῇ ἐπὶ τῆς γυναικείας κόμης. Νὰ καὶ ἡ ἀρχαία περικεφαλία, ἡ ὁποία ἔγινε τελευταία «κρεασιόν», νὰ καὶ ὁ πολεμικὸς σκοῦφος τῶν Τατάρων, νὰ καὶ τὸ δίκοχο, νὰ καὶ καπέλλα, ποὺ μοιάζουν μὲ τάνκς, μὲ φρούρια, μὲ ἀεροπλανάκια, μὲ θωρηκτά...

Τὸ γυναικεῖο κεφάλι ἐζωπλίσθη μέχρις... ὀδόντων. Τὸ ὅπλο ἐγκαταλείπει πλέον τὴν προαιώνιον παθητικότητά του. Καὶ ἀναλαμδάνει ἐπιθετικὸν ρόλον. Αὐτὸ μπορεῖ νὰ τὸ συμπεράνῃ κανεὶς καὶ ἀπὸ ἄλλα γεγονότα. Καὶ ἐν πρώτοις εἰς τὸν ἔρωτα ἡ σημερινὴ γυναῖκα δὲν περιορίζεται εἰς τὴν προκλησιν καὶ εἰς τὴν ἄμυναν. Ἐπιτίθεται αὐτὴ πρώτη. Δὲν περιμένει τὸν ἄνδρα, νὰ ἔλθῃ νὰ τὴν ἀπαγάγῃ. Ἀπαγάνει αὐτὴ τὸν ἀγαπημένον της Δὲν εἶνε λίγες οἱ τέτοιου εἴδους ἀπαγωγὲς νέων ἀπὸ νεανίδες, οἱ ὁποίες ἔχουν ἀναγραφῆ εἰς τὶς ἐφημεριδες.

Ἡ γυναικεία ἐξόρμησις εἶνε πλήρης. Μὲ τὴν τουαλέτταν της, ποὺ εἶνε ἀντιγραφὴ πολεμικῆς πανοπλίας, ἡ γυναῖκα τοῦ 1937 ἀναλαμδάνει νὰ ἐκπληρώσῃ τὸν μεγάλον της πόθον: Νὰ κυριαρχήσῃ τοῦ ἀνδρός... Ἡ Πρασάγόσα τοῦ Ἀριστοφάνους καλεῖται νὰ ἡγηθῇ τοῦ θηλυκοῦ στρατεύματος τῆς γυναικείας ἐπικρατήσεως. Ἡ γυναῖκα βαδίζει εἰς τὴν κατάπτιον τῶν μεγάλων της πεπρωμένων...

Ποία ἡ τακτικὴ τῶν ἀνδρῶν ἐναντὶ τῆς ἐξορμήσεως αὐτῆς; Χρειάζεται σκέψιν τὸ πρᾶγμα. Πάντως μία συμδουλὴ περὶ τηρήσεως παθητικότητος ἀπὸ μέρους μας δὲν θὰ ἦταν καλή. Ἀφῆστε τὶς, βρὲ ἀδερφὲ καὶ τὶς γυναῖκες νὰ κυριαρχήσουν κι' αὐτὲς μιὰ φορὰ καὶ ν' ἀναλάδουν τὴν διεύθυνσιν τῶν τυχῶν τῆς ἀνθρωπότητος. Ἐμεῖς τόσους αἰῶνες στρατευόμεθα καὶ σκοτωνόμαστε γιὰ τὶς μεταξύ μας διαφορές. Ἂς ἀναθέσουμε αὐτὴν τὴν φροντίδα εἰς τὶς γυναῖκες. Αὐτὲς ἂς κατατάσσονται ὑπὸ τὰ ὅπλα, αὐτὲς ἂς φροντίζουν γιὰ τὴν συνήρησιν τῆς οἰκογενείας. Εἶνε καιρὸς νὰ ξεκουρασθοῦμε κι' ἐμεῖς κομμάτι ὕστερα ἀπὸ κόπους χιλιετηρίδων.

⁂

Αὐτὸ βέβαια θὰ μᾶς ὁδηγήσῃ πολὺ μακρυά. Θὰ ζοῦμε τὴν ὑποτακτικὴν καὶ σεμνὴν ζωὴν τῶν γυναικῶν. Μετὰ τὶς δέκα τὴν νύκα δὲν θὰ μπορῇ καὶ δὲν θὰ ἐπιτρέπεται εἰς ἄνδρα νὰ κυκλοφορῇ μόνος του εἰς τοὺς δρόμους. Θὰ πρέπει νὰ τὸν συνοδεύῃ γυναῖκα χάριν τῆς ἀσφαλείας τῆς τιμῆς του. Δὲν θὰ τολμοῦμε νὰ ξεμυτίσουμε ἀπὸ τὸ σπίτι μας, χωρὶς νὰ ὑποστοῦμε ἐρωτικὴν ἐπίθεσιν ἀπὸ μέρους γυναικός. Θὰ ἀκοῦμε πίσω μας γυναικεῖο τακοῦνι καὶ θὰἐπιταχύνουμε τὸ δῆμα μας Καὶ θὰ κτυπᾷ ἡ καρδιά μας ἀπὸ παρθενικὴν δειλίαν, μήπως συρήξῃ εἰς τὸ αὐτί μας τὸ βέλος τοῦ γυναικείου πειράματος:

— Ψίτ, κύριος...

— ...

— Μὴν εἶσαι, παιδάκι μου, τόσο ντροπαλός

— Ἄφησέ με καλέ. Πήγαινε στὴ δουλειά σου!...

— Ἔλα τώρα ποὺ μᾶς κάνεις τὸν ὅσιο.

— Θὰ μ' ἀφήσῃς ἡσυχο ἢ θὰ τὸ πῶ στὴν ἀδελφή μου;

Ἡ ἀδελφὴ θὰ παίξῃ πράγματι ρόλον προστάτη. Οἱ ἄνδρες θὰ γίνουν τὸ ἀσθενὲς φῦλον καὶ οἱ γυναῖκες τὸ ἰσχυρόν. Οἱ ὅροι θὰ ἀντιστραφοῦν κατὰ τέτοιον τρόπον, ὥστε θὰ χρειαζόμαστε... θηλυκὸ καβαλλέρο γιὰ νὰ ξεμυτίσωμε στὸ δρόμο.

⁂

Ἂν αὐτὸ τὸ θεωρήσετε ὑπερβολὴ, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ κυττάξετε τί γίνεται γύρω σας καὶ τότε θὰ πῆτε καὶ σεῖς μαζὶ μὲ μένα:

Νὰ ποῦ μᾶς ὁδηγεῖ τὸ ἐπιθετικὸν πνεῦμα τῆς γυναίκας, τὸ ὁποῖον ἐκδηλώνεται μὲ τὴν ἐξωφρενικότητα τῆς συγχρόνου μόδας. Μὴ χειρότερα!...

ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑΣ

Φωτογραφίαι τοῦ Πρακτορείου «Γιουνάϊτεντ Πρὲς».

Τὸ καπέλλο αὐτὸ ποὺ ἐνθυμίζει ἀρχαῖο κράνος εἶνε καμωμένο ἀπὸ... ταρταροῦγα πρασινόκρυση. Καὶ ἡ κυρία αὐτὴ τὸ φορεῖ μὲ ἀκλόνητον σοβαρότητα.

Ὁρίστε καὶ ἕνας ἄλλος ἐξωφρενισμός. Ὁλόκληρη ἡ ἀμερικανικὴ σημαία ἀπλωμένη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς κυρίας αὐτῆς «ὁμάρτ». Τὰ ἄστρα τῆς ἀπμαίας ἔχουν ἐσωτερικῶς....λαμπιόνια ποὺ ἀνάδουν !

"Ενα νέον περιπετειῶδες ἀνάγνωσμα

ΚΑΠΕΤΑΝ ΣΑΤΑΝΑΣ

Τοῦ διασήμου Γάλλου συγγραφέως ΛΟΥΪ ΖΑΚΟΛΛΙΟ

31ον

Ἐπειδή ὅμως κινέναις δεν εσπευδε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν διατ[illegible] του ἔκοψε μόνος του τὰ δεσμὰ τοῦ παλαιοῦ ὑπηρέτου.

Ὁ Ναντὸντ τὸν παρατηροῦσε κατάπληκτος. Μία ἀστραπὴ συγκινήσεως ἐρ[illegible]σε τὰ μάτια του, ἀλλὰ δεν [illegible]ρό πασε πολύ.

— "Οχι, ὄχι ! εἶπε μέσα του. Κανένας οἶκτος γι' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον πού δὲν μὲ λυπήθηκε ὅταν ἤμουν μικρός.

Καὶ δὲν ἐσκέφθηκε ὅτι ὁ γέρος πατέρας εἶχε κλάψει ἐπὶ εἴκοσι χρόνια τὸν χαμὸ τοῦ πρώτου παιδιοῦ του !

Ὁ Χάραλντ ἔγραφε διαστικὰ λίγα λόγια σ' ἕνα φύλλο του σημειωματαρίου του, τόκοψε καὶ τὸ ἔδοσε τοῦ Ναντόντ, λέγοντας.

Πάρτο καὶ φύγε! Προσπάθησ νὰ γίνῃς τίμιος.

Ὁ Ναντὸντ ἐπῆρε τὸ χαρτὶ καὶ τὸ διάβασε. "Ηταν ἕνα σημείωμα τοῦ δουκὸς πρὸς τὸν ἐμπορικὸν ἀνταποκριτὴν του τῆς φραγκφούρτης, μὲ τὴν διαταγὴν νὰ μετρηθοῦν εἰς τὸν ἐπιφέροντα ἑκατὸν χιλιάδες φράγκα.

Ὁ Ναντὸντ στάθηκε μερικὲς στιγμὲς ἀκίνητος καὶ σκεφτικός, μὴ ξέροντας ποῖαν ἀπόφασιν νὰ πάρῃ. Ἀλλὰ καὶ πάλι τὸ μίσος ἐστάθηκε πειὸ δυνατὸ στὴν ψυχή του. Ἐπέταξε μὲ περιφρόνησι τὸ χαρτὶ καὶ μὲ δυὸ πηδήματα βρέθηκε ἔξω ἀπ' τὸν πύργο.

Ὁ Γκοῦτορ ἦταν ἑτοιμος νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, ὅταν ἀκούστηκε βροντερὴ ἡ φωνὴ τοῦ δουκός.

— Ἀπαγορεύω σὲ ὁποιονδήποτε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ ! ἐφώναζε.

Ὁ κολοσσὸς στάθηκε λίγο διστακτικός, Γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή του ἐσκέφθηκε νὰ παρακούσῃ τὴν διαταγὴ τοῦ κυρίου του. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ Χάραλντ εἶχε καρφώσει τὸ θλέμμα ἐπάνω του, δὲν ἐτόλμησε νὰ προχωρήσῃ θήμα. Ἀποσύρθηκε σὲ μιὰ γωνία, σιμὰ στὸν Γκρούτθιγκ, καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἂν θρεθοῦμε πουθενὰ μοναχοί μας, θὰ τὸν διορθώσω καλά ! Ὁ δοῦξ εἶνε τρελλὸς κι' αὐτὸ ποὺ ἔκανε θὰ τὸ πληρώσῃ πολὺ ἀκριβά.

Ὁ Μαῦρος Δοῦξ ἔρριξε μιὰ ματιὰ γύρω του. Καὶ σὲ κανενὸς τὸ πρόσωπο δὲν θρῆκε τὴν παραμικρὴ ἐπιδοκιμασία στὴν χειρονομία τοῦ αὐτήν.

Ὁ "Ερμουντ ἀνέσπκε ἐν τῷ μεταξὺ στὴν ταράστα τοῦ πύργου γιὰ ν' ἀπολαύσῃ τὸ μαγευτικὸ θέαμα ποὺ φαινόνταν ἀπ' ἐκεῖ ἀπάνω, καὶ γιὰ νὰ ἠρεμήσῃ λιγάκι τὴν ψυχή του ἀπὸ τόσες συγκινήσεις ποὺ εἶχε δοκιμάσει ἐκεῖνην τὴν ἡμέρα.

Σιγὰ σιγὰ ὅλοι τὸν ἐμιμήθηκαν καὶ ἀνέθηκαν στὴν ταράστα τοῦ πύργου. Μόνον ὁ Ὁλάους ἔμενε κάτω μὲ τὸν πατέρα του, ποὺ εἶχε ζαπλωθῆ σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ βυθίστηκε σὲ σκέψεις.

"Επειτα, καθὼς ἦταν κουρασμένοι καὶ οἱ δύο, τοὺς ἔπῆρε ὁ ὕπνος χωρὶς νὰ τὸ καταλαθοῦν.

XXX

Τίνος εἶνε ἡ σκιὰ ἐκεῖνη ποὺ παρουσιάζεται ζάφνου στὴν πόρτα ; Ἡ σκιὰ ἐκεῖνη σκύθει γιὰ νὰ μπῆ μέσα, ἀφοῦ ἔρριξε μιὰ κλέφτικη ματιὰ στὸ ἐσωτερικό. Καὶ τώρα γλυστράει κατὰ μῆκος τοῦ τοίχου σὰν θηρίο ποὺ ἐτοιμάζεται νὰ ὁρμήσῃ κατὰ τοῦ θύματός του.

"Εξαφνα, ἡ σκιὰ ὀρθώνεται...

Εἶνε ὁ Ναντὸντ ! Μὰ τί ἔρχεται νὰ κάνῃ ἐδῶ μέσα, ὁ κακοῦργος ;

Μ' ἕνα πήδημα ὁρίσκεται ἀπάνω στὸν Χάραλντ, τὸν ἁρπάζει ἀπὸ τὸν λαιμὸ καὶ τοῦ ἀνοίγει τὸ κεφάλι μ' ἕνα τσεκούρι ποὺ ἔφερε μαζύ του. Ὁ γέρω Χάραλντ σωριάζεται δίκως νὰ θγάλῃ φωνή.

Ὁ Ὁλάους ἐπήδησε ὀρθός, ἀκόμα σαστισμένος ἀπὸ τὸν ὕπνο, τρομαγμένος, μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα, σὰν τρελλός.

Δὲν προφθάνει ὅμως νὰ φωνάξῃ καὶ σωριάζεται σὰν ἄμορφος ὄγκος δίπλα στὸν πατέρα του, σκοτωμένος κατὰ τὸν ἴδιον τρόπο, ἀπὸ τὸ φοβερὸ τσεκοῦρι τοῦ Ναντόντ. Ἀπάνω στὴν ταράστα τοῦ πύργου, κανεὶς δὲν ἄκουσε, δὲν ἐκατάλαβε τίποτε.

—Ἔχουμε δύο! φωνάζει ὁ Κοκκινομάτης, στρέφοντ[illegible] γύρω τὸ θλέμμα σὰν τίγρις ποὺ θέλει νὰ θεθαιωθῆ ἂν ὑπάρχει καὶ ἄλλο θύμα.

"Επειτα ἐπέταξε τὸ ματωμένο τσεκοῦρι στὸ πάτωμα, ἐθγήκεν ἔξω, ἔλυσε τὸ ὁλογο τοῦ Χάραλντ, ἐπήδησε στὴ σέλλα καὶ ἀπομ[illegible]κρύνθηκε μὲ καλπασμό.

Ὅταν τὸν εἶδαν ἀπὸ τὴν ταράτσα ἔρριξαν μιὰ κραυγὴ καὶ κατέθηκαν τρέχοντας στὸ ἰσόγειο, μὲ τὴν προαίσθησι ὅτι κάτι κακὸ θὰ εἶχε συμθῆ.

Σὰν ἔφθασαν ὅμως ἐκεῖ, ἀνατρίχιασαν, ἔμειναν σὰν ἀπολιθωμένοι, σὰν κεραυνόπληκτοι ἀπὸ τὸ φοβερὸ θέαμα ποὺ εἶμαν μπροστά τους. Μιὰ κραυγὴ πόνου καὶ ἀπελπισίας θγαίνει ἀπ' ὅλα τὰ στόματα.

—Πατέρα μου! Πατέρα μου! φωνάζει ὁ Ἐμουντ, πέφτοντας μὲ κλάμματα ἀπάνω στὸ πτῶμα τοῦ Χ[illegible]ραλντ.

Ὁ Γκρούτθιγκ πέφτει γονατιστὸς δίπλα στὸν Ὁλάους καὶ μιὰ βροχὴ κραυγὴ θγαίνει ἀπ' τὰ στήθη τοῦ Γκοῦντορ. Ὁ γίγας εἶνε τρομερὸς στὴν ὄψι. Θέλει νὰ σπάσῃ κάτι, νὰ γκακίσῃ κάποιον, νὰ ξεθυμάνῃ, νὰ ἐκδικηθῆ τὸν φρικαλέον θάνατον τῶν κυρίων του.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ, μακρυὰ ἀπ' ἐκεῖ ἀντηχεῖ ἕνας πυροβολισμός. Ὁ ἀντίλαλός του κρατεῖ κάμποσην ὥρα, ἀλλὰ κανεὶς εἰς τὸν πύργον δὲν τὸν ἀκούει. Ὅλοι προσπαθοῦν νὰ ξαναφέρουν στὴ ζωὴ τὰ δύο θύματα, ἀλλὰ τοῦ κακοῦ.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἕνας τρομερὸς κίνδυνος τοὺς ἀπειλεῖ ὅλους. Μόλις καὶ μετὰ θίας προφθάνουν νὰ σωθοῦν, ἀλλὰ μετὰ δέκα λεπτὰ θὰ εἶνε ὅλοι χαμένοι, χωρὶς τὴν παραμικρὴν ἐλπίδα σωτηρίας.

Ἀλλὰ ποιὸς μπορεῖ νὰ προθλέψῃ τὸν κίνδυνον, ποὺς σκέφτεται τέτοια πράγματα μπροστὰ στὸν ἀπερίγραπτον πόνο ποὺ νοιώθει καταλάβει ὅλους; Γιατὶ ὁ Χάραλντ ἦταν ἀγαπημένος ἀπ' ὅλους τοὺς δικούς του γιὰ τὴν μεγαλοψυχία καὶ τὴν δικαιοσύνη του, καὶ ὁ νεαρὸς Ὁλάους γιὰ τὴν καλωσύνη του. Μέσα σὰν αἴθουσα δὲν ακούονται παρὰ λυγμοί.

Ὁ Γκοῦντορ θέλησε γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ καταδιωξῆ τοὺς λιστὰς ποὺ ἔφευγαν μὲ τ' ἄλογα. Σὲ λιγάκι ὅμως ὁ κολοσσὸς ἐπέστρεψε μὲ τὸ κεφάλι κάτω, ἀνίκανος νὰ πραγματοποιήσῃ τὸν σκοπό του.

"Εξαφνα ἕνας ἄφριστος θόρυθος ἄρχισε ν' ἀκούεται ἀπὸ μακρυά. Στὴν ἀρχὴ κανεὶς δὲν ἔδοσε προσοχή. "Επειτα ὅμως ὁ θόρυθος ἐκείνος ἔγινε σὰν μουγκρητὸ καὶ τοὺς ἐτρομοκράτησε ὅλους.

Τότε, μέσα στὴ σιγὴ ἀκούστηκε μιὰ κραυγή:

—Οἱ ἀρουραῖοι! Χαθήκαμε!

Μερικοὶ ποὺ εἶχαν ἀνέθη στὴν ταράτσα, ἐκατέθηκαν, φωνάζοντας:

—Κλεῖστε τὴν πόρτα! Κλεῖστε τὴν πόρτα!

Εἶχαν ἴδῆ ἀπὸ πάνω μιὰν ἀπέραντη μαύρη κηλίδα, ἕνα κῦμα ζωντανῆς λάθας ποὺ προχωροῦσε καὶ κατέκλυζε τὴν πεδιάδα ὡς θαθειὰ στὸν ὁρίζοντα.

"Ηταν οἱ ἀρουραῖοι, ἡ ζωντανὴ ἐκείνη πλημμύρα, κίλιες φορὲς πιὸ ἐπικίνδυνη ἀπὸ τὸ νερό, γιατὶ τίποτε δὲν τὴν ἀναχαιτίζει ἐκτὸς ἀπ' τὴ φωτιά. Γιὰ νὰ τὴν σταματήσουν ὅμως ἔπρεπε νὰ θάλουν φωτιὰ στὶς τέσσαρες γωνίες τῆς πεδιάδος, ἀτὰ μέρη ὅπου δὲν εἶχαν ἀκόμα πατήσει οἱ ἀρουραῖοι.

Καὶ μιὰ τέτοια θοήθεια δὲν μποροῦσαν οὔτε καὶ νὰ τὴν φανταισθοῦν, γιατὶ ἔπρεπε νὰρθῆ ἀπ' ἔξω.

Ἀπὸ εἴκοσι χρόνια οἱ ἀρουραῖοι αὐτοὶ ἐζοῦσαν ἡσυχοι κάτω ἀπ' τὴ γῆ, ὅπου εἶχαν πολλαπλασιασθῆ, ἐγίναν ἑκατομμύρια. Κανεὶς δὲν εἶχε σκεφτῆ νὰ τοὺς πειράξῃ, γιατὶ ὅλοι ἐγνώριζαν τὸν κίνδυνον ποὺ ἀντεπροσώπευαν. Γι' αὐτὸ ὁ Χάραλντ δὲν ἤθελε ν' ἀπομακρύνονται πολὺ τὰ παιδιά του ὅταν ἐπήγαιναν κυνῆγι.

Ὁ Ναντὸντ λοιπὸν γνωρίζοντας ὅλ' αὐτά, εἶχε τοποθετήσει σὲ διάφορα σημεῖα τοῦ κάμπου καὶ γύρω ἀπὸ τὸν πύργον καμμιὰ διακοσαριὰ μικρὰ φουρνέλα, ἐνωμένα μεταξύ τους μὲ θρυαλίδα. Ἀρκεῖ λοιπὸν νὰ ἔδαζε φωτιὰ στὰ φουρνέλα γιὰ ν' ἀνασταταθοῦν οἱ ἀρουραῖοι, νὰ πετακτοῦν ἀπ' τὶς φωλιές τους καὶ ν' ἀρχίσουν τὴν μετανάστευσι πρὸς νότον, καταστρέφοντας ὅ,τι εὕρισκαν μπροστά τους.

Μόλις ἑκατάλαθε τὸν κίνδυνον ὁ Γκοῦντορ ἄρμησε στὴν πόρτα καὶ τὴν ἀμπάρωσε καλά. Μετὰ ἔκλεισαν διαστικὰ τὰ παράθυρα, τοὺς φεγγίτες καὶ κάθε μέρας ἀπ' τὸ ὁποῖον θὰ μποροῦσαν νὰ μποῦνε οἱ ἀρουραῖοι. Γιατὶ καινεὶς δὲν εἶχε ζεχάσει ὅτι κάμποσα χρόνια πρίν, ἀπὸ μιὰ τέτοιαν ἐπιδρομὴ ἀρουραίων εἶχαν καταστραφῆ ὁλόκληρα χωριά, μὲ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ ζῶα.

Μιὰ κραυγὴ φρίκης καὶ τρόμου ἐθγῆκε ἀπ' τὸ στῆθος ἐκείνων ποὺ ἀνέθηκαν πρῶτοι στὴν ταράτσα τοῦ πύργου γιὰ νὰ ἰδοῦν τὸ μέγεθος τοῦ κινδύνου ποὺ τοὺς ἀπειλοῦσε.

Οἱ πέτρες τῆς οἰκοδομῆς ποὺ ἐξέχαν ἀποτελοῦσαν πρώτης τάξεως στήριγμα γιὰ τοὺς πελωρίους ἐκείνους ποντικούς, ποὺ εἶχαν ζῶσει ὅλο τὸ κτίριο ἕως τὸ πρῶτο πάτωμα. Καὶ ἔτριζαν ἀπαίσια τὰ δόντια τους ποὺ εἶχαν τόσον καιρὸ νὰ ροκανίσουν κάτι, ἐνῶ τὰ μάτια τους ἔλαμναν παράξενα.

Ὅλοι ἑκατάλαθαν τὸν κίνδυνο ποὺ τοὺς ἀπειλοῦσε. Ἂν οἱ ἀρουραῖοι κατώρθωναν νὰ μποῦνε στὸν πύργο, οὔτε ἕνας δὲν θὰ ἔμενε ζωντανός. Θὰ ἐπήγαιναν ἀλοι ἀπὸ τὸν φρικτότερον θάνατο! Ἦταν φοθερὸ νὰ καταφαγωθοῦν ζωντανοὶ ἀπὸ τοὺς ποντικούς, χωρὶς νὰ μποροῦν ν' ἀντιτάξουν τὴν παοαμικρὴν ἀντίστασι.

Ὀπλίστηκαν ὅλοι διαστικὰ μὲ μεγάλα μπαστούνια μὲ τὰ ὁποῖα θὰ μποροῦσαν νὰ κρατήσουν ἐλεύθερη τὴν ταράτσα. Ὁ Γκοῦντορ ὀπλισμένος μὲ μιὰ σιδερένια, ἀνέλαθε μιὰ πλευρὰ τῆς ταράτσας.

Ὁστόσο οἱ ἀρουραῖοι ἐπροκωροῦσαν. Ἔτσαν φάσει στὸ δεύτερο καὶ τρίτο πάτωμα, προσπαθῶντας τοῦ κάκου νὰ μποῦνε ἀπὸ τὰ παράθυρα ποὺ ἦταν ἐρμητικὰ κλειστά. Καὶ ἡ πάλη ἄρχισε.

Στὴν ἀρχὴ ἦταν ἁπλὸ παιγνίδι. Σὲ κάθε κτύπημα ἔπεφταν ἑκατοντάδες ἀρουραῖοι. Ἀμέσως ὅμως ἐρχόνταν ἄλλοι καὶ ὁ πυργίσκος εἶχε κυριολεκτικῶς πλημμυρίσει. Τὰ μπαστούνια τῶν ἄλλων καὶ τὸ μισὸ δέντρο τοῦ Γκοῦντορ ἄρχισαν νὰ εἶνε ἀνεπαρκῆ γιὰ τὴν ἄμυνα.

Καὶ κάτω, στὴ γῆ, ἡ πλημμύρα γινόταν πιὸ ὁρμητική. Νέοι ἀρουραῖοι ἐφθαναν διαρκῶς καὶ ἀνέθαιναν ἀπάνω στοὺς ἄλλους, ἔτσι ποὺ ἀποτελοῦσαν ἕνα παχύτατο στρῶμα. Καὶ τώρα ποὺ ἔνοιωθαν τοὺς ἐχθροὺς των καὶ τοὺς ἐθλεπαν, τίποτε στὸν κόσμο δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ τοὺς ἀναχαιτίσῃ.

Αὐτὸ ἐκράτησε πολλὲς ὥρες χωρὶς νὰ μεταθλῆθῆ καθόλου ἡ κατάστασις. Μόνον ποὺ οἱ πολιορκημένοι ἄρχισαν νὰ κουραζῶνται. Δεν τοὺς ἔμενε παρὰ μιὰ ἐλπίδα, ἀλλὰ τόσο ἀμυδρή, ποὺ δὲν τολμοῦσαν νὰ τὴν ἐξωτερικεύσουν καὶ ὁ ἕνας κυττοῦσε τὸν ἄλλον σιάμτια, μὲ τὴν πεποίθησι ὅτι τοὺς ἔμεναν μονάχα λίγες ὥρες νὰ ζήσουν.

Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς πολιορκίας, προτοῦ ἀκόμη οἱ ἀρουραῖοι κατακλύσουν τὸν πύργον, ὁ ὁριτζ, ἡ μεγάλη ἀρκοῦδα εἶχε φύγει, καὶ πιθανὸν ἡ ἀριξίς του στὸν πύργον νὰ προκαλοῦσε τὶς ὑποψίες τῶν ἄλλων καὶ ν' ἀναζητοῦσαν τὴν αἰτία τῆς ζαφνικῆς ἐκείνης ἐπιτροφῆς.

Ποιὸς ὅμως θὰ ἦταν τόσο ἐξυπνος στὸ Γοζλφοοὲ γιὰ νὰ καταλάθῃ καὶ νὰ διοργανώσῃ μίαν ἄμυναν μὲ ὅλους τοὺς χωρικοὺς καὶ νὰ θάλουν φωτιὰ ὥστε νὰ φύγουν οἱ ἀρουραῖοι καὶ νὰ ἐλευθερωθοῦν οἱ πολιορκημένοι; Ἦταν τόσο ἀμυδρὴ αὐτὴ ἡ ἐλπίδα ὥστε ἐπροτίμησαν νὰ τὴν ἐγκαταλείψουν.

Ὀλόκληρη ἡ μέρα πέρασε ἔτσι καὶ κατὰ τὸ δειλινὸ ἀρχισαν οἱ σκηνὲς τῆς δουθῆς ἀπελπισίας ποὺ δὲν περιγράφονται. Ἤρθε στιγμὴ κατὰ τὴν ὁποίαν μονάχα ὁ Γκοῦντορ εἶχε τὴ δύναμι νὰ μείνῃ στὴ θέσι του.

—Θὰ σᾶς σώσω, εἶπε τοῦ Ἔμουντ καὶ τοῦ Γκροῦντθιγκ. Ἀρκεῖ ν' ἀνθέξετε λιγάκι ἀκόμη.

Ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον οἱ δυστυχεῖς ἐκεῖνοι ἀπέκαμαν, δὲν μπόρεσαν πιὰ νὰ κινηθοῦν καὶ οἱ ἀρουραῖοι κατέκλυσαν τὸν πύργον.

Ἡ νύκτα ἀπλώθηκε καὶ ἐπὶ πολλὲς ὥρες δὲν ἀκούονταν παρὰ τὰ θογγητά τους. Ὁ Ναντὸν εἶχεν ἐκδικηθῆ!

XXX

Ὅταν τὴν ἑπομένην ὁ ἥρεδερῖκος Μπιόρν, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ναυτῶν του καὶ ὅλων τῶν χωρικῶν ποὺ κατώρθωσε νὰ μαζέψῃ ἀπ' τὰ περίχωρα, ἔσπευσε εἰς θοηθειαν τῶν κινδυνευόντων θάζοντας φωτιὰ σε ὅλην τὴν πεδιάδα, ἔφθασε στὸν πύργον τοῦ Σίγκουρντ προτοῦ ἀκόμη ἡ φωτιὰ σθύση καλὰ-καλά.

Ἀπὸ μακρυὰ ἀντίκρυσε ἕνα πολὺ παράξενο θέαμα. Στὴν κορυφὴ τοῦ κονταριοῦ τῆς σημαίας, στὸ ψηλότερο σημειον τοῦ πύργου, ἦταν κρεμασμένος ἕνας μαῦρος ὄγκος ἄμορφος, σὰν τὰ κορμιὰ ἀνθρώπων ποὺ ἔχουν καταδικασθῆ σὰν ὄγκον.

Ὁ "Εμουντ ἦταν κρεμασμένος πιὸ ψηλὰ ἀπ' ὅλους στὸ κοντάρι καὶ ἦταν ἀκόμα ζωντανός. Τὸ προηγούμενο θράδυ, ὅταν ὁ Γκοῦντορ εἶδε ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐγκαταλείψουν κάθε ἐλπίδα, τὸν ἀνέθασε στὴν πλάτη του, ἀναρριχήθηκε ὡς τὴν κορυφὴ τοῦ κονταριοῦ κι' ἐκεῖ ἐκρέμασε τὸν κύριό του μὲ τὸ λουρί του.

Καὶ ὅλη τὴ νύκτα ἔμεινε κι' αὐτὸς κρεμασμένος ἐκεῖ, προστατεύοντας τὸν Ἔμουντ μὲ τὸ σῶμα του, ἕως τὰ ξημερώματα ποὺ ἤλθε ἡ φωτιὰ νὰ καθαρίσῃ τὸ μέρος ἀπὸ τοὺς ἀρουραίους.

Τοὺς θρῆκαν καὶ τοὺς δυὸ κοιμισμένος. Ἦταν θαῦμα πῶς οἱ ἀρουραῖοι ἐσεβάστηκαν τὰ πτώματα τοῦ Ὁλάους καὶ τοῦ Χάραλντ, ἀφημένα στὴν αἴθουσα τοῦ ἰσογείου. Ὁ τέως πειρατὴς δὲν ἔκλαψε καθόλου σ' αὐτὸ τὸ θέαμα. Οὔτε ἕνα δάκρυ δὲν αὐλάκωσε τὸ πρόσωπό του. Ἕνας παράξενος πυρετὸς τὸν εἶχε καταλάθει. Ἐτέντωσε τὸ χέρι ἀπάνω στὰ δύο πτώματα κι' ἐφώναξε μὲ τὴν τρομερὴ φωνή του:

—Ἀναπαυθῆτε ἐν εἰρήνῃ, εὐγενῆ καὶ ἀγαπημένα θύματα! Θὰ σᾶς ἐκδικηθῶ κατὰ τὸν φοθερώτερον τρόπον! Ἡ κηδεία σας θὰ εἶνε πολὺ μεγαλοπρεπῆ. Σᾶς τὸ ὁρκίζεται ὁ Καπετὰν Σατανᾶς!

XXX

Ὁ Ἀνκαρτρομεν εἶχε φύγει μιὰ μέρα προτοῦ διαδραματισθοῦν αὐτὰ τὰ γεγονότα καὶ μετὰ δεκαπέντε μέρες ὁ βασιλεὺς Τῆς Σουηδίας Γουσταῦος Γ'. ἔπεσε σκοτωμένος ἀπ' αὐτὸν κατὰ τὴν διάρκειαν ἑνὸς χοροῦ μεταμφιεσμένων.

"Εγινε ἀμέσως ψηφοφορία στὴν Δίαιταν ποὺ προσφέρερε τὸν θρόνον εἰς τὸν πρωτότοκον υἱόν τοῦ Δουκὸς τοῦ Νόρλαντ.

—Ἡ ζωή μου δὲν ἀνήκει πειὰ σ' ἐμένα, ἀπάντησε ὁ Φρειδερίκος Μπιόρν στὴν πρόταση. Ὀρκίστηκα νὰ ἐκδικηθῶ τοὺς νεκροὺς μου καὶ νὰ φέρω τὰ λείψανα τοῦ θείου Μάνους ἀπὸ τοὺς πάγους τοῦ Πόλου. Ἐσὺ ὅμως Ἔμουντ, ἀδελφέ μου, θὰ μποροῦσες νὰ μὲ ἀντικαταστήσῃς στὸν θρόνο....

—Ἐγὼ θ' ἀρθῶ μαζύ σου, γιὰ νὰ σὲ βοηθήσω μὲ τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ἀφοσίωσή μου, ἀπάντησε ὁ νέος.

—Ὦ, τὰ ὄνειρα τοῦ δυστυχισμένου κυρίου μου ! ἐμουρμούρισε ὁ Γκρούτθιγκ.

"Ενα δάκρυ ἐκύλισε στὰ ρυτιδωμένα μαγουλὰ του κ' ἐπρόσθεσε σιγά, ὥστε νὰ τὸν ἀκούσῃ μονάχα ὁ σύντροφός του :

—Δυνατὸς ἄνεμος θανάτου φυσάει ἀπάνου ἀπ' τὸν παλιὸν πύργον τοῦ Ροζολφσέ. Πολὺ φοθοῦμαι φίλε μου, ὅτι σὲ λιγάκι θὰ κλείσουμε τὸν τάφο τῆς οἰκογενείας καὶ θὰ καράζουμε ἀπάνου στὴν πλάκα : «Ἐνθάδε κεῖται ὁ τελευταῖος τῶν Μπιόρν».

"Υστερα ἀπὸ λίγον καιρὸ ἡ Δίαιτα ἐφήφιζε ἕνα γάλλο στρατηγό, τὸν 'Ιωάννην Κάρολον Βερναδότν καὶ τὸν ἀνέθασζεν εἰς τὸν θρόνον τῶν Σίγκουρντ, τῶν Μπιόρν καὶ τῶν Βάζα.

ΤΕΛΟΣ

ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΔΥΝΑΝΤΑΙ ΝΑ ΑΠΑΤΗΘΟΥΝ . . . . . ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΟΜΩΣ ΟΧΙ

Αὐτὸ ἐξηγεῖ γιατὶ εἰς τὴν Εὐρώπην καθημερινῶς περὶ τὰ 7 ἑκατομμύρια ἄνθρωποι μεταχειρίζονται τὴν ὀδοντόπαστα ΧΛΩΡΟΔΟΝΤ καὶ ἔχουν ὡραῖα λευκὰ δόντια. Τὸ ὅτι ἡ ΧΛΩΡΟΔΟΝΤ κατέκτησε σχεδὸν ὁλόκληρον τὴν Εὐρώπην, ὀφείλεται εἰς τὴν ποιότητα ἡ ὁποία ἀπὸ τριακονταετίας κάμνει τὴν φήμην τοῦ ΧΛΩΡΟΔΟΝΤ. Ἡ ὀδοντόπαστα ΧΛΩΡΟΔΟΝΤ πωλεῖται εἰς δύο ποιότητας ἀφρίζουσα ἢ μὴ ἀφρίζουσα αἱ[illegible]τινες εἶναι ἐξ ἴσου καλαί.

Ὀδοντόπαστα Χλωροδόντ

Ἡ μόδα

Πολὺ σὶκ αὐτὰ τὰ δύο φθινοπωρινὰ φορέματα, ποὺ ἔκρεάρισε γιὰ τὶς κομψὲς Παριζιάνες ὁ Οἶκος Γούαρθ.

Συνταγαὶ καλλυντικῶν

Μία ἀπὸ τὶς καλύτερες συνταγὲς γιὰ νὰ διατηρῆται τὸ δέρμα δροσερὸ εἶνε ἡ ἀγγουραλοιφή. Γιὰ τὴν κατασκευή της ποὺ εἶνε εὔκολη, θὰ πρέπει πάντως νὰ γνωρίζετε πῶς μετατρέπονται τὰ γραμμάρια σὲ δραμὲς καὶ ἀντιστρόφως. Μάθετε λοιπὸν ὅτι ἕνα δράμι ἰσοδυναμεῖ μὲ 3 γραμμάρια καὶ κάτι καὶ ὅτι ἕνα κουτάλι τῆς σούπας παίρνει 15 γραμμάρια ρεσατοῦ φαρμάκου, ἕνα κομπόστας παίρνει 10 γραμμάρια καὶ τὸ κουτάλι τοῦ καφὲ 5 γραμμάρια.

1η ΣΥΝΤΑΓΗ

Παίρνετε μιὰ κατσαρόλα, στὴν ὁποία θάζετε νὰ θράσῃ καλὰ νερό. Σὲ μιὰν ἄλλη πιὸ μικρὴ κατσαρολίτσα ρίχνετε ζύγκι 44 δράμια. Ἅμα λυώσῃ καλὰ τὸ ζύγκι, ρίχνετε ἐπίσης μέσα στὴν κατσαρολίτσα ἀνακατέθοντας καλὰ τὰ ἑξῆς φρούτα τῶν ὁποίων προηγουμένως ἔχετε ἀφαιρέσει τὶς φλοῦσες καὶ τὰ κουκούτσια: Φέτες ἀγγουριοῦ 85 δράμια, 90 δράμια ἀμρὶμο πεπόνι, 20 δράμια χυμὸν λεμονιοῦ, 1 μῆλο καὶ τέλος 10 δράμια γάλα ἀθραστο. Θὰ κανονίσετε μικρὴ τὴν φωτιά, ἐπάνω στὴν ὁποία ἐχετε τὴν μεγάλη κατσαρόλα μὲ τὸ νερὸ καὶ μέσα στὴν ὁποία, ὅπως ἀναφέρασε παραπάνω, θὰχετε τὴν μικρὴ μὲ τὰ ὑλικά, καὶ θὰ τ' ἀφήσετε νὰ σιγοθράζουν ἐπὶ 6 ὧρες. Μετὰ τὴν πάροδο ἐξάωρου, τὰ κατεθάζετε ἀπ' τὴ φωτιά, τ' ἀφήνετε λίγο νὰ κρυώσουν καὶ τὰ περνᾶτε ἀπὸ φιλὸ τουλπάνι. Ἔτσι ἐχετε μίαν ἀγνὴ καὶ ἰδεώδη ἀγγουραλοιφή.

2α ΣΥΝΤΑΓΗ

Τὴν πομάδα μὲ ἀγγοῦρι ποὺ σᾶς γράφω κατωτέρω μπορεῖτε νὰ τὴν χρησιμοποιῆτε εἰδικώτερον ὅσες ἐχετε λιπαρὸ δέρμα, ὡς στυπτική. Εἶνε ἁπλῆ, ἀλλὰ δίνει ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα: Σὲ πολὺ μικρὴ φωτιὰ θάζετε μιὰ καταρόλα μέσα στὴν ὁποία ρίχνετε 35 δράμια ζύγκι καὶ 10 δράμια λίπος ἀπὸ νεφρὸ θωδιοῦ. Τ' ἀνακατεύετε πολὺ καλὰ ὡς ὅτου διαλυθοῦν καὶ τότε προσθέτετε 25 δράμια χυμὸ ἀγγουριοῦ. Γιὰ νὰ κάμετε χυμὸ ἀγγουριοῦ, κάθετε σὲ μικρὰ κομμάτια τὸ ἀγγοῦρι, καὶ τὸ στίθετε σ' ἕνα σουρωτήρι, ἀκριθῶς ὁπῶς στίθομε τὶς πατάτες γιὰ νὰ κάνουμε πουρέ. Τὸ ζουμὶ ποὺ θὰ τρέξῃ ἀπ' τὸ στίφιμο εἶνε ὁ χυμός του. Ἀφοῦ λοιπὸν προσθέσουμε καὶ τὸν χυμὸ τοῦ ἀγγουριοῦ, ἀφίνομε τὸ μίγμα ὡς τὴν ἄλλην ἡμέρα ὁπότε καὶ τὸ ξαναζεσταίνομε σὲ σιγανὴ φωτιὰ ἀνακατεύοντας καλὰ καὶ ρίχνοντας συγχρόνως ἄλλα 25 δράμια χυμὸ ἀγγουριοῦ καὶ 8 γραμμάρια σκόνη ἀμιντὸν ἀπὸ τὸ φαρμακεῖο. Ἡ συνταγὴ αὐτὴ εἶνε ἡ πιὸ ἁπλὴ καὶ εὐκολώτερη στὴν ἐκτέλεσι.

3η ΣΥΝΤΑΓΗ

Νὰ καὶ μιὰ πολὺ ἁπλὴ ἀλλὰ θαυματουργὴ ἀλοιφὴ γιὰ λειχῆνες. Παίρνετε 7 δράμια θαζελίνη καὶ 4 δράμια λανολίνη καὶ τ' ἀνακατεύετε σ' ἕνα κεσεδάκι πολὺ καλὰ ἐπὶ ἀρκετὴ ὥρα. Ρίχνετε κατόπιν λίγο κατ' ὀλίγο ἀνακατεύοντας καλὰ τὸ μισὸ γραμμάριο ὁξεῖδιο τοῦ τσίγκου. Ἀνακατεύετε ἕως ὅτου ἀσπρίσει τελείως ἡ ἀλοιφὴ ὁποτε καὶ εἶνε ἑτοιμη πρὸς χρῆση. Αἰς τῆς ἡμέρας ἀλείφετε τὴν λειχῆνα. Μέσα σὲ 3—4 ἡμέρες θὰ ἐξαφανισθῆ. Θεβαίως πρέπει ν' ἀποφεύγετε καὶ τὰ ἀλμυρὰ καθὼς καὶ τὰ ποτά.

"Ενα χαριέστατο καπελλάκι ἀπὸ φέτρ θελουτὲ πράσινο, μὲ κορβέλλα ἀνοιχτόχρωμη γκρίζα. Κρεασιὸν τῆς Μάγκυ Ρούφ.

Νεωτερισμοὶ διάφοροι

ΑΣΤΡΑΚΙΑ

Τὰ κουμπιὰ καὶ τὰ κλίης ποὺ γαρ

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Μαγικαὶ εἰκόνες

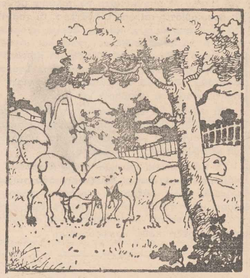

Ὁ λύκος παραφυλάγει τὰ πρόβατα. Μήπως τὸν βλέπετε ποῦ κρύβεται;

×××

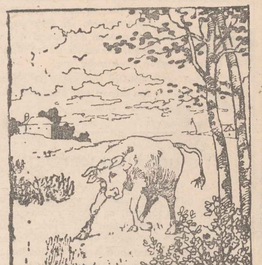

Ὁ ταῦρος ἔχει ἀγριέψει. Ἐναντίον τίνος εἶνε ἕτοιμος νὰ ὁρμήσῃ;

×××

"Ενα στοίχημα — — — — — κερδισμένο... 100 ο)ο

Στοιχηματίσατε μ' ἕνα φίλον σας δι' ἕνα ὁποιοδήποτε ποσόν, τὸ ἑξῆς:

Εἰς τὰς τρεῖς ἐρωτήσεις ποὺ θὰ τοῦ ὑποβάλλετε, νὰ σᾶς ἀπαντᾷ πάντα ναί. Τὸ πρᾶγμα κατ' ἀρχὰς φαίνεται ἁπλούστατον καὶ ὁ φίλος σας δέβαιος ὅτι θὰ κερδίσῃ, δέχετε. Τότε πλέον ἀρχίζετε:

1. —Ἐπῆγες εἰς τὴν σελήνην;
—Ναί.
2. —Ἐπῆγες εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην;
—Ναί!
3. Ἀλλὰ ἐνοστιμῶ τώρα τὸν τόνον τῆς φωνῆς σας, καὶ μὲ ὕφος τελείως φυσικόν, τοῦ ὑποβάλλετε τὴν τρίτην καὶ τελευταίαν ἐρώτησιν:

—Ἄ, μὰ τότε βέβαια, σὺ παιδί μου, γνωρίζεις αὐτὸ τὸ παιχνίδι, γι' αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ σὲ πιάσω. Σοβαρῶς, γιὰ πές μου, τὸ γνωρίζεις αὐτὸ τὸ παιχνίδι;

Ἀπάντησις: "Οχι! (100%).

Τότε δὲ πλέον, εὐχαρίστως διὰ σᾶς, δυστυχῶς δι' ἐκεῖνον, τοῦ γνωρίζετε ὅτι ἔχασε τὸ στοίχημα διότι ἡ ἐρώτησις αὐτὴ ἀποτελεῖ τὴν τρίτην, ἔπρεπε ὅπως εἴχατε συμφωνήσει προηγουμένως νὰ ἀπαντήσῃ καὶ εἰς τὰς τρεῖς ἐρωτήσεις «Ναί» καὶ αὐτός εἰς τὴν τρίτην εἶπε «Ὄχι».

Λ. ΔΕΠ.

Σ. Ε. Ὁ φίλος σας πρέπει φυσικὰ νὰ ἀγνοῇ τελεῖως αὐτὸ τὸ παιχνίδι, διότι ἄλλως βέβαια θὰ χάσετε τὸ στοίχημα. Προσέξατε δὲ μήπως εἶνε καὶ αὐτὸς ἀναγνώστης τοῦ «Ἔργου» (καὶ αὐτὸ διόλου ἀπίθανον, διότι εἶνε τόσο πολλοί), καὶ σᾶς τὴν καταφέρει αὐτός!

"Ενα διασκεδαστικὸ — — — — — — — — παιγνίδι

Διαλέξατε δύο γερὰ ξύλα ποὺ νὰ μὴν λυγίζουν καὶ παρακαλέσατε τέσσερις φίλους ἢ καὶ ἑν ἀνάγκῃ δύο, οἱ ὁποῖοι

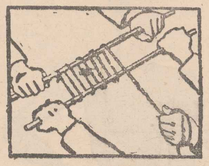

ὅμως θὰ χρησιμοποιήσουν καὶ τὰ δύο χέρια των, νὰ πιάσουν ὁ καθεὶς μὲ ἕνα χέρι καὶ ἀπὸ ἕνα ἄκρον, ἀφίνοντας μεταξὺ τῶν δύο ράβδων μίαν ἀπόστασιν 30 χιλιοστῶν. Προσδέσατε εἰς μίαν ἐξ αὐτῶν ὅπως ἄλλως τε φαίνετε καὶ εἰς τὸ σχεδιάγραμμά μας ἕνα γερὸ σχοινὶ τὸ ὁποῖον περιστρέφετε γύρω ἀπὸ τὰς δύο ράβδους. Καὶ τώρα ἰδοὺ τὸ περιεργότατον ἀποτέλεσμα:

Ἐνῷ οἱ τέσσερις φίλοι σας τραβοῦν μὲ ὅλην τὴν δύναμί των διὰ νὰ ἀπομακρύνουν τὰς δύο ράβδους σεῖς, ἄνευ κόπου καὶ μὲ ἕνα ἁπλὸ τράβηγμα δύνασθε νὰ τὰς πλησιάσετε.

"Οσον δυνατοὶ καὶ ἂν εἶνε οἱ ἀντίπαλοί σας, τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε ἀναπόφευκτον.

———×××———

Τὰ ἠχητικὰ ποτήρια

Θέλετε νὰ ἐπιτύχετε μιὰ μουσικὴ ἁρμονία, μεταχειριζόμενοι ἕνα ἁπλούστατο μέσον; Παίρνετε δέκα ποτήρια τοῦ νεροῦ κενά, τὰ ὁποῖα τοποθετεῖτε τὸ ἕνα κοντὰ στὸ ἄλλο, κατὰ τρόπον ὥστε νὰ ὑπάρχῃ μεταξὺ των μιὰ ἀπόστασις περίπου δύο χιλιοστῶν. Τοποθετοῦμεν ἕνα σιδερένιο ἔλασμα ἑπάνω των, ὥστε νὰ ἑνώνωνται καὶ τὰ δέκα ποτήρια. Ἔπειτα μὲ ἕνα σιδεράκι χτυποῦμε τὴν παρειὰ τοῦ πρώτου ποτηριοῦ.

Αἱ παλμικαὶ δονήσεις τοῦ πρώτου ποτηριοῦ θὰ μεταδοθοῦν καὶ στὰ ἄλλα ἐν νέᾳ καὶ θὰ ἠχήσουν ὅλα ἁρμονικότατα. Τὰ κτυπήματα αὐτὰ μποροῦμε νὰ τὰ δώσουμε καὶ σὲ πολλὰ σημεῖα τοῦ ποτηριοῦ καὶ τότε οἱ ἦχοι θ' ἀλλάξουν, ἀλλὰ τὸ σύνολον τῶν ἤχων θ' ἀποτελέσῃ μιὰ μουσικὴ ἁρμονία. Τώρα ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ αὐτὶ τοῦ παίκτου γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ διάφορες μουσικὲς ἁρμονίες.

"Ενα παιγνίδι μὲ σπίρτα

Μὲ 24 σπίρτα σχηματίσατε 9 τετραγωνίδια ὅπως δεικνύει ἡ εἰκών μας. Προσπαθήσατε τώρα ἐγάζοντας μόνον 8

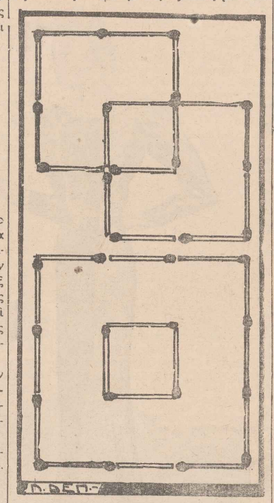

σπίρτα νὰ μὴν μείνουν παρὰ μόνον 2 τετραγωνίδια.

Εἰς τὸ πρόβλημα αὐτὸ ἀπαντοῦν δύο λύσεις. Εἰς τὴν μίαν, τὰ δύο τετράγωνα x εἶνε τοῦ αὐτοῦ σχήματος. Εἰς τὴν ἄλλην, τὰ δύο σχήματα ἀποτελοῦν μὲν δύο τετράγωνα, ἀλλὰ τὸ ἕν μικρότερον τοῦ ἄλλου.

Καὶ αἱ δύο αὐταὶ λύσεις θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ προσεχές μας φύλλον.

———×××———

Τὸ δίλημμα τοῦ κ. Μπαρναμπὲ

Ὁ κ. Μπαρναμπὲ ἀφῆκε τὸ χωριό του γιὰ νὰ πάῃ στὴ γειτονικὴ πόλι, καὶ νὰ πωλήσῃ ἕνα λύκο ποὺ εἶχε πιάσει, ἕνα ἀρνί, καὶ ἕνα λάχανο. Ἔπρεπε ὅμως γιὰ νὰ φθάσῃ στὴ πόλι, νὰ περάσῃ ἀπὸ μιὰ στενὴ γέφυρα ἑπάνω ἀπὸ ἕνα ποτάμι, ἡ ὁποία ἐπέτρεπε μόνον νὰ περάσῃ ὁ κ. Μπαρναμπὲ μ' ἕνα μόνον ἀπὸ τὰ ἐμπορεύματά του κάθε φορά. Πῶς λοιπὸν κατώρθωσε νὰ περάσῃ χωρὶς ν' ἀφίσῃ τὸ λύκο μὲ τὸ ἀρνί, ἢ τὸ ἀρνὶ μὲ τὸ λάχανο ἢ τὸ λύκο μὲ τὸ λάχανο στὴ μιὰ ἢ σπὴν ἄλλη ὄχθη, ἐπειδὴ τὸ ἕνα θἀτρωγε τὸ ἄλλο ;

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ

Τὸ χωράφι μὲ τὰ δένδρα

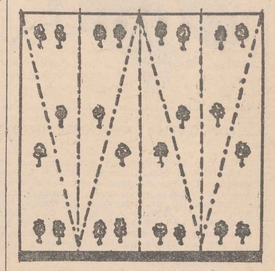

Ἡ λύσις τοῦ προβλήματος

×××

Ὁ χωρισμὸς.

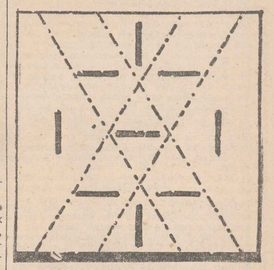

Ἡ λύσις τοῦ προβλήματος

×××

Σταυράριθμον

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	1	8	1	5	■	1	8	1	2	■
2	0	■	5	7	■	0	■	7	9	■
3	■	3	0	■	6	0	■	8	■	■
4	1	■	6	3	■	■	1	9	1	2
5	8	0	■	1	5	4	0	■	2	4
6	3	■	1	8	0	7	■	3	7	9
7	1	■	2	■	■	■	1	4	■	■
8	■	1	■	1	8	7	8	■	8	3
9	1	6	4	2	■	■	2	6	■	3
10	■	■	9	■	1	8	3	7	■	7

Ἡ λύσις τοῦ προβλ.ἡματος

———×××———

Τὸ αἴνιγμα τῆς ἕκτης αἰσθήσεως.

Ὁ γνωστὸς ζωολόγος τοῦ Μονακό, Μπαστιὰ Σμιθ, ἔχει ἀσχοληθῆ ἀπὸ μακροῦ χρόνου μὲ τὴν καταπληκτικὴν ἱκανότητα ποὺ ἔχει ὁ σκύλος νὰ προσανατολίζεται καὶ διαβλέπει εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν τὴν αἰνιγματιώδη ἕκτην αἴσθησιν, ἡ ὁποία δὲν ἔχει τίποτε τὸ κοινὸν μὲ τὴν αἴσθησιν τῆς ὀσφρήσεως. Τὴν ἀποψίν του αὐτὴν ὁ καθηγητὴς βασίζει εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι ἀπεμάκρυνεν εἰς μεγάλας ἀποστάσεις ἀπὸ τῆς κατοικίας του, ἐκτὸς τῆς πόλεως, διάφορα σκυλιὰ κλεισμένα εἰς μπαοῦλα, ὥστε νὰ μὴ βλέπουν καθόλου. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἐστέκοντο καὶ ἐκύτταζαν ἀνήσυχα πρὸς διαφόρους κατευθύνσεις. Εἰς τὸ τέλος ὅμως, μὲ ἀλάθητον ἔνστικτον, ἀκολουθοῦσαν τὴν σωστὴ κατεύθυνσιν καὶ ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἢ καὶ περισσότερες ἡμέρες —διότι τόσον μεγάλη ἦταν ἡ ἀπόστασις ὅπου τὰ εἶχε φέρει ὁ καθηγητὴς — ἐγύριζαν εἰς τὸ σπίτι τοῦ κυρίου των.

HELLENIC BANK TRUST COMPANY
ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ
ΓΡΑΠΕΖΑ ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΥΠΟ ΤΗΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΔΟΛΛΑΡΙΑ 1.350.000
ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ καὶ ἐκτελεῖ πάσης φύσεως τραπεζιτικὰς ἐργασίας ὑπὸ λίαν εὐνοϊκοὺς ὅρους
Οἱ ἔχοντες συναλλαγὰς καὶ συμφέροντα ἐν Ἀμερικῇ δύνανται ν' ἀπευθύνωνται εἴτε ἀρ' εὐθείας πρὸς τὴν HELLENIC BANK TRUST Co, 51 Maiden Lane, New York U. S. A., εἴτε πρὸς τὴν ΕΘΝΙΚΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ, ἐν Ἀθήναις μὲν εἰς τὸ Κεντρικὸν Κατάστημα (Ὑπηρεσία Ἐργασιῶν Ἀμερικῆς), ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις δὲ εἰς τὰ κατ' ἰδίαν Ὑποκαταστήματα αὐτῆς

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ
ὑπευθύνων συμφώνως τῷ Νόμῳ
Ὑπεύθυνος συντάκτης:
ΝΙΚ. Α. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗΣ
Σπυρίδωνος Τρικούπη 34
Διευθυντὴς τυπογραφείου :
ΝΙΚΟΣ ΓΑΒΑΛΑΣ
Ποιάμου 53 — Καλλιθεα

Ἰσπανοὶ Ἀτσίγγανοι

Ποιὸς δὲν γνωρίζει τοὺς Ἀτσίγγανους τοὺς Γύφτους;

—Μύλους! Μυλαράκια!

Ἡ διαπεραστικὴ φωνὴ ἔχει ἀκουστῆ σὲ ὅλους τοὺς δρόμους ὅλων τῶν πόλεων καὶ ὅλων τῶν χωρίων. "Οπως καὶ ἡ πρότασις:

—Τὴ μοῖρα σου καλέ! Νὰ σοῦ πῶ τὴ μοῖρα σου! ποὺ κάνουν οἱ ἂν ὄχι πάντα ὡραῖες, πάντα ὅμως λυγερές, πάντα μαυρομάτες, πάντα ἰδιότυπες καὶ μὲ κάποια ἐξωτικὴ χάρι καὶ προκλητικότητα Ἀτσιγγάνες.

Περίεργη, ξεχωριστὴ ράτσα μέσα σὲ ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς Εὐρώπης! Πρόκειται νὰ γιορτάσῃ τὸ ἰωβιλαῖο τῶν 500 ἐτῶν ποὺ εὑρίσκεται στὴν Εὐρώπη. Δηλαδὴ θὰ γιορτασθῆ ὡς ἐπίσημη χρονολογία ποὺ πρώτη φορὰ ἐπάτησαν τὸ πόδι τους οἱ Ἀτσίγγανοι σὲ εὐρωπαϊκὴ γῆ ὁ Σεπτέμβριος τοῦ 1437.

Πράγματι τὰ χρονικὰ τῶν διαφόρων κρατῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης: Αὐστρίας, Οὐγγαρίας, Γερμανίας, Γαλλίας, Ἀγγλίας, Ἰταλίας, Ἰσπανίας ἀναφέρουν ὡς ἔτη ἐμφανίσεως τῶν Γύφτων στὶς χῶρες τους χρονολογίες ποὺ ἁπγαίνουν ἀπὸ τὸ 1410 ἕως τὸ 1440.

Μιὰ ἀπὸ αὐτές, τὴν πιὸ ἐπίσημη γι' αὐτοὺς ἐδιάλεξαν οἱ Γύφτοι γιὰ νὰ γιορτάσουν, στὴν σλοβακικὴ πόλι Κάσσαου, τὴν πεντακοσαετηρίδα τοῦ μεγάλου γεγονότος. Ἐν τῷ μεταξύ, πρὸ ὀλίγων μηνῶν, ἀπέθανε ὁ «Βασιλεύς» τους καὶ ἐξελέγη νέος, ὁ Ἰάνος Κέϊκ, ὁ ὁποῖος θὰ παραστεῖ φυσικὰ στὶς γιορτές. Θὰ προσέλθουν Ἀτσίγγανοι ἀπὸ ὅλες τὶς χῶρες καὶ ἀπὸ ὅλες τὶς κατευθύνσεις μὲ τὰ κινούμενα σπίτια τους, πάνω σὲ ἁμάξια καὶ σὲ ἄλογα καὶ πεζῆ ἀπὸ ἀποστάσεις ἑκατοντάδων καὶ χιλιάδων χιλιομέτρων.

Καὶ θὰ εἶνε ἀναμφισβόλως μιὰ πολὺ ἐνδιαφέρουσα γιορτὴ ἀπὸ ἀπόψεως φυλετικοῦ χαρακτῆρος, γραφικότητος καὶ ἐκδηλώσεως παντὸς εἴδους λαϊκῆς τέχνης.

"Οπως προκύπτει ἀπὸ τὴν ἱστορία καὶ ἀπὸ τὴν παράδοσι, οἱ Ἀτσίγγανοι εἶνε ἰνδικὴ φυλή, εἶνε παρίαι τοῦ βορείου τμήματος τῶν Ἰνδιῶν ποὺ ἐκινήθησαν πρὸς τὴν Περσίαν, τὴν Μικρὰν Ἀσίαν, τὴν Ἀραβίαν, τὴν Αἴγυπτον καὶ τὴν Εὐρώπην κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν αἰώνων, χωρὶς νὰ εἶνε δυνατὸν νὰ καθορισθῆ οὔτε ἡ ἀρχικὴ αἰτία τῆς μεταναστεύσεώς των καὶ συνεχοῦς πλέον ἐκτοτε περιπλανήσεως, οὔτε οἱ ἀκριβεῖς ἡμερομηνίες κα-

Ὁ χορὸς καὶ τὸ τραγοῦδι εἶναι οἱ κυριώτ ερες ἀσχολίες τῆς σπανιόλας τσιγγάνας

τὰ τὶς ὁποίες ἔφυγαν ἀπὸ τὴν πατρίδα τους καὶ κατόπιν ἀπὸ τὶς διάφορες χῶρες ποὺ τοὺς ἐχρησίμευσαν ὡς ὁρμητήρια. Μία πηγὴ εἶνε ἐκείνη, ἡ ὁποία ὑποστηρίζει ὅτι ἀκολουθήσαν τὸν Ταμερλάνον κατὰ τὴν ἐξόρμησίν του καὶ τὴν κατάκτησιν τῆς Εὐρώπης. Φαίνεται ὅμως ὅτι εἶχαν ἀρχίσει νὰ ἐγκαταλείπουν τὴν χώρα τους πολὺ ἐνωρίτερα.

'Ο Πέρσης ποιητὴς Φιρδούση ἀναφέρει, 1000 χρόνια πρὸ Χριστοῦ, ὅτι ὁ Βασιλεὺς τῆς χώρας του τοῦ καιροῦ ἐκείνου ἐζήτησε ἀπὸ τὸν Μαχαραγιὰ τῶν Ἰνδιῶν Σακέλ νὰ τοῦ στείλῃ 12.000 Τσιγγάνους μουσικοὺς «γιὰ νὰ διασκεδάσουν τοὺς ὑπηκόους του».

Καὶ ὁ Ἡρόδοτος ἀναφέρει Ἀτσιγγάνους πρὸ καὶ κατὰ τὴν ἐποχή του Τὸ περίεργο εἶνε — ὅσον ἀφορᾷ τὴν μουσικὴ— ὅτι τὰ ὀνόματά τους μπορεῖ νὰ προέρχωνται ἀπὸ τὴν περσικὴ λέξι τσέγκ=κιθάρα, τσεγγί=ψάλτες, χορευτές, πρᾶγμα ποὺ ἀποδεικνύει τὴν ἐπιδοσί τους στὴ μουσικὴ—καὶ στὸ χορὸ—τὴ μουσικὴ τους φλέβα, ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων. Ἡ Παλαιὰ Διαθήκη ἀναγράφει ὅτι προήρχοντο ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο—καὶ θὰ ἦταν ἀναμφιβόλως ἀπὸ ἐκεῖ—καὶ γι' αὐτὸ λέγονται Αἰγύπτιοι, Γύφτοι, Τζιπσὶ στὴν Ἰσπανία καὶ στὴ Γαλλία, Γκύφτι στὴν Ἀγγλία. Πάντως πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι οἱ Ἀτσίγγανοι δὲν ἔχουν καμμιὰ σχέσι μὲ τοὺς Ἀσιγγάνους ποὺ εἶνε αἱρετικοὶ χριστιανοί.

Οἱ ἰδιοι οἱ Ἀτσίγγανοι ἀνομάζουν τὸν ἑαυτό τους Ρομανίσαδε=παιδιὰ τῶν ἀνθρώπων ἢ Μανούς καὶ Ρόλνι=ἄνδρας καὶ γυναῖκα. Ἡ γλῶσσα τους εἶνε ὅμοια πρὸς διαφόρους διαλέκτους τῶν βορεισανατολικῶν Ἰνδιῶν. Ὑπάρχει ὅμως ἡ διάλεκτος τῶν Χιτάνο—Τζιτάνο ποὺ ἡ γραμματική τῆς εἶνε σχεδὸν καθ' ὁλοκληρίαν ἰσπανική.

Οἱ Ἀτσίγγανοι ἦσαν πάντοτε κατασκευασταὶ ὅπλων καὶ ἐν γένει μεταλλινων εἰδῶν, ἀλλὰ εἶνε μᾶλλον γνωστοὶ ὡς ἄνθρωποι ποὺ προτιμοῦν νὰ ζοῦν ἀπὸ τὸν κόπον τῶν ἄλλων καὶ ὄχι ἀπὸ τὸν ἰδικό τους. Ἡ τάσις αὐτὴ πρὸς ἀποφυγὴν κάθε κόπου καὶ ἐργασίας τοὺς ἐφέρνε φυσικὰ πρὸς τὴν κλοπὴν ἰδίως, ὡς εἶνε παρὰ τηρημένο, διαφόρων μικρῶν πραγμάτων. Εἶνε ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖον οἱ "Ἀραβες τοὺς ὀνομάζουν «χαραμη=κλέπτες».

Φαίνεται ἐπίσης ὅτι ἡ λέξις μας «τσιγγουρόνι» προέρχεται ἀπὸ τὸ "Ἀτσίγγανος».

Σήμερον ὑπολογίζεται ὅτι ὑπάρχουν εἰς ὅλον τὸν κόσμον περίπου ἕνα ἑκατομμύριον Ἀτσίγγανοι καὶ εἰς τὴν Εὐρώπην 500.000, διεσπαρμένοι εἰς τὴν Οὐγγαρία, τὴν Αὐστρία, τὴν Ἰσπανία, τὴν Ἀγγλία, τὴν Ρουμανία καὶ τὴν Τουρκία. Ὑπάρχουν, ὀλίγοι ὅμως, καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅπου ἡ παρουσία τους ἐσημειώθη γιὰ πρώτη φορὰ τὸ 1360.

Ἡ ράτσα τους δὲν ἔχει διατηρήσει παντοῦ τὴν ἀρχικὴ της καθαρότητα καὶ ἔχει ἀλλοιωθῆ ἀπὸ ἐπιμιξίες καὶ διασταυρώσεις μὲ ἄλλες φυλὲς κατὰ τὴν διάρκεια τῶν αἰώνων. Ὁ καθαρότερος τύπος διατηρεῖται στὴν Οὐγγαρία καὶ στὴν Ἰσπανία. Ἀπὸ τὴν Οὐγγαρία ἰδίως προέρχονται οἱ γνωστοὶ Ἀτσίγγανοι μουσικοὶ καὶ ἰδίως βιολισταὶ ποὺ ἡ φήμη τους ἔχει κατακτήσει ὅλον τὸν κόσμον. Ὀνόματα μεγάλων μουσικῶν ἀνήκουν εἰς Τσιγγάνους καὶ ἡ γοητεία τους εἶνε τόση ὥστε κατ' ἐπανάληψιν ἐσημειώθησαν ἀπαγωγαί, ἂς ποῦμε, μεγάλων Τσιγγάνων μουσικῶν ἀπὸ κυρίες τῆς διεθνοῦς ἀριστοκρατίας, ὅπως π. χ. τῆς πριγκηπίσσης Καραμὰν—Σιμὲ μὲ τὸν Ρίγο καὶ τῆς ἑκατομμυριούχου Ἀμερικανίδος Κλάρας Οὐάρντ μὲ τὸν Μποκόρ.

Δὲν πρέπει νὰ λησμονήσουμε ὅτι ὁ μεγάλος Λίστ ἐνεπνεύσθη τὶς Οὐνγρικὲς Ραψῳδίες του ἀπὸ μοτίβα τῆς Τσιγγανικῆς μουσικῆς.

Εἰς τὴν Ἰσπανία οἱ θερμόαιμες καὶ ὡραῖες «Τζιτάνες» εἶνε οἱ καλύτερες χορεύτριες τοῦ φαντάγκο καὶ δὲν εἶνε φρόνιμο νὰ μὴ δεχθῆς νὰ σοῦ ποῦν τὴ μοῖρα ὅταν τὶς συναντήσῃς: «Μουέντε πὸρ λὰ μανανὰλ»=νὰ πεθάνῃς αὔριο, σοῦ εὔχονται τότε. Δὲν εἶνε ὅμως ὀλιγώτερο ἐπικίνδυνο νὰ μπλέξῃ κανεὶς μαζί τους. «Ἐπικίνδυνες γιὰ τὴν τσέπη, γιὰ τὴν ὑγεία καὶ κ/ποτε γιὰ τὴν ζωή», λέγει κάποιος γνώστης τῆς Ἰσπανίας καὶ τῶν ὡραίων καὶ προκλητικῶν Τσιγγάνων της. Πάντως φαίνεται ὅτι καὶ εἰς τὸν σημερινὸν ἐμφύλιον πόλεμον οἱ ὠμορφες Τσιγγάνες τῆς Ἰσπανίας παίζουν τὸν ρόλο τους καὶ ὡς πολὺ ἐπικίνδυνοι κατάσκοποι ἀκόμα. Παρ' ὅλες δὲ τὶς προσπάθειες ποὺ ἔγιναν γιὰ νὰ ἐγκατασταθοῦν κάπου, φαίνεται ὅτι ἐλάχιστοι μόνον τόσο στὴν Ἰσπανία ὅσο καὶ σὲ ἄλλα μέρη ἐδέχθηκαν νὰ ἐγκαταλείψουν τὸν νομαδικὸν βίον τους καὶ—πρᾶγμα εὐχάριστον—τὶς παλιές, γραφικὲς συνήθειές τους, ποὺ γιὰ νὰ τὶς ἀνάσερῃ ὅλες κανεὶς θὰ ἐχρειάζοντο ὁλόκληροι τόμοι.

Ἡ ἰσ=ανιοὰ τσιγγάνα... ὁλόγυρα στὴ μάτια, ρόδο στὰ μαλλιὰ καὶ γιγνάνη στὸ καμένελό της

ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΟΝ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΜΕ ΤΟΝ ΧΑΡΟ ΣΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ ΤΟΥ ΙΒΑΝ ΤΟΤΣΕΦ

Εἶχα πεθάνει κι' ἀνέβαινα πρὸς τὸν οὐρανό, μέσα ἀπ' τὰ σύννεφα ἐλαφρὸς σὰν πούπουλο, ἀνέβαινα στὸν αἰθέρα καὶ τὸν διέσχιζα ἀὰν νὰ ἤμουνα ἀκτίνα τοῦ ἡλιου.

Σὲ μιὰ στιγμὴ εἶδα ὅτι κὰ ἄλλοι ἀνέβαιναν μαζί μου. Τοὺς κύτταξα: "Ησαν ἕνας παπᾶς, μιὰ νόστιμη γυναικούλα κι' ἕνας κύριος, ποὺ τὸν γνώριζα.

—Ἐγὼ ἀπὸ πνευμονία, τοῦ εἶπε. Ἀλλὰ γιὰ νὰ πεθάνω βοήθησε πολὺ καὶ ὁ γιατρός μαζί μὲ τὴν πεθερά μου.

—Τί δουλειὰ ἔκανες;

—Ἤμουν δημόσιος ὑπάλληλος. Εἶχα γυναῖκα καὶ παιδιά.

—Κι' ἐσύ, παπᾶ, ἀπὸ τί πέθανες;

—Ἀπὸ ὑδροπικία. Ἐλπίζω νὰ μοῦ δώσουν καμμιὰ θεσούλα στὸν παράδεισο.

—Χμ!... ἔκανε ἡ νόστιμη γυναικούλα. Καὶ γιατὶ ὄχι σ' ἐμένα, ποὺ πέθανα ἀπὸ ἔρωτα ;

—Ἐσὺ εἶσαι ἁμαρτωλή, εἶπε ὁ παπᾶς, ἀρχίζοντας νὰ φιθυρίζῃ μιὰ προσευχή.

Κι' ἐξακολουθοῦσαμε ν' ἀνεβαίνουμε.

Σὲ λίγο εἶδαμε ἀπὸ μακρυὰ ἕνα ἄλογο... κι' ἀπάνω σ' αὐτὸ ἕναν ἀπαίσιο καβαλλάρη, τόσο ἀποκρουστικό, ποὺ ὅταν πλησίασε, τρομάξαμε ὅλοι.

"Ηταν ὁ Χάρος. Μᾶς κι.ρέτησε μὲ τὸ τιὸ φιλικὸ ἐνδιαφέρον καὶ μ' ἕνα ἐκφραστικὸ χαμόγελο, μὲ τὰ ὀλέμματά του στραμμένα ἰδιαιτέρως στὸ ἑπάνω μου.

—Γειά σου, 'Ἰδάν. Τί κάνεις; μοῦ εἶπε.

—Ὅπως βλέπεις, τοῦ λέω, πέθανα!

—Καθάλλα λοιπὸν τώρα στὰ κατούλια τοῦ ἀλόγου μου κι' ἔλα μαζί μου, μοῦ εἶπε ὁ Χάρος.

—Ποῦ θὰ μὲ πᾶς; Ξέρεις δὲν ἐννοῶ νὰ γυρίσω στὴ γῆ!

—Θὰ σὲ πάρω στὸν παράδεισο....

—Καὶ οἱ ἄλλοι;

—Ἀ! Αὐτοὶ θὰ πάνε ἀλλοῦ... Στὴν κόλασι.

—Τοὺς καϋμένους... εἶπα. Καὶ πῆδησα ἑπάνω στὸ ἄλογο, ποὺ ἀνέθηκε σὰν ἀστραπή!...

—Μοῦ φαίνεσαι καλὸς ἄνθρωπος, μοῦ εἶπε ὁ ἀκελέτωδης σύντροφός μου. Ἔκανες πολὺ καλὰ νὰ πεθάνῃς. Ἡ ζωὴ εἶνε ἀθλία... σκληρὴ καὶ παράλογη...

—Καλὰ! Καὶ ὁ ἔρως δὲν εἶνε τίποτα;

—Ὁ ἔρως εἶνε καταστροφή. Αὐτὸς κι' οἱ γιατροὶ εἶνε οἱ καλύτεροι σύμμαχοί μου!...

×××

"Ετσι κουβεντιάζοντας μὲ τὸ Χάρο, εἴχαμε φθάσει μπροστὰ σὲ μιὰ μεγάλη πόρτα, ποὺ τὴ φύλαγε ἕνας γεροντάκος, μὲ μακρυὰ γένεια, κρατώντας στὰ χέρια τοῦ ἕνα μάτσο κλειδιά.

Ὁ Χάρος τὸν χαιρέτησε:

—Φέρνεις τίποτα; τὸν ρώτησε ὁ γεροντάκος μὲ πονηρία.

—Ναί! Σοῦ φέρνω ἕνα φουκαρᾶ! τοῦ ἀπεκρίθηκε ξηρὰ ὁ Χάρος.

Ὁ γέρος κατοοῦφιασε.

Ὁ Χάρος ὅμως ἐπέμενε:

—Μὰ δὲν ἄκουσες τί σοῦ εἶπα; Εἶχε μιὰ πολὺ κακιὰ πεθερά, τοῦ εἶπε αἰνιγτερα.

—Μὰ θαρρεῖς λοιπὸν πὼς ὁ κάθε φουκαρᾶς μπορεῖ νὰ μπαίνῃ στὸν παράδεισο;

—"Ηταν παντρεμμένος, μπόρμπα Πέτρο!

—Ἀ! Καλὰ... Βόλτονε τότε, ὅπως τοῦ ἀξίζει, στὸ Καθαρτήριο.

—Εἶχε καὶ κακιὰ μάλιστα πεθερά.

Ὁ θυρωρὸς σκέφτηκε λιγάκι, μὰ ἔφερνε πάλι δυσκολίες.

Ὁ Χάρος ὅμως ἐπέμενε.

Τότε ὁ "Ἅγιος Πέτρος ὕψωσε τὸ κεφάλι του, σκέφτηκε ἀκόμα μιὰ στιγμὴ καὶ εἶπε:

—Ἀ! τότε μὲ τὸ δίκιο του νὰ μπῇ ἐδῶ, στὸν παράδεισο!... Δώστου τοῦ καϋμένου μιὰ θεσούλα νὰ ἡσυχάσῃ ἀπ' τὰ θάσανά του!...

ΙΒΑΝ ΤΟΤΣΕΦ

ΤΑ ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΑΞΙΔΙΑ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΛΟΥΊΤΖΙ ΠΙΡΑΝΤΕΛΛΟ

Ἄρχισε νὰ μὲ παίρνῃ ὁ ὕπνος στὴν κοκέτα μου, ὅταν ξαφνικὰ τὸ τραῖνο ἀφῆκε ἕνα ὀξὺ σφύριγμα. Ὕστερα, μ' ἕνα ἐκνευριστικὸ στρίγκλισμα τῶν φρένων, σταμάτησε. «Ποῦ ἐρισκόμαστε;» ἀναρωτήθηκα. Σταμάτησε γιὰ λίγες στιγμὲς κάθε μου κίνησι κι' ἄκουα. Ὕστερα φόρεσα τὸ σακκάκι τῆς πιτζάμας μου, ἀνοιξα τὴν πόρτα τοῦ διαμερίσματός μου καὶ πρόβαλα στὸ παράθυρο τοῦ διαδρόμου.

Πολλοὶ ταξειδιῶται εἶχαν ἐγκ̓ῆ ἔξω.

—Τί συμβαίνει; ρώτησα.

—Διακοπὴ τῆς γραμμῆς! μοῦ ἀπήντησε ἕνας σιδηροδρομικός.

Κύτταξα γύρω μου. Κάμπος. Σκοτάδι. Μακρυά, ἀντίκρυσα μερικὰ φῶτα ποὺ τρεμόσβυναν. Μιὰ μυρωδιὰ γῆς καὶ λουλουδιῶν μ' ἔκαναν νὰ πάρω ἕναν ἀνακουφιστικὸ ἀνασασμό. Ὕστερα ἄκουσα διάφορες φωνές, ἕνα νέο μακρὺ σφύριγμα, τὸ κλείσιμο τῶν πορτῶν καὶ τὸ τραῖνο ξεκίνησε.

Παρέμεινα ἀκόμη στὸ παράθυρο. Ὁ ἀέρας μὲ ἀναζωογονοῦσε. Τὰ φῶτα, μακρυά, ἐμφανιζόνταν καὶ χανόνταν στὸ σκοτάδι. Ἄναψα ἕνα τσιγάρο καὶ κύτταξα τὸ ρολόι μου. Ἦταν ἑνδέκα. Ἀνοιξα τὴν πόρτα τοῦ διαμερίσματός μου.

Ὄρθια στὴν κόχη τῆς κοκέτας μου, μιὰ νέα μὲ κυττοῦσε μὲ ἤρεμο καὶ παρακλητικὸ ὁλέμμα. Διώρθωσε μὲ μιὰ κουρασμένη κίνησι τὰ μαλλιά της καὶ μοῦ χαμογέλασε.

—Πῶς ἀνεῆκατε στὸ τραῖνο; τὴν ρώτησα ὕστερα ἀπὸ λίγες στιγμὲς σιωπῆς.

Μοῦ ἔκανε νεύμα νὰ καθησω. Ἔβαλε τὸ δάκτυλο στὰ χείλη γιὰ νὰ μοῦ συστήσῃ σιωπὴ καὶ κυττάζοντας γύρω της ἐψιθυρίσισε:

—Ὑπάρχει κάποιο μυστικό.

—Μυστικό;

Τὸ τραῖνο ἔτρεχε. Σιωπή. Ἔμενα ἀκίνητος κοντὰ στὴ γυναῖκα ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ χαϊδεύῃ τὰ χέρια της. Θὰ ἤταν ὡς δέκα ὀκτὼ ἐτῶν. Ὑψηλή, λεπτή, ἴσως πολὺ ἰσχυή. Τὰ μάτια της περίεργα κι' ἐρευνητικά. Γιατί εἶχε ἀνεβῆ στὸ τραῖνο; Φοροῦσε ἕνα φτωχὸ ἔνδυμα καὶ δὲν εἶχε καμμιὰ βαλίτζα. Προσταθοῦσε νὰ φαίνεται ψύχραιμη, ἀλλὰ δὲν τὸν κατώρθωσε. Τὸ πρόσωπό της ἤταν πολὺ ὠχρό, σὰν νὰ εἶχε κάνει μιὰ πορεία μακρυνή.

—Μὲ συγχωρῆτε ἀν σᾶς ἐνόχλησα. Θὰ σᾶς πῶ ὅμως συντόμως πῶς...

Ξαφνικὰ σώπασε. Ἀκροάστηκε. Στὸν διάδρομο ἀκούστηκαν βήματα. Ἡ κοπέλλα μὲ κύτταξε μὲ ἀγωνία καὶ μουρμούρισε διαστικά.

—Κρύψτε με!

Ἀμέσως κατέλαβα πῶς ἐπρόκειτο περὶ ἑνὸς μικροῦ δράματος. Σιωπὴλὰ τῆς ὑπέδειξα τὴν κοκέτα μου. Ἔπλωσε ἀμέσως. Τὴν σκέπασα μὲ μιὰ κουβέρτα μου. Τὸ ἰσχυὸ κορμί της χάθηκε κάτω ἀπ' αὐτήν.

Δὲν εἶχα τελειώσει ἀκόμα τὴν συνενοχή μου αὐτή, ὅταν ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ παρουσιάστηκε ἐξαφνα ἕνας σιδηροδρομικός. "Εβγαλε τὸ κασκέτο του καὶ ρώτησε:

—Συγγνώμην, κύριε, μήπως εἴδατε κανένα; Μήπως σᾶς λείπει τίποτε; Καμμιὰ βαλίτζα;

Προσποιήθηκα πῶς παρατήρησα τὶς βαλίτζες μου.

—"Οχι, ἀπάντησα, δὲν μοῦ λείπει τίποτε. Γιατί;

—Μᾶς δόθηκε σῆμα διακεκομμένης γραμμῆς, ἀπάντησε. Ἐξετάσαμε ὅμως τὴ γραμμὴ καὶ δὲν εἴδαμε τίποτε τὸ ἀνώμαλο. Περίεργο πράγμα, ἀλήθεια. Τότε σκεφτήκαμε κὼς κάποιος κακοποιὸς εἶχε προετοιμάσει αὐτὸ τὸ ξαφνικὸ σταμάτημα τοῦ τραένου γιὰ ν' ἀνέβῃ καὶ νὰ κλέψῃ τοὺς ταξειδιώτες. Μέχρι τῆς στιγμῆς ὅμως ἀπὸ κανέναν δὲν λείπει τίποτε. Καληνύχτα σας, κύριε.

—Καληνύχτα.

"Εσβυσα τὸ φῶς καὶ ἄναψα τὸ μπλέ. Τὸ διαμέρισμα βουτῆχτηκε στὸ ἡμίφως. Τὰ ἤθματα ἀπεμακρύνθηκαν. "Ολα τυλίχτηκαν στὴ σιωπή.

Ἡ κουβέρτα ἀνασηκώθηκε καὶ ἡ νέα ξαναφάνηκε. Χαμογέλασε καὶ εἶπε.

—Εὐχαριστῶ. Σᾶς εἶμαι εὐγνώμων.

—Θέλετε νὰ μοῦ πῆτε, μουρμούρισα, τί εἶνε αὐτὸ τὸ μυστικό σας; Γιατί ζητήσατε νὰ σᾶς κρύψω; Γιατί φεύγετε;

—"Εχετε λίγο νερό; Δίψῶ πολύ. Θὰ σᾶς τὰ διηγηθῶ ὅλα, γιατί ἐγώ... Ἤπιε μὲ μικρὲς γουλιὲς ὅλο τὸ νερὸ τοῦ μπουκαλιοῦ. Μοῦ ζήτησε ἕνα τσιγάρο κι' ἄρχισε νὰ τὸ καπνίζῃ, χαμογελώντας μου κάθε τόσο. Ὕστερα μοῦ εἶπε.

—Πρέπει νὰ φθάσω στὸ Μιλᾶνο.

—Γιατί; Τί νομίζετε πῶς θὰ βρῆτε στὸ Μιλᾶνο; Μερικὰ χιλιάρικα σὲ καμμιὰ πλατεῖα;

—"Οχι, ἀπάντησε πολὺ σοβαρά. Μόνον θέλω νὰ συναντήσω τὸν ἀρραβωνιαστικό μου.

—Τὸν ἀρραβωνιαστικό σας; Ποιὸς εἶνε;

—"Ἕνας μηχανικός.

Εἶχε προφέρει τὸ «ἀρραβωνιαστικό μου» μὲ μιὰ φωνὴ σταθερὴ καὶ ὑπερήφανη, εὐτυχισμένη.

—Καὶ πῶς ὀνομάζεται —ρώτησα, αὐτὸς ὁ μηχανικός; Εἶνε στ' ἀλήθεια ἀρραβωνιαστικός σου, μικρούλα; Ἐλπίζω μὴ θέλῃς νὰ μοῦ πῆς ψέματα. Ἂν τὸ ἀνακαλύψω αὐτὸ θὰ σὲ παραδώσω στὴν ἀστυνομία.

Φάνηκε πῶς δὲν ἄκουσε τὴν ἀπειλή μου. Γιατὶ μὲ κύτταξε ἤρεμα καὶ μοῦ ἀπήντησε.

Ὁ ἀρραβωνιαστικός μου ὀνομάζεται Πέλλο Νέλλι. Ἀραῖο ὄνομα, ἔ; Εἶνε ὐπάλληλος σ' ἕνα μεγάλο ἐργοστάσιο. Εἶνε ἠλεκτροτεχνίτης.

—Πολὺ καλά, ἀπήντησα. Ἂς ἀκούσω με τώρα πῶς τὸν γνωρίσατε.

Τελείωσε τὸ κάπνισμα τοῦ τσιγάρου καὶ τὸ πέταξε ἀπὸ τὸ παράθυρο. Ἔσιαξε τὸ καπέλλο της κι' ὕστερα εἶπε μὲ σιγανὴ φωνὴ σὰν νὰ διηγόταν ἕνα παραμύθι.

—Τὸν γνώρισα κάποιο βράδυ. Ὁ πατέρας μου εἶνε κλειδοῦχος σ' ἕνα σιδηροδρομικὸ περίπτερο. Στὸ 222 αὐτῆς τ,ις γραμμῆς. Ἔνα βράδυ ξέσπασε μιὰ καταιγίδα κι' ἔρριξε κάτω καμμιὰ δεκαριὰ τηλεγραφικοὺς στύλους. Τὴν ἑπομένη ἐρθασε ἕνα συνεργεῖο. Ἀνάμεσα στὸ προσωπικό του ἦταν κι' ὁ μηχανικός. Τὸ βράδυ ἔμεινε στὸ σπίτι μας. Δειπνήσαμε μαζί. Ἐγὼ κατέθηκα στὸν κῆπο. Ἦταν πανσέληνος ποὺ ἀσήμωνε ὅλον τὸν κάμπο καὶ τὶς ἴσιες γραμμὲς τοῦ τραένου. Ἦλθε καὶ μὲ συνάντησε στὸν κῆπο. «Τί κάνεις ἐδῶ;» μὲ ρώτησε. Εἶχε γλυκειὰ φωνή. Κάθισε κοντὰ μου. Μὲ ρώτησε τ' ὀνομά μου : «Λίνα» τοῦ μουρμούρισα. Μοῦ εἶπε τὸ δικό του. «Νέλλο—Νέλλο—Νέλλι». Πολὺ ὤμορφο ἀλήθεια; Τὸ φεγγάρι μᾶς κυττοῦσε. Μοῦ χάιδεψε τὰ μαλλιά. Μοῦ πῆρε τὰ χέρια, μ' ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του. Χαμογέλασε καὶ μὲ φίλησε. Ἐγὼ ἔκλεισα τὰ μάτια. Μείναμε στὸν κῆπο ὅλη τὴ νύχτα, ὡς που ἔβυσε τὸ φεγγάρι. Τὴν ἄλλη μέρα ἔφυγε. Θέλησε τὴ διεύθυνσί μου. Μοῦ εἶπε.

—«Θὰ σοῦ γράψω». Πράγματι μοῦ ἔγραψε. Δυὸ κάρτες ἀπὸ τὸ Μιλᾶνο. Νά, γι' αὐτὸ πηγαίνω στὸ Μιλᾶνο. "Ἐνας ποὺ δὲν ξέρει σκέπτεται πῶς εἶνε πολὺ δύσκολο νὰ σταματήσῃ τὸ τραένο. Ἀπεναντίας ὅμως εἶνε πολὺ εὔκολο. Βυῆκα ἀπὸ τὸ περίπτερο. Ἐτοποθέτησα ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς γραμμὲς ἕνα κόκκινο φανάρι. Τὸ τραένο στάθηκε. Δὲν ἀκούσατε τὸ στρίγγλισμα τῶν φρένων; Καὶ θὰ ξυπνήσατε ἀμέσως. Πηγαίνετε στὸ Μιλᾶνο ; Τότε μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε ποῦ βρίσκεται ἡ ὁδὸς Δάντη;

Τὴν ἐκύτταξα ὅπως κυττάζουμε μιὰ τρελλή, μιὰ κοπέλλα χωρὶς λογικό. Μὰ ἡ νέα μοῦ μιλοῦσε σοβαρά, ξεχωρίζοντας τὰ λόγια της καὶ κάθε τόσο χαμογελοῦσε. Σκέπτομαι τὴ μικρὴ ἱστορία αὐτοῦ πλάσματος ποὺ ἡ ἀγάπη της τὴν ἔκανε νὰ σταματήσῃ ἐναν ὁλόκληρο συρμὸ καὶ ποὺ τώρα πηγαίνει στὸ Μιλᾶνο χωρὶς βαλίτζα καὶ στοιχημαΐζω, χωρὶς πεντάρα. Ἐρωτικὸ ταξεῖοι πρὸς τὸν ἔρωτα! Ποιὸν νὰ ὀρῇ; "Ἐναν νέο ποὺ ἐνα βράδυ τὴν ἐσφιξε στὴν ἀγκαλιά του κι' ἔμεινε κοντὰ της μέσα στὴν ἀσημωμένη σιωπὴ τοῦ κάμπου. Τὴν θαυμάζω. Μιὰ νέα ποὺ κάνει ἕνα ἀπεγνωσμένο διάβημα.

«Τὸ τραῖνο σφυρίζει. Ποῦ βρισκόμαστε;» μουρμουρίζει ἡ κοπέλλα καὶ προβάλλει στὸ παράθυρο. Αὐτὸ μόνο θυμᾶμαι. Τί συνέβη ἀργότερα; Δὲν ξέρω. Δὲν θυμᾶμαι πιά. Ἄκουσα ἕναν θόρυβο ἐξωφρενικό. "Ἐνα μούγκρισμα δαιμονισμένο .Γκρέμισμα στὰ σίδερα, φωνές, καταστροφή!

"Ἐπεσα κάτω ἀναίσθητος. "Ἐνας βαθὺς ὕπνος μὲ κατέλαβε.

XXX

"Ὅταν ξανάνοιξα τὰ μάτια, βρισκόμουν κατὰ γῆς. Γύρω μου, ἀρκετοὶ ἄνθρωποι. "Ἐνας γεροντάκος μὲ μικρὴ γενειάδα με ἐξήτασε. «Τίποτε δὲν πάθατε» μουρμούρισε. Πράγματι ἀνασηκώθηκα. "Ἐνας σιδηροδρομικὸς μοῦ χαμογέλασε. Θαῦμα! εἶπε μὲ φωνὴ χαρούμενη. "Ἐνα πραγματικὸ θαῦμα! Θὰ μείνατε σὲ καλμιὰ γωνιὰ ποὺ δὲν κατεστράφη. Πολὺ τυχερός!

Ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ μεγάλη κούρασι, δὲν αἰσθανόμουν τίποτε. Ἤπια μιὰ γουλιὰ λικὲρ ποὺ μοῦ προσέφερε μιὰ ἡλικιωμένη κυρία. Δέχτηκε ἕνα τσιγάρο ποὺ μοῦ προσέφερε κάποιος ἄλλος. Τὰ πρῶτα φῶτα τῆς χαραυγῆς χρύσιζαν τὸν κάμπο. Πιὸ ἐκεῖ οἱ γραμμὲς τοῦ τραένου εἴχαν στρεβλώσει, Μιὰ μᾶζα ἐρειπίων, Βαγόνια κομματιασμένα. Περπατοῦσα σὰν μεθυσμένος. Ἡ καταστρεπτικὴ σύγκρουσις μοῦ ἄφησε ἕνα κενὸ στὸ μυαλό μου.

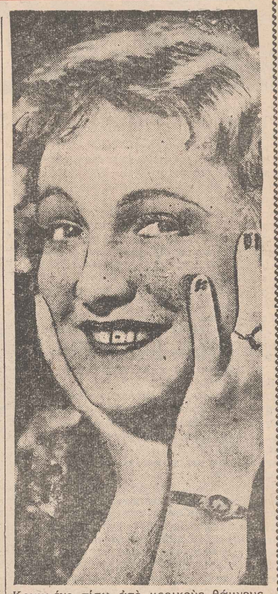

Κρυμμένο πίσω ἀπὸ μερικοὺς θάμνους, τυλιγμένο σ' ἕνα σεντόνι, διέκρινα ἕνα ἀνθρώπινο κορμί. "Ἐνα παράξενο προαίσθημα μ' ἔπιγε. "Ἐσκυψα. Μὲ πολλὴ προσοχὴ ἀνασήκωσα τὸ σεντόνι κι' ἀντίκρυσα τὸ πρόσωπο τῆς νέας ριγωμένο ἀπὸ αἵματα. Φαινόταν πῶς χαμογελοῦσε ἀκόμη σὰν νὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ μοῦ μιλῇ. Ξανάνοιωσα τὴ φωνίτσα της, τὴ παιδικὴ καὶ σιγανή. «...Μὲ φίλησε...». "Ἐνα δάκρυ ἔθρεξε τὰ ἐλέφαρά μου.

Ξαναγύρισα πρὸς τὸ μικρὸ σταθμό, ἕναν ἀπὸ ἐκεῖνους ὅπου δὲν σταματοῦν τὰ πολυτελῆ τραῖνα γιατὶ δὲν τοὺς καταβέχουται. Κάθισα σ' ἕνα παγκάκι. Τὸ μυαλό μου ἤρνειτο νὰ σκεφθῇ, νὰ θυμηθῇ. Μοῦ φαινόντα ὅλα σὰν ἕνα τερατῶδες φρικτὸ ὄνειρο. "Ἐνας νέος κάθισε κοντά μου, μοῦ εἶπε:

—Σεῖς εἰσθε ὁ ταξειδιώτης ποὺ σώθηκε ὡς ἐκ θαύματος;

"Ἐκανα ἔνα καταφατικὸ νεῦμα μὲ τὸ κεφάλι. Σώπασε κι' αὐτὸς γιὰ λίγες στιγμές. "Ἐγκυψα ξανάρχισε.

—Τὸ φοβερὸ εἶνε πῶς οὐτε σὲ δυὸ μέρες δὲν θὰ διορθωθῇ ἡ γραμμή. Καὶ σκεφθῆτε πῶς πρέπει νὰ πάω στὴν ἀρραβωνιαστικιά μου. Πῆρα ἑξῆ μέρες ἄδεια. Τώρα, οἱ ἑξῆ θὰ γίνουν τέσσερις. Τί ἀτυχία!

Τὸν ἐρώτησα μὲ σεβασμό.

—Ποῦ πηγαίνετε;

—Στὸν σταθμὸ τοῦ... κι' ὀνόμασε ἕναν πλησίον σταθμό. Εἶμαι τόσο ἀνυπόμονος, ἐξακολούθησε, νὰ ξαναιδῶ τὴν ἀγαπημένη μου. Εἶνε μιὰ ἐξαιρετικὴ κοπέλλα. Τέλος πάντων, θὰ μείνωμε μαζὶ μόνον δυὸ μέρες. Γιὰ καλή μου τύχη ὀρισκόμουν στὸ τελευταῖο βαγόνι, εἶδε μὴ θὰ μ' εἶχαν τυλίξει καὶ μένα σὲ κανένα λευκὸ σεντόνι. Χαμογέλασε κι' ἐξακολούθησε.

—"Ὅταν φθάσω ἐκεῖ... πρέπει νὰ κάνω ἀκόμη εἴκοσι χιλιόμετρα γιὰ νὰ φθάσω στὸ σπίτι τῆς κοπέλλας. Κατοικεῖ μὲ τὴν οἰκογένειά της σ' ἕνα σιδηροδρομικὸ περίπτερο. Τὴν γνώρισα ἕνα βράδυ...

Τὸν διέκοψα.

—Σεῖς, τοῦ εἶπα μὲ πνιγμένη φωνή, εἶσθε ἠλεκτροτεχνίτης;

—Ναί, μοῦ ἀπήντησε.

—Κι' ὀνομάζεσθε Νέλλο;

—Νέλλο Νέλλι. Γιατί; Πῶς γνωρίζετε τὸνομά μου;

Ἐσιώπησα.

Κυττάζοντας μακρυά, ὁλοῖσια στὶς γραμμὲς τοῦ τραένου, ἔρριξα μιὰ ματιὰ στοὺς θάμνους ἐκεῖνους ὅπου πίσω τους ἤταν τυλιγμένη στὸ σεντόνι ἡ κοπέλλα καὶ σκεπτόμουν τὰ λόγια της : «Μοῦ πῆρε τὰ χέρια, μὲ χάιδεψε, μ' ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του. Χαμογέλασε καὶ μὲ φίλησε. Κι' ἐγὼ ἔκλεισα τότε τὰ μάτια».

ΛΟΥΊΤΖΙ ΠΙΡΑΝΤΕΛΛΟ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁ Πέρσης ποιητὴς Χομεδῆ, εὑρίσκετο μίαν ἡμέραν εἰς τὸ λουτρὸ μὲ τὸν Ταμερλάνον καὶ μετὰ μερικὼν ἄλλων αὐλικῶν. Διεσκέδαζαν μὲ ἕνα παιχνίδι συνιστάμενον εἰς τὸ νὰ ἐκτιμοῦν πόσον χρῆμα ἐστοίχιζεν ἕκαστος ἐξ αὐτῶν.

—Ἐξ ὑπολογίζω γιὰ τριάντα ἄσπρα, εἶπεν ὁ ποιητὴς εἰς τὸν Ταμερλάνο.

—Τριάντα ἄσπρα ἀξίζει μόνον τὸ σινδόνι ποὺ σφουγγίζομαι, παρετήρησεν ὁ Χομεδῆ.

—Μὰ τὸ ὑπελόγισα καὶ αὐτό, προσέθεσεν ἀπαθῶς ὁ ποιητής.

XXX

Μία κυρία, τὴν ὁποίαν ἔνεκα τῆς φλυαρίας της εἶχον ὀνομάσει γλωσσοκοπάνα εἰς τὰ παλαιὰ σαλόνια τῶν Ἀθηνῶν ἀρρώστησε. Ὅταν τὴν ἐπεσκέφθη ὁ μακαρίτης Καραμήτσας, ἡ κυρία γλωσσοκοπάνα τοῦ εἶπεν:

—"Ἠθελα, γιατρέ μου, νὰ ἤλέπατε καὶ τὴν γλῶσσα μου.

—Τὴν ἤλέπω, κυρία μου, ἔχει ἀπόλυτον ἀνάγκην ἀναπαύσεως.

XXX

"Ἐνας στρατιώτης μεθυσμένος ἐφιλονικοῦσε μὲ τὸν δεκανέα του.

—Σώπασε, τοῦ ἔλεγε, ἐσὺ δὲν εἶσαι ἄντρας.

—Θὰ σοῦ δείξω ἐγὼ ἂν εἶμαι ἢ δὲν εἶμαι ἄντρας, τοῦ ἀπήντησεν ὁ δεκανέας.

—Ἀδύνατον, ἀπεκρίθη ὁ στρατιώτης. Δὲν ἀκοῦς κάθε πρωῒ τὸν ἐπιλοχίαν ὅταν ὁρίζει τὴν φρουρὰ ποὺ λέγει: «"Ἐξ ἄνδρες καὶ εἰς δεκανεύς». Βλέπεις λοιπὸν ὅτι ὁ δεκανέας δὲν εἶνε ἄντρας καὶ μὴ κοκορεύεσαι.

XXX

"Ἕνα στρατηγὸν τὸν ἐπληροφόρησεν ὀλίγον πρὸ τῆς συναντήσεως μὲ τὸν ἐχθρὸν ὁ ὑπασπιστής του, ὅτι ἡ δύναμις τῶν ἐχθρῶν διαρκῶς αὐξάνει.

—Παιδί μου, ἀπήντησεν ὁ στρατηγός, ἐδῶ δὲν ἤλθαμε γιὰ νὰ μετρήσωμε, ἀλλὰ γιὰ νὰ νικήσωμε. Ἐμπρός.

XXX

Μιὰ ἡμέρα ἕνας κλέπτης εἰσῆλθεν εἰς τὸ διαμέρισμα τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου ΙΔ', εἰς τὰ ἀνάκτορα τῶν Βερσαλιῶν καὶ ἐτοποθέτησε μίαν σκάλα διὰ νὰ ξεκρεμάσῃ καὶ κλεψῇ τὸ ὡρολόγιον. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσῆλθεν ὁ βασιλεὺς καὶ νομίσας ὅτι ἦτο ὑπηρέτης, ζητῶν νὰ πάρῃ τὸ ρολόγι δι' ἐπιδιόρθωσιν, τοῦ ἐκράτησε τὴν σκάλα γιὰ νὰ μὴ γλυστρήσῃ. Ὅταν τὴν ἑπομένην τοῦ ἀνήγγειλαν ὅτι ἔκλεψαν τὸ ρολόγι, ὁ Λουδοβίκος ἀπήντησε:

—Μὴ πῆτε σὲ κανένα τίποτε, γιατὶ εἶμαι συνένοχος τῆς κλοπῆς.

XXX

"Ὅταν ἡγέρθησαν ταραχαὶ ἐξ αἰτίας τοῦ Καίσαρος, οἱ συγκλητικοὶ ἀπεφάσισαν νὰ ἐκλέξουν ἄρχοντα ἱκανὸν νὰ τὸν ἀντιμετωπίσῃ. Ὁ Κάτων ἐπρότεινε τὸν Πομπήιον. "Ὅταν ὁ Πομπήιος τὸν ηὐχαρίστησε ζητήσας συγχρόνως τὰς συμβουλὰς του ὁ Κάτων τοῦ ἀπήντησε:

—Δὲν μοῦ ὀφείλεις καμμίαν ὑποχρέωσιν ἐὰν ὅ,τι λέγω καὶ ὅ,τι πράττω ἀποβαίνει χρήσιμον εἰς τὴν δημοκρατίαν. "Ὅσον ἀφορᾷ τὰς συμβουλάς μου προθύμως θὰ σοῦ δίδω τοιαύτας ἰδιαιτέρως ὅταν μοῦ τὰς ζητᾷς καὶ δημοσίᾳ ὅταν δὲν μοῦ ζητᾷς τοιαύτας.

Πάντοτε ὅμως αὐταὶ θὰ εἶνε πρὸς τὸ συμφέρον τῆς δημοκρατίας.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Ἀερισμὸς

"Ὅταν εἶνε κακοκαιρία πολὺ σπάνια ἀνοίγουμε τὰ παράθυρά μας γιὰ ν' ἀναπνεύσουμε τὸν ἀέρα τῶν δωματίων. Ἐπίσης ἡ καθημερινὴ μας ζωὴ διέρχεται σχεδὸν ὅλη τὴν ἡμέρα μέσα στὰ δωμάτια τοῦ σπιτιοῦ κι' ἡ ἀτμόσφαιρα των δὲν ἀνανεοῦται συνεπῶς συχνά, πράγμα ποὺ δημιουργεῖ μυρωδιὲς μάλλον δυσάρεστες.

Ὁ χειμών, ποὺ μᾶς δίνει αὐτὴ τὴ δυσάρεστη ἀτμόσφαιρα μέσα στὸ σπίτι, μᾶς δίνει ἐπίσης, καὶ τὸ μέσον μὲ τὸ ὁποῖο μποροῦμε ν' ἀπαλλαγοῦμε ἀπ' αὐτήν. Τὸ μέσον αὐτὸ εἶνε τὰ πορτοκάλλια, τὸ ὡραῖο χειμερινὸ φροῦτό μας. "Ὅταν τρῶτε πορτοκάλλια, φροντίζετε νὰ μὴν ρίνκετε τὶς φλοῦδες στὰ σκουπίδια. Φυλάξετε αὐτὲς καὶ ἀφῆστε νὰ ξεραθοῦν γιατὶ ἀργότερα θὰ σᾶς χρησιμεύσουν γιὰ νὰ διώξετε ἀπὸ τὸ σπίτι κάθε δυσάρεστη μυρωδιά. Ἰδοὺ τώρα κατὰ ποίον τρόπον θὰ ἐνεργήσετε :

Κοκκινίζετε στὴ φωτιὰ ἕνα σίδερο κι' ὕστερα τὸ τοποθετεῖτε ἀμέσως, πυρωμένο ὅπου εἶνε ἐπάνω στὴ φλοῦδα τοῦ πορτοκαλιοῦ. Τὸ κομμάτι αὐτὸ θὰ καῇ σιγὰ – σιγὰ καὶ θὰ ὀκορπίσῃ μιὰ ἐξαιρετικὴ μυρωδιά, εὐχάριστη χωρὶς νὰ μοιάζῃ μ' ἐκείνη τὴ βαρειὰ οἰουδήποτε χημικοῦ ἀρώματος.

Ὁ μικρὸς αὐτὸς κόπος σᾶς χαρίζει μέσα στὰ δωμάτια τοῦ σπιτιοῦ σας μιὰν εὐχάριστη ἀτμόσφαιρα κι' ἔτσι μπορεῖτε νὰ μείνετε ἄνετα, ὅσες ὧρες θέλετε μέσα σ' αὐτά.

—xxx—

Πῶς σιδερώνεται τὸ βελοῦδο

Μ' ἕνα ὑγρὸ σφουγγαράκι, βρέχετε τὴν ἀνάποδη τοῦ βελοῦδου, ὡσότου αὐτὸ ἀπορροφήσῃ ὅλη τὴν ὑγρασία τοῦ σφουγγαριοῦ. Κατόπιν κρατᾶτε τὸ βελοῦδο ὁριζοντίως καὶ τὸ σιδερώνετε ἀπ' τὴν ἀνάποδη μ' ἕνα πολὺ ζεστὸ σίδερο. Ἡ θερμότης ἀνορθώνει καὶ πάλι τὸ χνοῦδι τοῦ βελοῦδου, ἀλλὰ πρέπει καὶ νὰ προσέχετε μήπως καεῖτε, γιατὶ εἶνε αὐτὴ μιὰ πολὺ λεπτὴ ἐργασία.

Πάντως, ζεμπλέγεσθε κι' ἕνα ἄλλο πρόσωπο νὰ σᾶς βοηθήσῃ γι' αὐτὸ τὸ σιδέρωμα.

—xxx—

Πῶς καθαρίζονται τὰ μάρμαρα

Τὰ καθαρὰ μάρμαρα διὰ νὰ διατηροῦν τὴν στιλπνότητά των πρέπει νὰ σκρυπίζωνται πρῶτα μ' ἕνα μαλακὸ πανί κι' ὕστερα ν' ἀλείφωνται μὲ λάδι.

Μετὰ τὴν διαδικασίαν αὐτὴν τρίβονται μὲ μιὰ φανέλλα, καλὰ-καλὰ, γιὰ νὰ γυαλίσουν καὶ νὰ φύγῃ ἀπὸ πάνω τους κάθε ἴχνος λαδιοῦ. Τὰ ἀκάθαρτα μάρμαρα πρέπει κατ' ἀρχὴν νὰ πλένωνται μὲ ζεστὸ νερὸ καὶ σαπούνι, Ὕστερα, ἀφοῦ τὰ στεγνώσουν μὲ ἕνα καθαρὸ πανί, τὰ ἀλείφουν μὲ τὸ ἀκόλουθο μίγμα:

100 γραμμάρια λευκοῦ κηροῦ
300 » νέφτι

Ἀφίνετε νὰ στεγνώσῃ αὐτὴ ἡ ἀλοιφὴ κι' ὕστερα τὰ τρίβετε δυνατὰ μὲ μιὰ φανέλλα.

Μπορεῖτε ἀκόμη νὰ ἑτοιμάσετε καὶ τὸ ἀκόλουθο μίγμα :

100 γραμμάρια τρίπολιν καὶ λευκοῦ ἐλαίου εἰς ποσότητα ἀρκετὴν νὰ σχηματισθῇ μιὰ πυκνόρευστος μάζα. Τρίβετε μὲ προσοχὴ τὸ μάρμαρο μ' αὐτὴ τὴ πάστα κι' ὕστερα τὸ γυαλίζετε μὲ μιὰ φανέλλα.

Σταυρωταὶ λέξεις

Λύσις τοῦ προηγουμένου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1. Ἔν.
2. Λαβεῖν.
3. Καρβάραν.
4. Μαόνι.
5. Α Π.— Δυάς.
6. Παραζάλη.
7. Ἄδω.
8. Ψωμιά.
9. Φα.— Κ Τ.
10. Οἰνόη.
11. Σάλτσα.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1. Ἀπόψε.
2. Λάμπα.
3. Ἄρα.— Ράμφος
4. Ἑβδομαδιαία.
5. Νέαν.— Ζῶα.— Ν. Λ
6. Ἴριδα.— Κότα.
7. Νά.— Ὑλιστής
8. Νταῆ.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

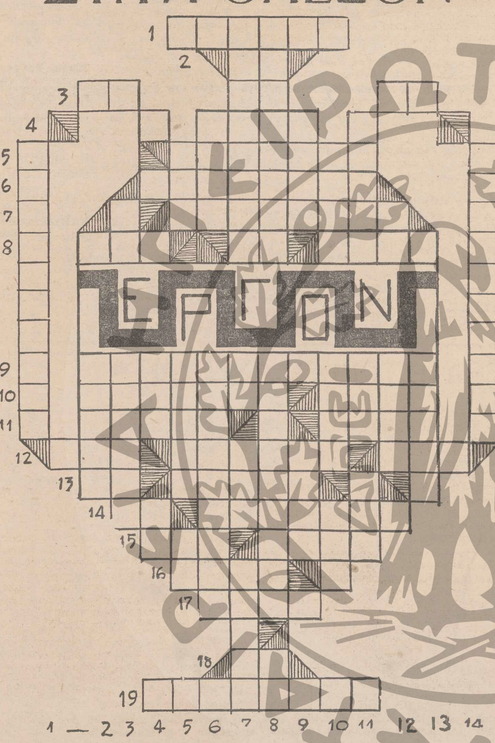

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1. Εἰς τοὺς ἀθλητικοὺς νικοῦν πάντα οἱ "Ἕλληνες.
2. Γράμμα τοῦ Ἀλφαβήτου.
3. Ἀριθμητικόν.— Ὁ χρυσὸς εἰς ἑξένην γλῶσσαν.— Ἄρθρον.
4. Τόπος ὅπου ἔδοθη ἱστορικὴ μάχη ὑπὸ τοῦ Νοπολέοντος.
5. Μικρὸν πλοῖον χρησιμεῦον ὡς ὁδηγός.
6. Τὰ καπνίζομε ἀλλὰ ὄχι μὲ δύο Γ.
7. Θαυμασία (αἰτ.).
8. Ἐνῶ.— Τὰ ἰδικά σου.— Μᾶς ἀκολουθεῖ παντοῦ.
9. Αὐτὸ ἐπιθυμεῖ νὰ γίνῃ κάθε γυναῖκα μὲ τὸν γάμο της (αἰτ.).
10. Διάσημος Ἰταλὸς συνθέτης.— Τὸ μεταχειρίζονται οἱ ράπται καὶ οἱ χειροῦργοι.
11. Ἀπαραίτητον διὰ τὴν λειτουργίαν τῶν ἀσφαλῶν μηχανημάτων (δημ.).— Μὲ αὐτὰ τὰς δεσμοῦν οἱ ἐκατομμυριοῦχοι.
12. Κάτοικος ὅλη.— Πίνονται κοκορέτσι.— Σκώτος θρησκευτικὸς μεταρρυθμιστής.
13. Ν Η.— Μέτρον ὄφους.
14. Δεικτικόν.— Τὰς διέρχονται εὐχάριστα οἱ ἐρωτευμένοι (γεν. πληθ.).
15. Στρατιωτικὸν παράγγελμα.— Βούλωμα (δημ.).
16. Ἀνευ αὐτῆς τέλος δὲν ὑπάρχει.
17. Ὄνομα πολλῶν εὐνοουμένων τῶν Σουλτάνων.
18. Τροφή.
19. Πόλις τῆς Ἠπείρου.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1. Ὄνομα "Ἑλληνος βασιλέως.
2. Τὸ κρατᾶτε ἀνω χείρας.
3. Ὑποθετικόν.— Τὸ δεύτερον συνθετικὸν ἀμερικανικῆς μεγαλουπόλεως (αἰτ.).
4. Ἰσα.— Δύο φωνήεντα.
5. Π Σ Ε.— Ποταμὸς τῆς Ὁλλανδίας. — Μουσικὸς φθόγγος.
6. Μετακινεῖ τὰ πλοῖα.— Χειμερινὸν ἐδάσανον.
7. Ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐξαρτᾶται ἡ ἀκρίβεια εἰς τὰ ραντεβοῦ μας.— Ι Ν.— Κρατικὴ ὑπηρεσία.— Ἀρχαῖον ἔνδυμα.
8. Τουρκικὸς τίτλος.— Ἡ μεγίστη τῶν πόλεων τῆς ἀρχαίας Μηδείας.
9. Ἀθηναϊκὸς κινηματογράφος.— Πωλοῦνται κάθε Σαββάτον εἰς τὰ κιόσκια. — Βέλασμα.
11. Βιβλικὸν πρόσωπον.— Καταφατικόν.— Ἑορτάζεται ἡ ἑβδομάς των.
12. Γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου.— Ἡμῶν.
13. Ἰδοὺ αὐτός! (δημ.).
14. Ἀγῶνες ἀθλητικοί.

Ἀποστολεὺς ΕΜΜ. Π. ΔΙΑΚΑΚΗΣ

Τὸ δραματικώτερον ἐπεισόδιον τοῦ Ρωσσοϊαπωνικοῦ πολέμου.
Κατασκοπεία, ἔρως, περιπέτεια, μυστήριον.